

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
DUKE'S
UNWANTED
TEMPTATION

DAPHNE BYRNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜKÜN İSTENMEYEN CAZİBESİ

BUHARLI BİR TARİHİ REGENCY AŞK ROMANI

İSTENMEYEN EŞLER

BİRİNCİ KİTAP

DAPHNE BYRNE

İÇİNDEKİLER

Okumaya Başlamadan

Önce... Önsöz

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37 Sonsöz

Genişletilmiş

Sonsöz

Önizleme: Huysuz Earl ve Bakiresi

1. Londra, Mayfair,

Bölüm 2

Bölüm 3

Ayrıca Daphne Byrne Yazar
Hakkında

OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE...

Benimle *ve* dünyanın dört bir yanındaki binlerce benzer fikirli kitap kurduyla sohbet edebileceğiniz özel bir yer olduğunu biliyor muydunuz?

Cobalt Fairy'nin doymak bilmez okurlardan oluşan facebook grubuna katılın ve size garanti ederim, keşke bize daha önce katılsaydım diyeceksiniz!

Hemen şimdi bağlantı kuralım!

Yukarıdaki resme tıklamanız yeterli! ↑

KİTAP HAKKINDA

"Beni nasıl buldun?"

"Yeterince istersem bulamayacağım hiçbir şey yoktur."

Sutherland Düşesi, iki yıl önce evlendikleri günden beri kocasını görmemiştir. Artık kendi başına yaşamının ve onu tamamen unutmanın zamanı geldiğine karar verir.

Sutherland Dükü Devlin'in evlenmeye zorlanmasının üzerinden iki yıl geçmiştir. Karısının kendisi gibi bir canavarla birlikte olmaktansa yalnız kalmasının daha iyi olacağına inanan Devlin, o zamandan beri Londra'dan uzakta münzevi bir hayat sürmektedir. Ta ki Theresa'nın evlerini sonsuza dek terk ettiğini öğrenene kadar...

Şimdi, evliliğini kurtarmak için tek şansının bu olduğundan emin olan Devlin, hiç yapmadığı bir şeyi yapmak zorundadır: af dilemek. Ama Theresa kendisi için diz çökmüş bir Dük görmekten ne kadar hoşlansa da, ona tekrar güvenmek bundan çok daha fazlasını gerektirecektir. Onu görmek bile içini ateşe verse bile...

PROLOGUE

*T*heresa'nın titreyen eli tüy kalemi k ğdın üzerinden kaldırdı. Mektup bitmişti. Hissetti ki Sanki kelimeler kalbinin etinden koparılmış ve mürekkep damarlarında dolaşan kandan yapılmıştı.

 i ekli yazısı, bir süredir ruhunu meşgul eden bir mesajı açığa vuruyordu. Sonunda her şey ortaya çıkmıştı ve hayatını yeniden yaşayabilecekti.

Yeniden yaşamak. Bu düşünce onu gülümsetti. Mektuptaki kelimeler onun kurtuluşuydu. Ona istediği her şeyi vaat ediyorlardı. Mektubu tekrar eline aldı ve sessizce okudu, bunun gerçekten olduğuna neredeyse inanamıyordu.

Sutherland Dükü'ne - öyle olmadığı için ona *sevgili* demeyi bilerek reddetti.

Geçtiğimiz iki yıl bir şeylerin değişmesi için bolca fırsat sundu. Böyle bir şey olmadığına göre, bunun yeterince uzun sürdüğüne inanıyorum. Beni kendi tercihinle terk ettin ve evliliğimizin bir kağıt parçası üzerindeki karalamadan ibaret olduğunu kanıtladın. Böyle kalması gerektiğinden, ayrı yaşamaya devam etmeye karar verdim, ancak bu sefer gerçekten yaşayacağız, sadece var olmayacak ve asla olmayacak bir şey için umut etmeyeceğiz. Babamın bana bıraktığı  eyizle birlikte kendi evime taşınacağım. Artık senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Saygılarımla,

Belki de bunu daha az kelimeyle söyleyebilirdi. Aslında bundan emindi. Ama onun bunun ani bir karar olmadığını, aksine iyi düşünülmüş bir karar olduğunu bilmesini istiyordu. Ne istediğini biliyordu ve bunu beklemekten yorulmuştu.

Büyük bir rahatlamayla derin bir nefes verdi. Zihni ona görünmez ama itaatkâr bir eş olmanın prangalarından kurtulmuş hayatının nasıl olabileceğine dair imgeler sunarken yüzünde hâlâ o gülümseme vardı. Yaşayabilir, gerçekten yaşayabilir ve sunduğu her şey için hayatın tadını çıkarabilirdi.

Onu tüm bunlara zorladılar. O zaman söz hakkı yoktu ama şimdi söz hakkı vardı. Hayatının kontrolünü yeniden ele geçirecek ve tüm bunlara rağmen her zaman olmak istediği kişi olacaktı.

Biri onu durdurmaya çalışırsa? O zaman karşılarındaki gücü göreceklerdi.

BÖLÜM 1

"İşte burası benim yeni evim!" Theresa ana binanın etrafında dönerken coşkuyla şöyle dedi. Büyük ön kapıyı arkasından kapatır kapatmaz ellerini uzatarak koridora çıktı ve etrafına hayranlıkla bakan küçük kız kardeşi Helen'i gördü. Theresa'nın coşkusu bulaşıcı gibi görünüyordu ve iki kız kardeş bu büyüleyici küçük yerde hüküm süren neşe hissinin tadını çıkardılar.

"Sen her zaman zarafet ve incelikten yanaydın," diye yorumladı Helen, kapının etrafındaki, insanı içeri girmeye ve bir daha çıkmamaya çağırıyormuş gibi görünen dekoratif sütunlara bakarak.

"Theresa neşeyle güldü ve kontrolün nihayet yeniden kendi ellerinde olduğunu hissetti. Bu kadar uzun bir aradan sonra yeniden böyle hissetmek sarhoş ediciydi ve bu ev tam da bunu temsil ediyordu. Burası onun eviydi. Kimse bunu ondan alamayacaktı.

Yeni evi Londra'daydı ve Devlin'in ailesinin burada bir evi olmasına rağmen, burası kalmak istediği son yerdi. Sadece kendisine ait bir yer istiyordu ve bunun için de bu şartlar altında kocasıyla bağlarını olabildiğince koparması gerekiyordu.

Evinin içi, yüksek tavanları ve süslü sıva işleriyle lüks bir şekilde dekore edilmiş, her iki tarafında da resepsiyon odaları bulunan merkezi bir merdiven boşluğu etrafında düzenlenmişti. Her iki odanın da tam ortasında büyük Axminster'lar, bir şezlong, küçük bir çay masası ve mekânı olabildiğince davetkâr kılmak için stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç mobilya parçası bulunuyordu.

"Kesinlikle bayıldım!" Helen, kız kardeşi onu bir odadan diğerine götürürken haykırdı ve sonunda iki kız kardeşin çayın servis edilmesini beklediği misafir odasında turu sonlandırdı.

"Oldukça güzel, değil mi?" Theresa gülümsedi, garip bir duygu karışımının aniden onu ele geçirdiğini hissetti.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, hayatının böyle olmasını hayal etmiyordu. Hayal gücü onu bambaşka bir hayat yoluna sürüklemişti ama hayatta genellikle olduğu gibi, işler nadiren insanın istediği gibi gelişirdi. Ve Theresa bu iki uzun ve neşesiz yıl boyunca sonsuza dek mutlu olamayacağını öğrenmişti. Daha da şaşırtıcı olan, sonunda bunu kabullenmeyi başarmış olmasıydı. Ve şimdi buradaydı, işlerin bu şekilde sonuçlanmasından hem mutlu hem de üzgündü.

"Theresa?" Kız kardeşinin şefkatli sesi onu şimdiki ana geri getirdi. "Beni dinliyor musun?"

Theresa aniden kız kardeşine döndü ve Helen'in muhtemelen başından beri ona bir şey söylediğini ama onun dinlemediğini hemen fark etti. Kelimeler ona ulaşmamıştı çünkü bir an için geldiği yere, sonunda kaçtığı yere geri dönmüştü. Burası kocasıyla birlikte yeni evi olacaktı ama sonunda görünmez parmaklıkları ve prangaları olan bir hapishaneye dönüşmüştü ve buraya gelerek nihayet kurtulmuştu. Yine de kendini tamamen özgür hissetmiyordu çünkü hâlâ evli bir kadındı ve öyle davranması gerekiyordu. Ama aynı zamanda, kocasının eninde sonunda gelip kendisini soracağını ummanın yükü de üzerinden kalkmıştı. Artık ondan hiçbir şey beklemiyordu. Tüm umutlar gitmiş, yerine sakinlik gelmişti.

"Ah, özür dilerim," dedi Theresa usulca gülümseyerek. "Bir an kendimi kaybettim. Ne diyordun canım?"

Helen, "Babamın selamı var," dedi ve bunu duyar duymaz Theresa hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı.

"Gelmesini beklemiyordum," diye ciddi bir şekilde belirtti. "Ama bana pekâlâ selam göndermediği halde selam gönderdiğini söylemesi, değiştiğini düşünmem için beni kandıramaz Helen."

Babalarıyla ilgili soru her iki kız kardeş için de çok zor bir soruydu. Bir bakıma, Theresa'nın kız kardeşinin sözlerini olduğu gibi kabul etmek istememesinin nedeni tam da onun olduğu gibi olmasıydı. Babaları, bir kadının kaderini belirlemenin bir erkeğin işi olduğunu düşünen eski kafalı bir adamdı ve bu yüzden iki kız kardeş uzun zaman önce babalarının gerçekte nasıl bir adam olduğunu anladıklarında ona karşı birleştiler. Ona, babaları olsun ya da olmasın, bir erkeğe boyun eğmeyi reddeden kadınlar olduğunu göstermeleri gerekiyordu. Söylemeye gerek yok, bu hiç hoşuna gitmedi.

Theresa her iki kız kardeşin de farkında olduğu bir şeye dikkat çekerek, "Sanırım biz konuşurken o da *sizin* evliliğinizi hazırlıyor," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Helen, sonra da fazla endişelenmeden kıkırdadı, "ama bunun o kadar kolay bir iş olmadığını görecektir."

Theresa'nın gözleri şaşkınlıkla irileşti, sonra kendisi de hoş bir kahkaha attı. "Güzel," diye cevap verdi sonunda, kahkahalar biraz dindiğinde. "Senin de kendini savunmaya karar vermene sevindim. Sanırım kocamla barışmaya çalışmak yerine burada tek başıma olduğumu duyunca oldukça üzülecektir."

"Ama... bu imkânsız," dedi Helen bal rengi kaşlarını onaylamaz bir şekilde çatarak. "İki yıldır görmediğin biriyle nasıl barışabilirsin ki?"

İki koca yıl. Theresa bazen gerçekten o kadar uzun zaman geçtiğini unutuyordu ama hemen hatırlıyordu çünkü kendi kocasının neye benzediğini bile zar zor hatırlayabiliyordu. Bu çok saçmaydı ve yeterince uzun sürmüştü. Hatta çok uzun.

"Doğru mu?" Theresa omuz silkti. "Neyse. Artık bunu çoktan aştım. Babam ne düşünmek istiyorsa kendi bileceği iştir. Bana gelince, keyfime bakmayı, hayatımı dolu dolu yaşamayı ve ister babam ister kocam olsun, hiçbir erkeğin artık bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine izin vermemeyi planlıyorum."

Helen kız kardeşini dinlerken gözleri parlıyordu. Büyük olan Theresa, babalarının iki oğul yerine iki kıza sahip olmaktan duyduğu hayal kırıklığının yükünü her zaman çekmişti. Theresa'nın büyüüp bir erkek olarak soyadlarını devam ettirecek bir çocuk olması gerekiyordu. Ama bu gerçekleşmedi.

Theresa'nın babasını yatıştırabilmesinin tek yolu, uygun bir evlilik yaparak ona değerini kanıtlamaktı. Bir süreliğine babaları yatışmıştı. Saygın ve tanınmış bir dükle iyi bir bağ kurulmuştu ve aynı şeyin Helen için de olacağından emin olabiliirdi.

Ancak Theresa'nın kız kardeşinin de kendisiyle aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyeceğini unutmuş gibiydi. İkisi de annelerini erken yaşta kaybetmişlerdi ama Theresa ne olursa olsun Helen'i her zaman kollayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Eğer kendi hayatı onun istediği gibi olamayacaksa, Helen'inki olacaktı. Kız kardeşinin, kendisini gerçekten seven adamın yanında mutlu bir kadın olarak yaşamasını sağlayacaktı.

"Ve ben hayatımı dolu dolu yaşarken, sen de buraya gelip benimle istediğin kadar kalabilirsin," diye ekledi Theresa, kız kardeşinin çok hoşuna gitti.

"Bunu çok isterim," diye başını salladı Helen, şimdiden katılacakları baloları ve Hyde Park'ta yapacakları gezintileri hayal ediyordu.

"Bu durumda tek yapman gereken eve dönmek, eşyalarını toplamak ve gelip benimle kalmak," diyerek gülümsedi Theresa ve kız kardeşinin ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Babalarının Helen için uygun bir koca aramasını engelleyemeyeceğinden emin olsa da, yine de

kız kardeşini mümkün olduğunca korunaklı tutabilir ve hatta ona uygun bir erkek bulmasında yardımcı olabilirdi.

Aşk. Ne de olsa Londra seçkin bekârlarla doluydu. Çoğu sadece uygun bir evlilik arıyordu, ama umarım birlikte yaşlanmaktan zevk alacakları birini arayanlar da vardı.

Theresa, Helen için sadece onu sevmekle kalmayacak, aynı zamanda babalarının gözünde de iyi bir eş olacak bir erkek bulabileceklerini umuyordu. Zor bir başarıydı ama tamamen imkânsız da değildi.

O anda çay geldi. İki kız kardeş, hizmetçi kızın gümüş bir tepsiyi titreyen elleriyle taşımasını izledi. Tepsiyi yere koyup çayı dökmeye devam ederken biraz döktü.

"Ah, çok özür dilerim!" diye özür dilercesine haykırdı gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle.

Theresa yumuşak bir sesle, "Sorun değil Georgina," dedi. "Kız kardeşime bir fincan doldurabilir, sonra da bir bulağık bezi getirip silebilirsin. Hiçbir şey düşünme."

Georgina'nın kafası biraz karışmış gibiydi, sonra bu karışıklık yerini rahatlamaya bıraktı. "Çok naziksiniz Düşes."

Theresa kaşlarını çattı. "Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

Georgina bunun kendisi için söylendiğini sandı ama aslında Theresa bunu kız kardeşine söylemişti. Hizmetçi kız başıyla onayladıktan sonra hızla odadan çıktı.

Theresa, Georgina'ya sempati duyarak usulca, "Zavallı kızcağızın daha önce çalıştığı evde sırf bir bardak kırdığı için birkaç kez dayak yediğini duydum," dedi.

Helen, "Demek bu yüzden çayı döktüğü için birinin onu cezalandırmasını bekliyormuş gibi görünüyordu," diye belirtti.

Theresa iç çekerek, "Evet," diye başını salladı. "Çok tatlı bir kız. Benimle tanıştırılır tanıştırılmaz, burada yanımda olmasını istediğim kişinin o olduğunu anladım."

Kapı çalındı ve bir dakika sonra Georgina içeri çağrıldı. Daha da titreyen elleriyle dökülen çayı aceleyle sildi.

"Başka bir şey var mı Majesteleri?" diye sordu ayaklarına bakarak.

"Başka tarafa bakmana gerek yok Georgina," diye gülümsedi Theresa. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Georgina başını kaldırıp Theresa'ya bakarken gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim," diye cevap verdi Theresa. "Şimdi gidip Mary'nin mutfakta akşam yemeği için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bak. Öğleden sonra gezintisi için çok yakın bir arkadaşım ile buluşacağım ve akşam yemeğinin daha erken servis edilmesini istiyorum."

"Elbette, Majesteleri," Georgina bir kez başını salladıktan sonra Theresa ona gitmesini işaret etti ve ardından kapıyı hızla arkasından kapattı.

"Mary-Jane'le mi buluşacaksın?" Helen merakla sordu.

"Öyleyim," diye onayladı Theresa. "Geldiğimden beri birbirimizi görmedik. Küçük kızı onu oldukça meşgul ediyor."

"Onun bir mürebbiyesi yok mu?" Helen şaşırmış gibiydi.

"Hayır," diye başını salladı Theresa. "Mary-Jane'in işleri kendi bildiği gibi yapmayı sevdiğini biliyorsun, özellikle de Rosemary söz konusu olduğunda. Çocuğunun yaptığı her şeye dahil olmayı seven bir anne ve bu kulağa oldukça zaman alıcı gelse de, hayatta çocuğunuzun iyi bir insan olarak yetişmesini izlemekten daha ödüllendirici bir şey düşünemiyorum."

Theresa aniden kız kardeşinin gözlerinde, annelerini düşünürken her zamanki melankolik ifadenin belirdiğini fark etti.

"Annem burada olsaydı, sence bizimle gurur duyar mıydı?" Helen usulca merak etti, sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Theresa gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Kimse beni başka türlü ikna edemez, canım."

Sabahın geri kalanını akıllarına gelen her şey hakkında sohbet ederek geçirdiler, hatta bir şekilde onları üzmeyen, aksine şu anda bulundukları yerden dolayı mutlu eden bir anı şeridinde gezintiye çıktılar: hala birlikte, her ikisi için de daha iyi bir hayat yaratmaya kararlı.

"Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim," dedi Theresa, Helen'i eve götürecek olan arabanın önünde durduklarında kız kardeşini sıkıca kucaklayarak. "Unutma, bir dahaki sefere tekrar gelmeni ve benimle daha uzun süre kalmanı bekliyorum."

İki kız kardeş birbirinden ayrıldığında Helen gülümseyerek, "Söz veriyorum," dedi.

Dakikalar sonra Theresa kız kardeşine el sallayarak veda ediyor ve arabanın tamamen gözden kaybolana kadar uzakta küçük bir nokta haline gelmesini izliyordu. Theresa yine yalnızdı. Bu düşünce nedense korkutucuydu ama aynı zamanda garip bir şekilde heyecan vericiydi.

Ne de olsa istediği, uğruna savaştığı şey buydu. Mektubuna cevap alamaması onu biraz şaşırtmıştı. Kocasından en azından bir ya da iki kelime bekliyordu ve tek beklediği

sessizlik oldu. Bunun bir önemi yoktu. Onun sözleri hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Şu anda tam olarak olmak istediğı yerdeydi, hayatındaki herhangi bir erkeğın zehirli etkisinden uzakta.

İçeri geri dönerken gülümsedi. Mary-Jane ile buluşmak için hazırlanma vakti gelmişti.

BÖLÜM 2

"Öyle canım, çünkü sorunsuz evlilik yoktur. Aslında, sorun Evliliğin ta kendisi!" Mary-Jane, iki bayan Hyde Park'ta kendilerine yöneltilen bakışlardan tamamen habersiz, sakın sakın yürürken, tamamen kendisine ait bir şekilde haykırdı.

İkili toplantıya katılan tek bayan olmasalar da, birbirleriyle tam bir tezat oluşturdıkları için kesinlikle en güzel iki bayandılar. Mary-Jane bal rengi saçlara ve çarpıcı yeşil gözlere sahipken, Theresa'nın kıvrırcık çikolata rengi saçları saç modeli tarafından kontrol edilmeyi reddediyordu ve delici mavi gözleri her zaman etrafında olup bitenlerin farkındaydı. Theresa bu tekniği henüz öğrenmemişti ama Mary-Jane sanki Kraliçe'nin ta kendisiymiş gibi geziniyor, varlığıyla etrafındakileri şerefletiriyordu.

Ne de olsa Theresa'nın arkadaşında en çok sevdiği şeylerden biri de buydu. Kendine güveni, cazibe havası ve kendi kuralları dışında kimsenin kurallarına boyun eğmek istememesi. Theresa kendisinin de bu kadar özgüvenli olup olamayacağını merak ediyordu. Belki de zaman içinde?

Arkadaşının yorumu karşısında yüksek sesle kıkırdamaktan kendini alamadı. "Belki de haklısın."

"Kesinlikle haklıyım," diye cevap verdi Mary-Jane, arkadaşının kendi koluna yaslanmış elini okşayarak.

Hyde Park'ın hayatla dolup taşıdığı bir gündü. Theresa bundan pek hoşlanmıyordu ama bunun alışması gereken bir şey olduğunu biliyordu. Yalnızlık onun hayattaki tek arkadaşıydı.

önceki evi. Artık kendini hayata açması gerekiyordu ve bu da yeni insanlar, yeni yerler ve yeni şeyler anlamına geliyordu. Bir kez daha, heyecanla karışık korku onu alt etti. Ama arkadaşı bunu hemen hissetti.

"Evli olmanın bizi getirdiği noktaya baksana," diye alay etti, ancak Theresa arkadaşının hem evli olmaktan hem de evli olmamaktan memnun olmak için iyi nedenleri olduğundan emindi.

"Yalnız mı?" Theresa daha ne dediğini düşünmeden yüksek sesle sordu.

Ama Mary-Jane onu yakalamıştı ve artık geri dönüşü yoktu. "Onu özlüyor musun?"

Theresa bu fikrin saçmalığına neredeyse gülecekti. "Hayatında sadece bir kez gördüğün birini nasıl özleyebilirsin? Sadece iyi olup olmadığını değil, ölü mü diri mi olduğunu bile bir kez olsun sormamış birini."

"Biraz fazla dramatik davranmıyor musun canım?" Mary-Jane alay etti.

"Belki," diye sırttmaktan kendini alamadı Theresa, "ama yarısı doğru."

"Öyle," diye başını salladı arkadaşı.

Theresa, "Biliyorsun, buraya gelmeden önce ona bir mektup yazmıştım," diye açıkladı.

Arkadaşının gözleri bundan sonra ne olacağını duyma hevesiyle açıldı. "Ve?" diye sordu, sorusunun sonu merakla doluydu.

"Hiçbir şey," dedi Theresa umursamaz bir tavırla omuz silkererek.

Mary-Jane kaşlarını çatdı. "Ne demek hiçbir şey?"

"Tam olarak öyle," diye açıkladı Theresa. "Hiçbir şey. Hiçbir yanıt yok. Ne bana her şeyin yolunda olduğunu söylemek için ne de deli olduğumu söylemek için. Hiçbir şey."

Mary-Jane, çiçek açmış gül fidanlarının oluşturduğu labirentte yürümeye devam ederken birkaç dakika boyunca bu konu üzerinde düşünmüş gibiydi. Theresa burayı çok sevmiştir.

Mary-Jane, "Bu oldukça tuhaf," diye dikkat çekti.

"Neden?" Theresa başka bir soruyla cevap verdi. "Sanırım bu bir sürpriz olmamalı. Aynı zamanda düşün günümüz olan o meşum günde tanıştığımızdan beri hiç konuşmadık. Aslında hiçbir şeyi değiştirmeyen mektubuma söyleyecek bir şeyi olmasını neden bekledim bilmiyorum. Her iki durumda da yalnız yaşarken orada ya da burada yaşamam neden umurunda olsun ki?"

Mary-Jane buna bir şey demedi. Kendi kaderi de aşağı yukarı aynı, hatta belki de daha kötüydü.

"Peki Rosemary nasıl?" Theresa konuyu değiştirmek için sordu.

Kendini kendi kadını olarak sağlamlaştırmak için bu yolculuğa çıktığı andan itibaren kocasının sürekli aklında olduğunu hissetti. Onu sadece bir kez görmüştü ama yakışıklı yüzünün hatırası hâlâ zihnine kazınmış, gitmesine izin vermiyordu. Ondan uzaklaşmaya çalışırken, gittiği her yere onu da yanında götürmesi ne kadar ironikti?

Mary-Jane gülümseyerek, "Durumu iyi, sorduğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Biliyor musun, piyanoyu çok güzel çalıyor. Onu Bayan Putnam'ın piyano derslerine kaydettirmek istiyordum."

Theresa, Bayan Putnam'ın en ünlü piyano sanatçılarından biri, kendi çapında bir usta olduğunu biliyordu ve Rosemary'yi öğrencisi olarak kabul ediyorsa, bu Rosemary'nin gerçekten de pırlanta gibi olduğu anlamına geliyordu, çünkü Bayan Putnam'ın kendisinden ders almak isteyen pek çok kişiyi reddettiği biliniyordu.

Theresa, "Sizin için en iyisini diliyorum," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim, buna ihtiyacımız olacak," diye iç geçirdi arkadaşı. "O... utangaç. Bunu nereden aldığını bilmiyorum, kesinlikle benden değil."

Theresa arkadaşına, kocasının genel olarak toplumdan kaçan biri olduğunu hatırlatmak istemedi. Daha da eski değerlere sahip yaşlı bir adamdı ama yine de elli yaşında bir adamın sırf parası olduğu ve babası da bu anlaşmayı kabul ettiği için yirmi yaşında bir kadınla evlenmeye hakkı olduğuna inanıyordu. Sonra da ölene kadar ona kötü davranmaya devam etti ki bu çok erken bir gün değildi. Mary-Jane birçok kez her şeye değdiğini çünkü artık Rosemary'ye sahip olduğunu söyledi.

Theresa bir çocukları olsaydı kocası hakkında farklı hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Ama bu düşünce mantıksızdı. Doğru dürüst bir düğün gecesi bile geçirememişlerdi. Nasıl bir çocuk olabilirdi ki?

İçten içe kendini hep küçük bir kız ve bir erkek çocukla hayal ederdi. Belki de iki kızla. Mary-Jane'in Rosemary'nin hayatına dahil olduğu gibi o da onların hayatına dahil olacaktı. Onlar onun yaşama sebebi olacaktı. Her şeyi acı çekmeye değer kılacaklardı. Ama o yalnızdı.

O anda, kalabalığın içinde kısa bir an için tanıdık bir yüz parladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Sadece bir saniye sürdü. Daha fazla değil.

"Tanrım!" Theresa hemen durup arkadaşının elini kavradı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi

umutsuzca tuttu.

"Theresa?" Mary-Jane yüzünde endişeli bir ifadeyle ona döndü. "Theresa, iyi misin?"

Theresa gözlerini kısarak güneşe baktı, bu da doğru düzgün görmesini engelliyordu. Ama ne gördüğünü biliyordu. Artık ondan hiçbir iz yoktu. Kalabalık dağılmıştı ve çoğunlukla çiftler el ele yürüyor, sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Theresa?" Mary-Jane tekrar sordu ve bu kez Theresa ona döndü.

"Bir şey yok," dedi, kocasından cevap alamamayı o kadar takıntı haline getirmişti ki, şimdi onu burada, Hyde Park'ta görüyor olması bile gülünç ötesi ve düpedüz imkânsızdı. "Sanırım güneşte biraz fazla vakit geçirdim."

Bu mantığı güçlendirmek için başlığını biraz düzeltti. Mary-Jane'in daha fazla açıklama yapmasını bekliyordu ama arkadaşı zorlamaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Geri dönmemizi ister misiniz?" Mary-Jane hâlâ biraz endişeli bir ifadeyle sordu.

"Evet, lütfen," diye başını salladı Theresa, elini kalbinin şiddetli atışını hissedebildiği göğsüne bastırarak.

İçindeki o küçük ses ona *söyle*, diye ısrar etti. Mary-Jane onu nasıl daha iyi hissettireceğini her zaman bilirdi ama bu kez Theresa bunun mümkün olduğundan şüpheliydi. Yine de arkadaşının arkadaşlığına değer veriyordu ve birlikte oldukları için mutluydu. Seraba gelince, hepsi bu kadardı. Kocasını kilometrelerce uzaktaydı. Bu sadece zihninin ona oynadığı bir oyundu.

"Londra'da olduğun için çok mutluyum. O küçük köyde olman hiç hoşuma gitmedi. Benden çok uzaktaydın," diye ekledi Mary-Jane. Üniversite Arşivi - hkdsl/fantasy.com

dönerlerken

Bu onları kalabalıktan uzaklaştırdı ve mükemmel bir şekilde budanmış çitlerden oluşan bir labirente götürdü. "Çok eğleneceğiz!" diye ekledi büyük bir keyifle.

Theresa tekrar güldü, arkadaşının iyi ruh hali onu eğlendirmişti. Şimdiden olanlar konusunda kendini daha rahat hissediyordu. Sadece Mary-Jane'le daha fazla zaman geçirmesi ve umarım onun gibi eğlenceli ve iyimser insanlarla tanışması gerekiyordu; bu insanlar Theresa'nın kabuğundan çıkmasına ve sonunda hayatı her zaman hak ettiğini düşündüğü şekilde yaşamasına yardımcı olacaktı.

Theresa, "Bir dahaki sefere British Museum'a gitmeliyiz," diye önerdi. "Orada bir sergi olduğunu duydum. _"

"Müze mi?" Mary-Jane onaylamayarak kaşlarını çattı. "Rosemary'yi oraya götürebiliriz, elbette. Ama ikimiz, hayır. Çok daha ilginç bir şey yapmalıyız." Bunu söylerken gözlerinde hafif muzip bir parıltı vardı.

"*Şimdi* ne düşünüyorsun?" Theresa yine kıkırdadı, arkadaşının bir plan yaptığını çok iyi biliyordu, bu plan muhtemelen Theresa'nın normal şartlar altında asla yapmayacağı bir şeyi içeriyordu.

Mary-Jane, "Her Geyin zamanı var, canım," diye alay etti. "Şimdilik, eğer çok istiyorsan şu müze ziyaretini ayarlayalım."

"Öyleyim," diye başını salladı Theresa. "Rosemary'yi görmek için de iyi bir bahane."

Mary-Jane ona, "O da seni gördüğüne çok sevinecek," diye güvence verdi.

İki bayan, Theresa'nın kendilerini eve götürecek arabasına yaklaşırken sohbet etmeye devam ettiler. Yaklaşan planları hakkında sohbet etmeye devam ettiler; ancak Theresa sohbe

odaklanmaya çalışsa da Hyde Park'ta olanları unutamıyordu.

Gördüğü adam kimdi? Gerçekten *o* muydu? Tabii ki değildi. Tüm mantık ona bunun olamayacağını söylüyordu. Muhtemelen ona çok benzeyen biriydi. Ayrıca, muhtemelen onun gerçekte neye benzediğini unutmuştu. Ne de olsa onu sadece bir kez görmüştü.

Kendini birine bağlayacağını **anladığı** o gün boyunca onu takip eden o heyecanı, onunla tanıştığında, onun yaşlı bir adam değil **de** genç ve oldukça yakışıklı bir adam olduğunu fark ettiğinde yaşadığı o heyecanı hala hatırlayabiliyordu. Son olarak, adamın kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğini öğrendiğinde yaşadığı hayal kırıklığını hatırladı.

Onu unutmamıştı ama bunu yapmaya kararlıydı. Aslında, unutacağına dair kendine söz verdi ve yeni evine giderken bu sözü zihninde tekrarlayıp durdu.

BÖLÜM 3

O korkunç adamı bir an bile düşünmeni istemiyorum, anladın mı?" Mary-Jane arkadan konuşmaya izin vermeyen bir ses tonuyla emretti.

Theresa bu emrin arkasında kötü bir niyet olmadığını biliyordu. Aslında, Theresa'nın kendisine karşı duyduğu derin ilgi ve şefkatten başka bir şey yoktu. Mary-Jane endişesini bu şekilde dile getirmişti.

"Söz veriyorum," diye gülümsedi Theresa, iki kadın kucaklaşıp güne veda etmeye hazırlanırken.

"Gidip Rosemary'nin neyin peşinde olduğuna bakmam gerek." Mary-Jane arkasındaki eve baktı. "Ona ben dönene kadar bitirmesi gereken birkaç ödev verdim."

"Ona karşı biraz katı değil misin?" Theresa sordu. "Ne de olsa o henüz bir çocuk."

Mary-Jane, "Bir kız çocuğu," diye dikkat çekti. "Ve biz erkeklerin dünyasında yaşıyoruz. Onun istediği her şeyi yapabilmesini istiyorum. Eğer bir gün bana varoluşunun tek amacının bir lordla evlenmek ve kendisine bakılması olduğunu söylerse ölürüm. Tanrı korusun!" Mary-Jane bu düşünce karşısında ürperdi ve bu da Theresa'nın kıkırdamasına neden oldu.

Theresa arkadaşına, "Sen onun annesiyken böyle bir şeyin olacağından şüpheliyim," diye hatırlattı.

"Teşekkür ederim canım," diye gülümsedi Mary-Jane. "Özgüvenime ne kadar iyi geldiğini çoktan unutmuştum."

"Ve sen de benimkine," diye Theresa ona güvence verdi.

Theresa arkadaşının yanağına bir öpücük kondurup tekrar arabaya tırmandığında iki bayan yine eğlenceli bir kıkırdamaya başladı.

Mary-Jane arabaya el sallayarak veda ederken, "Müzeyi ziyaret edeceğimiz zaman haber gönderirim," diye haykırdı.

Theresa sadece başını salladı ve arabaya geri oturarak yumuşak sallanmanın onu uyanıklık ile uyku arasında bir duruma getirmesine izin verdi. Çok fazla şey olmuştu ve geleceğin neler getireceği konusunda hâlâ biraz yorgundu. Dahası, her şeyin üstesinden gelip gelemeyeceğini merak ediyordu.

Babasını hâlâ görmediğini hatırladı, babasının yaptığı şeyden hoşnutsuz olacağından kuşkusu yoktu. Ama umurunda değildi. Artık onun kontrolü altında değildi. Aslında, hiç kimsenin kontrolü altında değildi. Bu düşünce onu gülümsetti. İsteddiği her şeyi yapmakta özgürdü. Dünya onun istiridyeydi.

Ancak artık dünyadan bıkmıştı. Kimse tarafından rahatsız edilmeyeceği kendi küçük cennet parçasında saklanmak istiyordu. Her nasılsa, her zaman ziyaret etmek istediği yerlere yapacağı ziyaretleri, en yakın arkadaşı ve kızıyla geçireceği zamanı ve hatta belki de yeni biriyle tanışacağını düşünerek kendini sakinleştirmeyi başardı.

Yeni biriyle tanışmak gibi bir planı olduğundan değil. Sadece kendisiyle baş başa kalmak ve dünyadaki yerini bulmak istiyordu, bir erkeğin yanında değil, değerini etrafındaki erkeklerin gözünden belirlemek yerine değerini bilen özgür bir kadın olarak.

"Worthington?" Theresa evine girer girmez seslendi.

Garip bir şekilde, hiç cevap gelmedi. Ana koridorda etrafına bakındı. Georgina'ya seslenmek istedi ama bundan vazgeçti. Kendini yalnız ve sahipsiz bulduğu anda güvenceye ihtiyaç duyan paniklemiş bir kadın gibi görünmek istemiyordu. Hepsi buradaydı... bir yerlerde. Olmak zorundaydılar.

Ayrıca, şu anda uşağına da ihtiyacı yoktu zaten. İsteği üzerine akşam yemeği birazdan servis edilecek ve her şey yoluna girecekti. Kendi kendine tekrarlayıp durduğu sözler bunlardı ama bir şey olmasına izin vermiyordu. Sanki biri omzuna dokunuyormuş gibi hissediyordu, soğuk bir korku parmağı onu rahatlatmasına izin vermiyordu.

Birdenbire bu ev korkutucu görünmeye başladı. Çok büyüktü. Çok sessizdi. Burada birini istiyordu... şimdi.

"Worthington?" diye tekrar seslendi, sanki tüm bu saçmalıkların sadece zihninde olduğuna ve sadece kendi gerçekliğine yansıttığına dair güvenceden başka bir şeye, sadece bir şeye ihtiyacı varmış gibi sakin görünmeye çalışıyordu. Midesinde endişe çalkalanıyordu.

Ev işleri, sonunda uşağının nerede olduğuna dair sorusuna makul bir cevap buldu. Evin içinde bir yerlerde ev işi yapıyor olmalıydı. Ya da belki bahçede. Bu yüzden ona seslendiğini duymamış olmalıydı.

Giriş holünün solundaki misafir odasına doğru yürürken bu güven verici düşünceye gülümsedi. Burası sıcak, toprak renkleri ve etrafına serpiştirilmiş detaylarıyla tüm evdeki ikinci favori odasıydı. Ancak en sevdiği oda kütüphaneydi. Bahçeye bakan salon penceresinden şöyle bir baktıktan sonra oraya yönelecekti.

Oraya doğru yürüdü ve perdeyi biraz daha kenara itti. Batan güneş onu karşıladı ve yanaklarına sıcaklık sızdırdı. Gözlerini kapadı, sıcak okşayışın tadını çıkardı, ama o an

Perdeleri açtığında Worthington'ın bahçede olmadığına ikna olmuştu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Evin içindeydi.

Ona *kendi başına* ihtiyacı yoktu. Birini görmeye, birini duymaya ihtiyacı vardı. Mutfağa ya da hizmetçilerin odasına inmek için hiçbir nedeni yoktu. Ancak uşağıyla konuşmak için herhangi bir neden bulabilirdi. Bu yüzden onu bulması çok önemliydi, böylece bu günü her şeyin yoluna gireceğini garanti eden sakin bir şekilde sonlandırabilirdi. Çünkü şu anda bu inançtan daha uzak olamazdı.

Pencereden uzaklaştı ve dinledi. Evin sesi boş geliyordu, kimsenin varlığı yoktu. Bir şekilde ürkütücüydü. O anda kocasını Hyde Park'ta gördüğünü sandığı anı hatırladı.

"Saçmalama," dedi bu kez yüksek sesle çünkü bunu sessizce, zihninin içinde söylemek artık hiçbir işe yaramıyordu. Bunu duymaya ihtiyacı vardı ve buradaki tek kişi o olduğu için kendi sesi kasvetli sessizlikten daha iyiydi.

Sesi, kalın bulutları kesen bir bıçak gibi salonda patladı, ama çok az amaca hizmet etti. Şu anda kendini hiçbir şeye ikna edemiyordu.

"İhtiyacım olan şey iyi bir gece uykusu," dedi iç çekerek ve başını sallayarak. Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Her zaman sakin, mantıklı bir yaratık olmuştu, kuruntulara ve hayal gücüne yatkın değildi, ki bu da tam olarak buydu.

Zihni korkutucu senaryolar yaratıyordu ve o da bunlara inanıyordu. Tek yapması gereken onları zihninden kovmaktı ve her şey yoluna girecekti. Burada yalnızdı. Hem babasından hem de kocasından, hayatını kontrol eden -en azından kontrol ettiklerini *düşünen*- iki adamdan uzaktaydı. Burada olması bunun aksini kanıtlıyordu. Bu düşünceye bir kez daha gülümsedi.

İşte, diye düşündü kendi kendine. *Çok daha iyi.*

Yavaşça, hiç acele etmeden kütüphaneye doğru yöneldi. Kütüphaneye ulaşır ulaşmaz burun deliklerine tanımadığı bir kolonyanın kokusu yayıldı. Worthington'ın kolonya sürme alışkanlığı olmadığını biliyordu. Ayrıca evde başka bir erkek de yoktu.

Bu ima karşısında kalbi çılgınca çarpmaya başladı. Milyonlarca soru öfkeli arılar gibi zihnine üşüşmeye başladı ve her cevapta onu sokmakla tehdit ediyordu. Kütüphanenin kapısına yaklaştı ve kapının aralık bırakıldığını fark etti. Böyle bir durum hiç olmamıştı. Theresa evin tüm kapılarını kendisi kapatırdı ve diğer herkes de bu söylenmemiş kurala uyardı. Birinin unutmuş olması mümkün müydü?

Zorlukla yutkundu ve kapı koluna uzandı. Parmakları titriyordu. Kalp atışlarını boğazında hissedebiliyor, nefes almasını giderek daha da zorlaştırıyordu. İçindeki her şey ona sakinleşmesini, her şeyin zihninde olduğunu söylüyordu. Ama merakı galip geldi.

Kapıyı iterek açtı. Perdeler çekilmiş, pencerenin büyük bir kısmı gizlenmişti, bu yüzden kütüphanenin büyük bir kısmı gölgeler içindeydi. İlk başta onu görmedi bile - sanki bir şey düşürmüş de onu almak için gelişigüzel eğilmiş gibi köşede büzüşmüş bir figür. Doğrulduğunda, gölgeler arasında gizlenmiş olan yüzü hariç tüm vücudunu görebiliyordu.

Bir çığlık boğazında düğümlendi, sessiz ve duyulmazdı. Zihni karardı. Kulakları patladı. Önceden hiç ses yoktu, şimdi ise kendi zihninin çıkardığı uğultu yüzünden hiçbir şey duyamıyordu. Kaslı vücudu ve ancak şimdi fark ettiği ellerin bir bardak viski tuttuğunu görebiliyordu.

Olabilir mi? Hayır, hayır, hayır. Bununla ilgili her şey yanlıştı.

Bu bir rüya mıydı? Evet. Bir rüyaydı. Rüya olmak zorundaydı. Çünkü bu adam onun düşündüğü kişi olamazdı. Bu imkansızdı. Onun nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmaması gibi basit bir nedenden dolayı burada olamazdı. Ona gönderdiği mektupta yeni adresini yazmamaya özen göstermişti. Sadece

olacaklar hakkında bilgilendirdi, başka bir şey yapmadı.

Hâlâ adamın yüzünü göremiyordu ama gözlerinin içine baktığını biliyordu. Yavaşça, o farkına bile varmadan, korku yerini başka bir şeye, çok daha endişe verici bir şeye bıraktı, çünkü adam ışığa doğru adım attığında, onun hatırladığı kadar yakışıklı olduğunu görebiliyordu. Onu bir kez görmüş olması, ellerinin bir kez birbirine değmesi, onu asla unutmaması için yeterliydi.

İşte o zaman konuştu ve kadının kalbi topuklarına kadar düştü.

"Seni bulmak çok zor, karıcığım."

BÖLÜM 4

"*D* evlin!?" Theresa şaşkınlıkla sordu, olduğu yerde felç olmuştu.

"Bu hâlâ benim adım," diyerek, onu bir daha hiç görmeyecek olsa bile asla unutamayacağını bildiği bir şekilde sırttı. "Gerçi neredeyse iki yıldır birbirimizi görmediğimizi hesaba katarsak unutup unutmadığını merak ediyorum."

"Peki bu kimin suçu?" diye kaşlarını çattı ve sanki bu konuşmayı hiç yapmak istemiyormuş gibi başını hızla iki yana salladı. Gerçek şu ki, istemiyordu. Bu konu hakkında konuşmak tehlikeliydi. Onun yokluğunda geçirdiği bunca zaman boyunca aslında onu ne kadar düşündüğünü ortaya çıkarabilirdi ve bunu bilmesindense ölmeyi tercih ederdi.

Ancak kendisinin de bilmek istediği şey, adamın burada bulunma sebebiydi. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu, onun varlığı karşısında hâlâ şaşkındı. "Ve beni nasıl buldun? Mektupta herhangi bir adres bırakmamıştım." Tüm vücudu sanki yağmurda sırlıklam olmuş ve şu anda hâlâ ıslak giysiler içindeymiş gibi titriyordu.

Alnındaki düğüm kafa karışıklığına işaret ediyordu. "Mektup mu?" diye yineledi, ona tuhaf tuhaf bakarak. "Ne mektubu?"

Şimdi şaşkınlık sırası ondaydı. "Sana gönderdiğim mektup, sana her şeyi anlatıyor... bu," dedi, etrafını işaret ederek.

Mektubun ona ulaşmamış olması mümkün müydü? Bundan şüpheliydi. Mektubu doğru bir şekilde göndermişti. Ya da belki de bunu olabildiğince garip hale getirmek için hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranıyordu? Bu düşünce onu, adamın bir şekilde hatırladığından daha da yakışıklı olduğunu fark etmekten daha fazla kızdırdı. Onun ne kadar uzun ve kaslı olduğunu, gülümsediğinde gamzelerinin ne kadar belirginleştiğini ve alnına düşen koyu renk buklelerinin ne kadar gösterişli olduğunu fark ettiği için kendine kızdı. Onunla ilgili her şey o kadar şeytani bir yakışıklılıktaydı ki neredeyse zihninin çalışmasını durduracaktı.

"Senden herhangi bir mektup almadım," dedi sonunda.

"O zaman Londra'ya gittiğimi nereden biliyorsun?"

Ah, seni orada yakaladım! Kendi kendine muzaffer bir edayla, bu durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeyi başardığını umarak düşündü ama adamın bir sonraki sözleri bu inancını gerçeğin kayalık kıyılarına çarptı.

"Büyükanнем," dedi yarı omuz silkerek. "Beni ziyaret ettikten sonra, senin tüm maskaralıklarını bana anlatan oydu."

"Shenanigans!?" diye tekrarladı, adamın kendisini ve yaptıklarını ciddiye almayı reddetmesi karşısında şok olmuştu. Hemen en başta neden gittiğini hatırladı. "Bunlar saçmalık değil. Burada benim hayatımdan bahsediyoruz."

"Senin ve benim," diye hatırlattı ona. "Yaptığın her şeyin bana da yansıtacağını unutma, çünkü biz hâlâ evliyiz, *karıcığım*."

Adamın ona bakma şeklinden hoşlanmıyordu, çünkü bundan çok zevk alıyordu. Kendisinin kızardığını hissedebiliyordu ve bu da onun üzerinde bir etkisi olduğu anlamına geliyordu. Tam olarak oldukça büyük bir etki ve bundan nefret ediyordu. Son iki yıl boyunca bu anı pek çok kez hayal

etmişti ve bu hayallerde her seferinde sakin olan, kontrolü tamamen elinde tutan kendisiydi.

Şimdi, gerçek bundan daha uzak olamazdı. Kendini kaygan bir zeminde buldu, dengesini koruyamıyordu çünkü kocasına hâlâ onu ilk ve son gördüğü andaki kadar aşıktı. Sanki onunla alay ediyormuş gibi, o karanlık gözler ona bakmaya devam ediyor, onu görmeyi içlerine çekiyorlardı ve denese bile gözlerini kaçıramazdı.

Tüm bunların en kötü yanı, onu sevdiği ya da hatta çekici bulduğu için burada olmadığı basit gerçeğiydi. Yaptıklarının ona iyi yansımadığı gerçeğiydi. Hepsi bu kadardı ama o kendisine öyle bakarken kendisi bile doğru dürüst düşünemiyordu. Kendisini hiç umursamayan bu adamı bu kadar çaresizce istediği için sessizce kendini azarladı.

"Beni nasıl buldun?" diye tekrar sordu, nerede olduğu bilgisini yine büyükannesinin mi verdiğini yoksa kendisinin mi keşfetmek için bu kadar uğraştığını merak ediyordu. İkincisi olmasını ne kadar da umuyordu.

"Ben bir düküm," dedi hovarda bir tavırla, ona daha yakından bakmak istercesine başını yana eğerek. Yüreği ağzına geldi. Vücudu adamın bakışlarının titrek alevleriyle yıkandı. "Yeterince istersem bulamayacağım hiçbir şey yoktur."

Gözlerini devirdi, bunu bir iltifat olarak kabul edip etmeyeceğinden emin değildi. İçinden bir ses onu ilkini yapmaya itti ama bu düşünceyi kovdu. Adamın onun yüzünden, evlilikleri yüzünden burada olduğunu düşünmek tehlikeliydi. İsteseydi ona çok daha önce de gelebilirdi. Ama gelmemiştii. Bu, bilmesi gereken her şeyi açıklıyordu.

Muhtemelen tüm bunlar onun için bir rahatsızlık olduğu için buradaydı, tıpkı babası için olduğu gibi - Yalnızca babası hâlâ burada değildi ve ona haddini bildirmek için kapısını çalıyordu. Yine de bunun çok yakında olacağından şüphesi yoktu. Şimdilik uğraşması gereken tek şey kocasıydı.

"Pekâlâ o zaman," dedi, durumun kontrolünü yeniden ele almaya çalışarak, ama konuşmaya başladığı anda adam ayağa kalktı ve her adımında bir tehlike havası estirerek yavaşça ona doğru yürüdü.

Adam tam karşısında dururken ağır ağır yutkundu. Onun ne kadar uzun ve güçlü olduğunu, ne kadar yakışıklı olduğunu, tek bir kelime bile söylemesine gerek kalmadan ne kadar çekici olduğunu unutmuştu. Eğer onu kollarının arasına alsaydı, içinde kaybolurdu.

Odaklan Theresa, diye sessizce kendini azarladı. Onun seni kucakladığımı düşünmek hiç iyi değil.

"Beni bulduğunuza göre, işinizi anlatabilirsiniz," dedi olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde, sanki bir iş konusunu konuşmak için buradaymışlar gibi. Bir bakıma öyleydiler de. Çünkü sadece bir tarafta duygular vardı.

"Benim isim mi?" diye kıkırdadı.

Tanrım, gülüşü bile görünüşü kadar heyecan verici.

Onun hakkındaki her şeyi tamamen unutmuştu. Geçtiğimiz iki yıl boyunca, o gerçekte olduğu kişinin bir hayaletine dönüşmüştü. Onu, kendisi üzerinde çok az etkisi olan bir şeye dönüştürmeyi başarmıştı. Şimdi gerçek adam buradaydı ve birlikte daha fazla zaman geçirirlerse çok yakında onun cazibesine kapılacağını biliyordu. Onu kendisinden olabildiğince uzaklaştırması gerekiyordu ve bunu, burada bulunma nedenini belirttikten hemen sonra yapmayı planlıyordu.

Ama kalbi boğazında atıyordu. Tüm vücudu alev alev yanıyordu. Zihni, o adamla ilgili olmayan herhangi bir şeyin kafasını ya da kuyruğunu zorlukla çıkarabiliyordu. Bu adamın, bu yakışıklı büyücünün, karısını düğün günlerinde terk eden kişi olduğunu kendine hatırlatmak için tüm bilinçli çabasını odaklaması gerekiyordu. Bunun onu hâlâ ne kadar incittiğine inanamıyordu.

"Evet, sizi ilgilendirir," diye cevap verdi, kullandığı kendinden emin ses tonundan hoşlanmıştı. "Buraya iyi olup olmadığımı görmekten başka bir şey için gelmiş olmalısınız, öyle değil mi?"

Hâlâ gülümsüyordu, gamzeleri onu deliğe kısıyordu. <https://rantey.org>

"Neden evet," diye itiraf etti sonunda. "Buraya seni kontrol etmekten başka bir şey için geldim. Yine de oldukça iyi yerleştığınızı görebiliyorum." Hayranlıkla ısıklık çalarak etrafına bakındı. "Gördüğüm kadarıyla ev yeniden düzenlenmiş. Ve hiçbir kuruş tasarruf edilmemiş."

"Senden ya da aileden tek bir kuruş bile almadım," diye tersledi, ona ihtiyacı olmadığını ve burada değiştirmeye ve yeniden biçimlendirmeye karar verdiği her şeyi kendi babasının cebinden yaptığını, kesinlikle onun değil. "Bunların hepsi çeyizimden ödendi."

"Pekala," diye başını salladı, kız şaşırmıştı, çünkü onunla tartışmasını bekliyordu, "ama bunu elinde tutman gerekecek."

Kaşları anlamsız bir şekilde düğümlendi. "Ne demek istiyorsun?"

Ona bir adım daha yaklaştı, tehlikeli bir adımdı ama kadın yerinden kıpırdamayı reddetti. Onu korkutmak, kontrolün kendisinde olduğunu göstermek istiyordu. Ama... değildi.

En azından çenesini tutup onu kendisine bakmaya zorladığı ana kadar. "Demek istediğim, eve gelmen gerek Theresa. Derhal."

"Ev mi?" diye tekrarladı ve sesi bir yankı gibi odanın her yerinde yankılandı.

Devlin bir kez daha bu melodik ve meleksi ses karşısında neredeyse sessizliğe gömüldü. Yoğun bir çabanın sonucu olarak onu tamamen unutmuştu. Onunla ilgili her şeyi unutmak istiyordu ve bunun için elinden geleni yaptı. Ancak, kalbi bu görevi onun için kolaylaştırmayı reddetti. Ayrıca onun yüzünü de unuttuğunu düşünüyordu ama bu konuda da kendine yalan söyleyemezdi. Onunla ilgili her şey acı verici bir şekilde tanıdıktı ve onu görünce tüm duyuları uyandı. Nefes kesici derecede muhteşemdi ve onun üzerindeki etkisinin farkında bile değildi. Adam onun üzerinde

gölmek ya da ağlamak için.

"Daha önce yaşadığım yere mi döndün?" diye sordu, sesi kuşku çıkıyordu. "Yalnız mı?"

"Hayır," diye başını salladı. "Eve... benimle. Ertesi gün eşyalarınızı toplamaları için uşakları göndereceğim, bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Kadının tepkisi onu şaşırttı. Gözleri büyüdü ve bir şey söylemek yerine eğlenerek kıkırdamaya başladı. Tekrar sakinleşmesi epey zaman aldı ve adam bunu bilerek, ona ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için mi yaptığını merak etmekten kendini alamadı.

İçinden bir ses onu omuzlarından tutup itaat etmesi için öpmesini söylüyordu. Gözleri birbirine kilitlendiği andan beri yapmak istediği şey buydu. Ruhani bir güzelliğe sahipti... tıpkı onu hatırladığı gibi. Kalbi göğsünde sıkıştı ve onu felç etti.

Ama bu fikir kulağa o kadar da kötü gelmese de, onu anlamsızca öpmenin asla işe yaramayacağını biliyordu. Bir keresinde, düğün törenleri sırasında bunu yapmak istemişti ve onun da bunu istediğine yemin edebilirdi. Ama kendi korkuları ve şüpheleri onu bu arzusunu gerçekleştirmekten alıkoymuştu.

Aslında, kalbinin sonsuza dek ona ait olmasından korkmasına neden olan da tam olarak bu arzuydu. Daha önce hiçbir kadın onun üzerinde böyle bir etki yaratmamıştı, gülümsemesine böylesine tam bir teslimiyet. Bu, insani olarak mümkün olan her şeyin ötesindeydi. Böylesine güçlü bir duygudan nasıl korkmazdı?

Ondan uzak durmak en iyisiydi. Şimdi, bir kez daha, aynı özlem yüzeye çıktı ve daha önce olduğu gibi, şüpheler üzerine sürünerek onu uzak tuttu. Onunla konuşmalı ve kendi bakış açısını görmesini sağlamalıydı. Onunla birlikte eve dönmesi gerekiyordu. Bunun için pek çok nedeni vardı, en güçlüsü ise sadece onu istemesiydi. Ona yanında ihtiyacı vardı. Bu özlemle daha fazla mücadele edemezdi, özellikle de şimdi onu başka birine, hayatına aniden girebilecek birine kaybetme riski

büyükken... *onların* hayatına.

"Geri dönmek gibi bir niyetim yok," dedi basitçe, fazla düşünmeden, onun düşüncelerindeki sisi dağıtarak. Sonra, daha fazla açıklık getirmek için ekledi, "Tanrı'nın gözünde ayrılamayacağımıza göre, hayatlarımıza şimdiye kadar yaşadığımız gibi devam edeceğiz. Ayrı ayrı. Ama artık bu benim şartlarımla olacak, senin değil."

Ondan böyle bir ateş beklemediğini itiraf etmek zorundaydı. İlk bakışta çekingen bir yaratık gibi görünüyordu, özellikle de bu görücü usulü evliliği fazla isyan etmeden kabul ettiği düşünülürse. Ama bu kadın bambaşka biriydi; cesur ve gözü pek, aklından geçeni söylemekten çekinmeyen biriydi. Adamın ilgisini itiraf etmek istediğinden çok daha fazla çekmeyi başarmıştı.

"Karımın Londra'da tek başına yaşamasına izin veremem," dedi, bunun zayıf bir argüman olduğunu çok iyi biliyordu. Daha iyi bir gerekçesi vardı ama bunu onunla paylaşmayı reddetti. Tabii ki o da hemen buna sarıldı.

"Senden farklı bir kasabada, farklı bir evde yaşamak sorun değil miydi?" diye sordu, şimdi sesi onun kadar eğlenmişti. "Bunun ne farkı var? Sadece Londra olduğu için mi?"

Evet, burada benden kolayca çalınabilirsin çünkü sen çarpıcı bir kadınsın ve herhangi bir erkek seni fark etmemek için deli olurdu.

Kelimeler neredeyse dilinin ucuna kadar gelmişti ama zihninin sınırlarını terk edip daha da fazla sorun yaratmadan önce onları yutmayı başardı. Kalbi onun kendisine ait olduğunu hissediyordu, sadece evli oldukları için değil, her düşüncesi başarısız bir şekilde unutmaya çalıştığı yüzünün görüntüsüyle dolduğu için. Bunu ona söylemesine dakikalar kalmıştı. Ama daha iyisini biliyordu. Şimdi ona gerçeği söylemenin sırası değildi. Onun nereden geldiğini anlamak için doğru ruh halinde değildi. Onun sakin ve mantıklı olmasına ihtiyacı vardı.

"Hayır, hayır," diye başını salladı, önceki sözlerine bir şey söylemesine izin vermedi ve bunun yerine monologu aktı, "İki uzun yıldan sonra hayatıma geri döndün, habersiz ve davetsiz. Benden bir şey talep etmeye hakkın yok, aynı nedenle ben de bu süre zarfında senden hiçbir şey talep etmedim."

Kadının haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onunla bir kez bile iletişime geçmemiști, bir şeye ihtiyacı olduğunu söylememiști, medeni durumlarıyla ilgili herhangi bir açıklama istememiști. Onun tarafında sessizlik vardı ve o da bundan memnundu. En azından kendini buna inandırmaya çalışıyordu. Şimdi daha iyi biliyordu.

Konuşurken yanakları alevlendi ve tenine çok yakışan o dar elbisenin içinde göğsü yükseldikçe daha da büyüleyici görünüyordu. Aslında, onunla ilgili her şey saf mükemmellikteydi. O bunu beklemiyordu. Onun bu uhrevi güzelliğe sadece zihninde ulaştığını düşünüyordu ama gerçek buydu. Bu yüzden bu kadar zordu.

"Bunu biliyorum," diye itiraf etti. "Ve ben -"

"Eğer bunu biliyorsan, karın olarak olmasa bile bir kadın olarak bana saygı duy," dedi ve onu can evinden vurdu. "Hayatımı senden uzakta, tek başıma sürdürme isteğime saygı duy."

Sözleri midesine inen bir yumruk gibi geldi. Acı dağıldı ve içini garip bir sıcaklık doldurdu. Yanıyordu ama bu öfke yüzünden değildi. Bundan çok daha kötüydü. Onun için yanıyordu, onunla birlikte olmak için, onun yanında olmak için, ama onu kendine çekmek yerine kaçıyordu.

Sonunda bugün hiçbir şey elde edemeyeceğini anladı. Kadın mantığını dinlemeyi reddediyordu ve yapabileceği tek şey, ona acı verse de onun isteklerine saygı duymaktı.

"Peki," dedi isteksizce, gözlerini ondan alamıyor, bunun onu son görüşü olmasından korkuyordu. Ama aynı zamanda bu ilk buluşmayı onun istediğinden daha fazla uzatmanın sadece onun aleyhine işleyeceğini de biliyordu.

"Şimdi gideceğim," diye fısıldadı ve bu sözler ona gerçekten fiziksel acı verdi.

Kapıya doğru yöneldi ama odadan çıkmadan önce kapı aralığında oyalanarak kadına bir kez daha baktı. Nefes kesiciydi. Onunla ilgili her şey - konuşma şekli, gözlerinin ışıltısı, yanaklarının parlaması, dudaklarının hayır demesine rağmen vücudunun onu gitmemeye zorlaması - onun da en az kendisi kadar ona ilgi duyduğunu gösteriyordu. Ama incinmişti ve nedenini anlayabiliyordu. Hepsi onun suçuydu. Bu karmaşanın her parçası. Ona, sandığı gibi bir adam olmadığını kanıtlamak zorundaydı.

Kararlı bir sesle, "Bu iş daha bitmedi," dedi.

Sonra topuklarının üzerinde dönerek evden çıktı ve onu, kendisiyle birlikte eve dönmesinin herkes için en iyisi olacağına ikna edeceğine yemin etti.

BÖLÜM 5

"Kocamız burada, Londra'da mı?" Mary-Jane o kadar yüksek sesle haykırdı ki tüm salon haberle yankılandı ve buna ek olarak, sağ elinde tuttuğu zarif, çiçeklerle süslü çay fincanını neredeyse düşürüyordu.

Theresa yarı eğlenmiş yarı kızgın bir halde işaret parmağını dudaklarına bastırdı. "Şşşt! Bütün Londra'nın bilmesini istemiyorum."

Mary-Jane başını salladı. "Özür dilerim canım. Ben sadece... afalladım."

"Biliyorum," diye içini çekti Theresa, her zaman çok rahat olan şezlongda kendini ayarlamaya çalışıyordu ama bu sefer sanki sivri kayaların üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordu. "Onu kütüphanede görmenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun? Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı!"

Mary-Jane arkadaşına biraz şüpheyile baktı. "İkinizin arasında bir şeyler olduğu için mi?"

"Hisler mi?" Theresa ona karşı bir şeyler hissettiğinden söz edildiğinde dilinin tutulduğunu hissetti. "Saçmalama. Sadece bir kez gördüğün birine karşı nasıl duyguların olabilir ki?"

"İlk görüşte aşk mı?" Mary-Jane, sanki kendisini çok eğlendiren derin ve karanlık bir

komplonun parçasıymış gibi gülümseyerek ısrar etti.

Theresa, arkadaşının açıkça doğru olan bir şeyi ima etmekten vazgeçmesi için umutsuzca, "Ciddiyim şimdi," diye dudak büktü. "Yakışıklı bir adam, hakkını vermeliyim. Gerçekten de çok yakışıklı. Ama bundan daha fazlası söz konusu bile olamaz."

Mary-Jane buna bir şey demedi ama pek de ikna olmadığı belliydi. "Yani ona, onunla geri dönmeyeceğini mi söyledin?"

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Theresa, titreyen parmaklarıyla kendi çay fincanına uzanırken. Onları bir şeye sabitlemesi gerekiyordu ve fincanın cilalı porseleni tam da bu işe yarayacaktı.

"Nasıl karşıladı?" Mary-Jane sordu.

Theresa doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladı. "Pek iyi değil."

Mary-Jane kaşlarını çattı ve Theresa arkadaşının haklı olduğunu anladı: "Son iki yıldaki davranışları pek iyi değildi."

"Eve dönmemin herkes için en iyisi olacağını söyledi," diye açıkladı Theresa. "Babamla konuşup konuşmadığımı merak ediyorum."

Mary-Jane, öfkesini daha da körükleyen çayından bir yudum daha alırken, "Olsun ya da olmasın, bunun gerçekten bir önemi yok," diye kararlıydı. "Mesele şu ki, onunla birlikte *eve* dönmek herkes için en iyisi değil. *Onun için* en iyisi bu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye başını salladı Theresa. "Benim burada, Londra'da yalnız olmam fikri ona pek uymuyor."

Mary-Jane arkadaşının sözlerine içtenlikle güldü. "Onunla aynı fikirde olup olmamak kimin umurunda? *Seni*, karısını, düğün gününde yalnız yaşamak ve senin varlığını unutmak için terk ettiği anda onun fikirleri önemli olmaktan çıktı. Şimdi sen bir şeyleri değiştirmek istiyorsun, o da 'Ah, aptal ben, benim bir karım var!'

Bunu söylerken sesini kalınlaştırdı, bu da kelimelerin kulağa komik gelmesine neden oldu. Theresa gülmekten kendini alamadı ve her iki kadın da Theresa'yı rahatsız ettiği aşıkâr olan bir şeyin önemini azalttığı için büyük bir rahatlama hissetti.

Kahkaha tufanı nihayet dindiğinde Mary-Jane devam etti. "Şaka bir yana canım, sana söylediği hiçbir şeyi dinlememelisin. Büyük ihtimalle hepsi yalandır."

"Aslında henüz hiçbir şey söylemedi," diye belirtti Theresa. "Yani, hiçbir konuda yalan söylemedi. Sadece iki yıldır birbirimizi görmediğimiz gerçeğini ortaya koyduk. Hepsi bu."

"Ve konuşmanız burada mı sona erdi?"

"Şey... pek sayılmaz," diye itiraf etti Theresa, sol kulağının arkasındaki bir bukleyi biraz gergin bir şekilde geriye iterek. "Gitti ama bitmediğini söyledi."

"Tipik bir adam," diye alay etti Mary-Jane. "Tek yapmak istedikleri seni kontrol etmek. Gördün mü? Seni bıraktığı yerde yaşarken her şey yolundaydı. Onu rahatsız etmiyordun. O hayatını yaşamakta özgürdü, ama sen değildin. Şimdi durum tersine döndü, birdenbire buraya gelip sana ne yapacağını söyleme hakkına sahip olduğunu düşünüyor. Böyle adamlardan nefret ediyorum!"

Bu sözlerle birlikte ayağa kalktı ve odada endişeyle volta atmaya başladı. Theresa bütün bu bastırılmış öfkenin nereden geldiğini biliyordu. Mary-Jane erkeklere zerre kadar güvenmiyordu. Öz babası, kızının mutluluğunu garanti etmesi gereken adam, onun kendisinden iki kat büyük bir adamla evlenmesini sağlamıştı.

Theresa, kendi babasından daha yaşlı bir adamla evliliğin tüm görevlerini yerine getirmek zorunda kalmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Her şeye rağmen bu evlilikten bir kız çocuğu dünyaya gelmişti. Mary-Jane'in kocası, kendi türündeki her erkek gibi bir erkek evlat ummuştı ve Rosemary'ye karşı duyduğu hayal kırıklığını her adımda gizlemedi. Bu durum Mary-Jane'in genel olarak erkeklerden duyduğu tiksintiyi ve onların çoğunun başkalarını düşünmeyen bencil canavarlar olduğuna dair inancını daha da pekiştirdi.

Kocası öldüğünde, kederli dul rolünü mükemmel bir şekilde oynadı. Cenazede ağlamayı bile başardı ki bu Theresa'nın şok olduğu bir şeydi çünkü bir insanın ancak gerçek duygulara sahipse ağlayabileceğine inanıyordu. Ancak tüm o öfke ve hayal kırıklığı Mary-Jane'in gerçek gözyaşları dökmesi için yeterli duygulardı.

Sonra, kendi odalarının mahremiyetinde, arkadaşı sonunda özgür olduğu için mutlu olduğunu itiraf etti. Hazinesi yanındaydı Rosemary ve hayatını yaşamakta özgürdü. Neyse ki, ölen kocasının unvanı devralacak olan amcası mirasını almış ve onları kendi hallerine bırakmıştı. Mary-Jane'e hayatlarının geri kalanında kızıyla birlikte rahatça yaşamasına yetecek kadar para bırakıldığı için bu bir nimet olarak ortaya çıktı. Onun için ölüm sadece bir hayatın sonu değil, aynı zamanda yeni bir hayatın da başlangıcıydı.

Theresa arkadaşının gözlerindeki saf sevinç ifadesini görebiliyordu ve takip eden birkaç ay içinde Mary-Jane bambaşka bir kadın olmuştu. Başka birine, yeni birine, her zaman olmak istediği ama ataerkil etkinin baskıcı çizmesi her zaman üzerinde olduğu için olamadığı birine dönüşmüştü.

Theresa aynısını kendisi için de yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Yavaş yavaş, asla olmayacak bir şeyi ve asla gelmeyecek birini beklemek yerine, kendisinin de mutluluğu hak ettiğine kendini ikna etmeyi başardı. Şimdi buradaydı ve o biri gelmişti ama artık çok geçti.

"Ama biliyorsun..." Theresa birden Devlin'in yüzündeki ifadeyi hatırladı, bu ifade kafasını karıştırmıştı çünkü bu ifadede sadece bir erkeğin kontrol arzusundan daha fazlasını görebiliyordu. Başka bir şey vardı, daha önce görmediği bir şey. "O oradayken garip bir şey hissettim. O reddetti

"Hayır'ı cevap olarak kabul etme."

"Elbette," diye alay etti Mary-Jane bir kez daha.

"Hayır, hayır," diye başını salladı Theresa. "Sesinde gerçek bir panik olduğunu hissettim."

"Panik mi?" Mary-Jane şaşırarak sordu.

"Evet, panik," diye başını salladı Theresa. "Belki de sadece benim üzerimdeki kontrolünü değil... beni de kaybedeceği paniği?"

İki kadın anlamlı anlamlı bakiştılar. Theresa'nın bunun ne anlama gelebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu, adamın kullandığı ses tonu ve kararı yine de ona bırakması. Ne de olsa o bir düktü. Bir emir verebilirdi ve bu emir yerine getirilmek zorundaydı.

Theresa, "Beni kendisiyle birlikte dönmeye zorlayabilirdi," diye belirtti. "Ama yapmadı."

Mary-Jane, "Hmm, bu *çok* tuhaf," diye onayladı.

"Gördün mü? İşte bu yüzden kafam çok karışık," diye itiraf etti Theresa, Mary-Jane yine yerine oturmuşken ayağa kalkıp kendisi de odada volta atmaya başladı. "Ne istediğini gerçekten bilmiyorum. Beni kontrol etmek mi istiyor? Eğer tek istediği buysa, o zaman neden hemen üzerimde kontrol kurup eşyalarımı toplamamı söylemedi? Yani, bunu yapabilirdi."

Mary-Jane buna söyleyecek başka bir şey bulamayarak, "Evet, *olabilirdi*," diye bir kez daha onayladı.

Theresa, "Ama yapmadı," diye devam etti. "Benden geri dönmemi istedi. Bilirsiniz, karşısındaki

kişinin kendi iradesiyle geri dönüp dönmeyeceğini önemseydiği biri gibi."

"Eh, adamın kusurları var, ama sanırım seni hiçbir şeye zorlamamasının nazik bir davranış olduğunu söyleyebiliriz," dedi Mary-Jane, sesi hâlâ Theresa'nınki kadar şaşkın çıkıyordu. "Yine de, bu tek iyilik örneği onu iyi bir adam yapmaz. Son iki yılda yaptıklarından onu temize çıkarmaz."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Theresa, tekrar yerine oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu.

Mary-Jane ona, "Seni hiçbir şeye ikna etmesine izin verme," diye hatırlattı. "Kendine sadık kal."

Theresa gülümseyerek başını salladı ve neden burada olduğunu hatırlayarak, "Gerçekten deniyorum," dedi.

Devlin gelip onunla konuşabilirdi. Elbette kocası olarak bu onun hakkıydı. Ama yapabileceği tek şey buydu. Onu hiçbir şeye ikna edemezdi, kadın ikna olmaya izin vermediği sürece. Son iki yıldır kocasının onu hiç umursamadığını kendine sürekli hatırlatıp duruyordu. Durum böyle olsa bile şimdi umursamaya başlamamalıydı. Hayatlarını şimdiye kadar olduğu gibi yaşamaya devam edeceklerdi.

Mary-Jane ellerini çırparak, "O zaman anlaştık," dedi. "Eğer tekrar gelirse, kararlılığınızı koruyun. Ona buraya ait olduğunu söyle, hepsi bu kadar."

Theresa gülümseyerek tekrar başını salladı. Ancak bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olmasından korkuyordu. Ancak arkadaşı yaklaşan balo hakkında konuşmaya devam ederken bunu akıllıca bir şekilde kendine sakladı.

"Balolara henüz hazır mıyım bilmiyorum," diye itiraf etti Theresa. "Yeni bir elbisem yok, sahip olduklarımın hepsi yıpranmış görünüyor ve ben sadece -"

"Muhteşem!" Mary-Jane, daha önce konuştukları konuyu tamamen unutmuş bir halde haykırdı

Theresa'nın aksine. "O zaman yeni bir elbise almak için alışverişe çıkmalıyız! Ben de bir tane alabilirim, biliyorsun. Belki yeni bir bone de?"

"Alışveriş yapmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?" Theresa kıkırdadı, konunun çok daha az yorucu bir şeye dönüşmesini memnuniyetle karşıladı.

Mary-Jane muzipçe omuz silkti. "Bunu o korkunç adamla geçirdiğim onca yılın ödülü olarak düşünmek hoşuma gidiyor. Artık onun parasını dilediğim gibi kullanabilirim. Karma, değil mi?"

Her iki kadın da bir kez daha kıkırdamaya başladı. Theresa Mary-Jane'i neden bu kadar çok sevdiğini hatırladı. O kadar neşeli ve hayat doluydu ki bu bulaşıcıydı. Güneş ışığının sıcaklığı gibi her tarafına yayılıyordu.

Theresa ise tam tersi bir karaktere sahipti. Yalnızlığı, iyi bir kitabı, bahçesinin sessizliğini ve kuş cıvıltılarını tercih ederdi. Balo gibi etkinlikler onu tedirgin ederdi, özellikle de burada yapayalnız olmak. Ancak, aynı zamanda, tüm bunları deneyimlemek isteyen bir yanı da vardı. Yaşamak istiyordu. Mutlu olmak istiyordu. Ve tek başına sürekli mutlu olabilen insan sayısı çok azdı. Bu yüzden dünyaya açılması gerektiğini biliyordu ve karşılığında dünya da ona açılacaktı.

"Yarın gitmeye ne dersin?" Mary-Jane bunu önerdi ve tam o anda resim odasının kapısı Rosemary'nin içeri dalmasıyla açıldı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu merakla, yeşil gözleri ve arkasında uzun bir örgü halinde dalgalanan ateşli kızıl saçlarıyla. Çilli yanakları, gittiği her yerde ona eşlik ediyormuş gibi görünen yaramaz bakışını daha da belirginleştiriyordu.

"Yeni elbiseler almak için," diye açıkladı Mary-Jane, küçük kız annesinin kucağına atlarken kızını kucaklayarak.

Theresa'nın kalbi onları öyle görünce hemen eridi. Bir zamanlar kendisinin de küçük bir çocuğu kucığına alıp ona ölümsüz sevgisinin tatlı sözlerini fısıldayacağına inanmıştı. Ama şimdi böyle bir şey, dolu fırtınasındaki bir çiçeğin şansı kadar mümkün görünüyordu.

"Ben de gelebilir miyim?" Rosemary kibarca sordu.

"İster misin?" diye sordu annesi. "Ama işimiz çok çabuk bitmeyecek. Theresa Teyze bir şeyler satın almak istiyor, ben de istiyorum, bu yüzden biraz zaman alabilir. Eğer seni götürmeyi kabul edersek, sıkıldığını duymak istemiyorum."

"Hayır," diye önemle başını salladı kız. "Ben de bir elbise satın almak istiyorum." Bunu öyle önemli bir havayla söyledi ki, üç kız da gürültülü bir kıkırdamaya başladı. Bu, oy birliğiyle karar verildiği anlamına geliyordu.

Theresa oradayken Rosemary geri kalan zaman boyunca onlarla kaldı ve bir noktada Theresa eve gitme zamanının geldiğine karar verdiğinde hepsi birbirine veda etti.

Araba şehrin Arnavut kaldırımlı sokaklarında hafifçe sallanırken kendi kendine "evim" diye düşündü. Buranın hiç ev gibi hissedilip hissedilmeyeceğini merak ediyordu. O eski atasözü, insanın kalbinin olduğu yerin evi olduğunu söylüyordu ve Theresa belki de, sadece belki de kalbinin kocasının olduğu yerde olduğunu kabul etmekten korkuyordu.

Ne kadar korkutucu bir düşünce.

BÖLÜM 6

Gerçekten burada olmamalısın, diye düşündü Devlin kendi kendine.

Tabii ki yapmamalıydı. Çok fazla şey istiyordu. Theresa'dan bir şey talep edeli çok uzun zaman olmuştu. Yine de işte buradaydı, arabasında onun evinin önünde oturuyordu. Oraya kendi zihninde bile ev demeyi reddediyordu çünkü Theresa oraya ait değildi. Onun yanına aitti. Ancak, kapısının önünde belirip ona geri dönmesini emredemezdi. Hayır. Bunu kendi iradesiyle yapmak zorundaydı. Tek yolu buydu.

Derin bir nefes aldı ve arabadan çıktı. En iyi şekilde görünmek için yakasını düzeltmeye **başladı**. Parmaklarını saçlarında gezdirerek geriye doğru çekti ama birkaç bukle yerinde durmayı reddetti. *Oh neyse.*

Kapıyı çaldı ve önceki günkü uşak tarafından karşılandı.

"Majesteleri," diye hatırladı uşak onu.

Kâhya, bir şeyi ya da birini açıkça onaylamasa bile bunu itaatkâr bir şekilde kendine saklayan o eski değer sistemine sahipti. Ama gözleri her şeyi açığa vuruyordu. Adam Devlin'in kendisini nasıl kovduğunu ve hanımının eve dönmesini kütüphanesinde bekleyeceğini söylediğini hatırladı. Kocası olarak bu onun hakkıydı. Zavallı adam, her ne kadar koruma eğiliminde olsa da, hiçbir şey yapabilecek gücü yoktu.

"Theresa evde mi?" Devlin kibarca sordu, adamdan hoşlandığı için onu kızdırmak istemiyordu. Soru sadece bir formaliteydi, çünkü arabası evinin önüne park edilmişti.

Kâhya başını hafifçe eğerek, "Öyle," dedi ve bunu yaparken gözlerini normalden bir saniye daha uzun süre kapattı. Onunla ilgili her şey yavaş ve ölçülüydü, sanki bir yere varmak için acelesi yokmuş ve bunun yerine oraya güvenli bir şekilde varmak istiyormuş gibiydi. Bu Devlin'in adamdan daha da hoşlanmasına neden oldu. "Ama korkarım majestelerinin bir ziyaretçisi var."

"Bir ziyaretçi mi?" Devlin haykırdı.

Zaten arayan bir beyefendi olması mümkün müydü? Saçmalık! O evli bir kadındı. Eğer bir ziyaretçisi varsa, bu her kimse, kocası olduğu için bu ziyaretten de haberdardı.

Kâhya bir kez daha başını sallayarak, "Evet, Majesteleri," dedi. "Eğer burada bekleme nezaketini gösterirseniz, Majestelerine burada olduğunuzu haber vereceğim ve o da -"

"Öyle bir şey yok, ihtiyar delikanlı," diye teklifi reddetti Devlin, bu gizemli ziyaretçiyle ilgili merakı onu yiyip bitiriyordu.

Kimdi o? Ve neden buradaydı? Nedense Devlin'in aklına hemen bir erkek geldi. Ne de olsa karısı büyüleyici bir kadındı. Birinin onu çoktan fark etmiş ve ilgiye değer bulmuş olması sürpriz sayılmamalıydı.

Bu düşünce içini kaynattı. Kıskanıyor muydu? Çok doğru, kıskanıyordu! Kadın onun karısıydı ve o salona dalıp o alçağın ağzının payını vermeyi, ona gerçek durumu açıklamayı aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Ancak Devlin sakin kalmaya çalıştı. Theresa onu henüz o kadar iyi tanıımıyordu. Yapacağı son şey

yapmak istediği şey, onun sadece yumruklarıyla sorunları çözmeyi bilen bir tür hayvan olduğunu düşünmesini sağlamaktı. Yine de olası bir talibin suratını dağıtma fikri ona büyük bir keyif veriyordu. Aslında bir an için sırttı ve sonra dikkatini tekrar uşağı çevirdi.

"Kendim geleceğim," dedi ve ardından küçük bir beyaz yalan ekledi. "Theresa beni bekliyor."

Bir bakıma öyleydi. Ona konuşmalarının henüz bitmediğini söylemişti ve bunda ciddiydi. Tek nüans, onu tekrar görmeye ne zaman geleceğini belirtmemiş olmasıydı. *Ah, ayrıntılar. Onlar önemsiz.*

Zavallı adam başka bir şey söyleyemeden uşağın yanından geçti ve doğruca solundaki, Theresa'nın kıkırdamasını şimdiden duyabildiğı misafir odasına yöneldi. Çenesi sıkıştı. Kadın eğleniyordu. Birisi onu o kadar eğlendiriyordu ki, aslında yüksek sesle kıkırdıyordu.

Kapıyı çalmayı planlıyordu - adama, ortaya çıkması kaçınılmaz olan kesintiye hazırlanmak için biraz zaman tanıyacak küçük bir nezaket. Ama şimdi, o memnun kıkırdamayı duyunca, bundan vazgeçti. Kıskançlık içinde bir fırtına gibi koptu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Kalbi, Theresa'nın elinin başka bir adamın elinde olduğunu ve gözlerinin aynı adama bağlılıkla baktığını zihninde canlandırdı. Devlin'in dişleri bu düşünce karşısında sertçe gıcırdadı.

Yaptıklarından sonra onu hak etmediğine kendini ikna etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu tamamen kendine istiyordu. Kalbi, vücudu... mantığını dinlemeyi reddediyordu. Kapı kolunu tutup çevirirken ve kapıyı açarken tek düşünebildiğı Theresa'ydı. Onu bekleyen manzara şok edici olmanın ötesindeydi.

"Büyükanne!?" diye soluk soluğa bağırdı, iki kadın da yüzlerinde şaşkın ifadelerle ona bakıyordu.

"Ah, Devlin," dedi Veronica McClaire, Sutherford'un Dul Düşesi, her zamanki görkemli tavrıyla içtenlikle. "Sizi beklemiyorduk."

Bu yüzyılın en hafif ifadesiydi. Üçlü birkaç dakika daha bu şaşkın sessizlik içinde kaldı, Theresa nihayet konuşana kadar tüm gözler kuşkuyla her yöne kaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesi sinirli geliyordu ama doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda pek de doğru bir yol izlememişti.

Yine de, ziyaretçinin bir erkek değil de kendi büyükannesi olduğunu öğrendiğinde hissettiği rahatlamayı inkâr edemedi. Kıskançlık, kalbinin üzerindeki hakimiyetini bıraktı ve kısa bir süreliğine de olsa bir kez daha düzgün nefes almasına izin verdi.

Kapıyı arkasından kapattı ve ağır adımlarla boş kanepeye doğru yürüdü. Oraya oturdu, oldukça rahat bir şekilde arkasına yaslandı ve sanki eve yeni dönmüş gibi sol ayağını sağ dizinin üzerinden geçirdi.

"Çay içmek için karımı görmeye geldim," dedi, sanki dünyada en çok beklenen şey buymuş gibi ve böyle aptalca bir soru sorduğu için şok olan kendisiymiş gibi. "Bir koca bunu yapabilir, değil mi?"

"Bir şeyi unutuyorsun," dedi, yanakları anında alevlenmişti ve bu onun çok hoşuna gitmişti - bunun sebebinin kendisi olduğunu bildiği için daha da çok hoşuna gitmişti. "Biz artık karı koca değiliz."

"Bunu göreceğiz," dedi kendinden emin bir şekilde, sadece iki çay fincanı bulunan masaya bakarak. "Biraz daha çay getirebilir misiniz lütfen? Çok susadım."

Kadının gözlerinin içine baktı. Yalnız olsalardı, Theresa'nın muhtemelen ona tam olarak nereye gidebileceğini ve bir daha asla geri dönmeyeceğini söyleyeceğini biliyordu. Ama büyükannesi buradaydı ve Theresa çok kibar bir insandı. Birinin önünde asla tartışmaya girmezdi.

Devlin karısı hakkında çok az şey bildiğinin farkındaydı ama biriyle tanıştıktan sonra saniyeler içinde çıkarılabilecek bazı sonuçlar vardı. Örneğin, birinin dramatik patlamalara eğilimli olup olmadığı ya da toplum içinde ve başkalarının önünde söyledikleri konusunda temkinli olup olmadığı, bu başkaları teknik olarak aile olarak kabul edilse bile. Yine de, birbirlerine söylemek zorunda oldukları şeyler yalnızca kendi kulakları içindi. Bundan emindi ve durumu uygun gördüğü şekilde kontrol etme şansını yakaladığı için çok mutluydu.

Theresa dişlerini sıkarak, "Peki," dedi ve kapının hemen yanında asılı duran zile gidip iki kez çekerek hizmetkârlardan birinin gelmesini işaret etti. "Çay içmek için bize katılabilirsin."

Sırıttı. Bu *mayıs* kısmı hoşuna gitmişti. Kadın kancanın ucunda kıvranıp dursa da, kendini bir şeylere izin veren ve yasaklayan kişi olarak göstermeye çalışsa da, bu sadece onun burada kontrolü tamamen elinde tuttuğunu kanıtlıyordu. Bu onun için sorun değildi. Aslında düşündüğünden daha fazla eğleniyordu.

"Nazıkçe teşekkür ederim," dedi memnun bir gülümsemeyle. Sonra büyükannesini işaret etti. "Ama sözünüzü kestim hanımlar, bunun için çok özür dilerim. Elbette, konuşmanıza devam edin."

Theresa bir kez daha ona içinde milyonlarca kelime barındıran buz gibi bir bakış fırlattı, büyükannesinin önünde asla söylemeyeceği kelimeler. Bunun yerine yaşlı kadına döndü ve sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi derin bir nefes aldı.

"Sözümüz *kabaca* kesilmeden önce de söylediğim gibi," diye devam etti, onu hedef alan o tek kelimeyi vurgulayarak, "bu evi bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine öğrendim ve oldukça memnun kaldığımı söylemeliyim. Aslında kendimi burada çok uzun bir süre görebilirim."

Ona doğru bir bakış daha attı - onunla geri dönmeyeceğinin kanıtı olması gereken çok da gizli olmayan bir mesaj daha. Adam gülümsedi. Bunun onu planından caydıracağını düşünmüştü ama aslında tam tersi bir etki yaratmıştı. Onu buraya yalnız başına ait olmadığına ikna etmek için daha da kararlı hale geldi. Ama belli ki bunun için biraz çaba sarf etmesi gerekecekti, ki bu hiç de yabancı olmadığı bir

şeydi.

Ne de olsa bu tamamen onun suçuydu. İstese bile bunu inkâr edemezdi. Onunla göz göze geldiği anda, yanında olmaya devam ederse çok yakında bu kadını sevmeye başlayacağını biliyordu. Bu tehlikeliydi. Anne babasının ve iki kız kardeşinin evlerini kül eden yangında trajik bir şekilde ölmesinin ardından Devlin bir daha asla aşık olmayacağına yemin etmişti. Kalbi zaten kırıkken nasıl sevebilirdi ki? Ve bu evlilik sadece ölmek üzere olan büyükbabasına verdiği bir sözdü. Bu yüzden kendi akıl sağlığı için Theresa'dan uzak durması şarttı.

Ama ondan ne kadar uzakta olursa olsun, onu her zaman aklında taşıyordu, bu yüzden sanki hiç ayrılmamış gibiydiler. Üstelik bu oyunu oynamak oldukça eğlenceliydi. Başlangıçta çekingen görünen bu yaratığın içinde böyle bir ateş olduğunu hiç düşünmemişti. Bu asil ve düzgün şebboy kişiliğinin altında başka neler sakladığını merak ediyordu. Onu fena halde merak ediyordu ve ne olursa olsun öğreneceğine dair kendine söz verdi.

"... yalnız... toplar... zaman geçirdim... dikkatli..." Theresa, Londra'da yalnız yaşayan bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğuna dair tavsiyeler veren bu tatlı yaşlı kadını zar zor dinliyordu. Theresa bunu takdir ediyordu ama Devlin'in yanağında bir delik açan bakışlarından başka bir şeye odaklanamıyordu.

Neden burada oturuyor ve konuşmamı dinliyor? Ne öğrenmeyi umuyor? diye merak etti ama bu soruların hiçbirine yanıt bulamadı.

Daha da kötüsü, bir şeyin farkına vardı. Sadece sinirli ve kızgın değildi, aynı zamanda başka bir şey daha vardı, son iki yıldır uyuyan bir şey ve şimdi yeniden uyanıyordu. Onun üzerindeki etkisi beklediği bir şey değildi. Onun gitmesini istiyordu. Hayatını yaşamak için onu yalnız bırakmasını istiyordu. Ama aynı zamanda, onun burada olması ve geri dönmesini istemesi, kendisine bile itiraf etmeyi reddettiği bir şekilde onu heyecanlandırıyordu.

Gerçek şu ki, onun ilgisini hak etmiyordu ama yine de ona sahipti. Onu sinirlendiren her şeye sahipti. En kötüsü de bunu biliyordu. Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtış bunu kanıtlıyordu. Ona ne yaptığını biliyordu ve bundan hoşlanıyordu. *Ugh!*

"... Buna inanıyorum. Öyle değil mi tatlım?" diye sordu Dowager ve Theresa utanç içinde bu tatlı yaşlı kadının ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti.

"Ah..." diye mırıldandı, korunma aracı olarak çay fincanını tuttu. "Kesinlikle. Kesinlikle. Evet."

Yaşlı kadının neler olup bittiğini tam olarak bildiğinden emindi ve hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Bunun yerine sadece gülümsedi, kendi çay fincanını bıraktı ve gideceğini duyurdu.

"Başım ağrıyor, eve gidip biraz uzanmak istiyorum," diye açıkladı Dowager ayağa kalkıp Theresa'ya doğru ilerlerken.

Theresa oturduğu yerden fırladı ve yaşlı kadının elini saygıyla tuttu. "Gelip beni kontrol etmeniz çok hoştu," dedi Theresa minnetle.

"Buralardaydım canım," diye ima etti Dul Kadın. "Seni görmezden gelemedim. Seni son gördüğümünden bu yana çok uzun zaman geçti."

"Öyleydi, değil mi?" Theresa gülümsedi ve sonra merakla Devlin'e baktı.

Bakışları "*Neden hâlâ buradasın?*" diye soruyordu.

Rahat sırtışı, ona sessizce ne sorduğunu tam olarak bildiğine dair güvence verdi. Yanıtı karardı:
"*Buraya çayımı içmeye geldim, aptal.*"

Sonra çay fincanını dudaklarına götürdü ve uzun, tatmin edici bir yudum aldı, bir an için bile olsa ondan başka bir yere bakmayı reddetti.

Theresa, "Sizi geçireyim majesteleri," diyerek yaşı kadını hemen kapıya doğru götürmeye başladı ama bu çabası engellendi.

"Hayır, hayır," diye başını salladı Dowager, Theresa'nın elini şefkatle okşayarak. "Çıkış yolunu kendim bulacağım. Seni görmek çok güzeldi, Theresa canım." Sonra dikkatini torununa çevirdi. "Sonra görüşürüz Devlin."

Sevgi dolu bir gülümsemeyle başını salladı. Bu kesinlikle yapmacık olmayan bir şeydi ve Theresa çok yakın bir ilişkileri olduğunu hemen anlayabiliyordu. Yine de bu, bu tatlı yaşı kadının huzurunda olsun ya da olmasın, istediğı her şeyi yapmasına izin vermiyordu.

İkisi de kapılar Dowager'ın arkasından kapanana kadar bekledikten sonra Theresa cesaretle ona baktı.

"Eee?" diye sordu, onun gitmesini bekliyordu.

"Peki, ne?" diye cevap verdi, belli ki onu kızdırmak niyetiyle.

Ugh! Zihni sessizce haykırdı ama yüzeyde olabildiğince sakın kalmak istiyordu. Adamın ayından bir yudum daha almasını, dilini üst dişlerine belirgin bir memnuniyetle vurmasını izledi. Gitmeye hiç niyeti olmadığı belliydi. Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu.

"Eğ er burada kalmak istiyorsan, seni dışarı çıkmaya zorlayamam," dedi, sonunda onu alt etmenin ve kazandığını göstermenin bir yolunu bulduğunu umarak. "Ama seninle aynı odada olmak zorunda da değilim."

Bu sözlerin ardından topuklarının üzerinde döndü ve salondan çıkıp doğruca kütüphaneye gitti. Kendinden emin sırtışını gizleyemedi. İpucunu anlayacak ve gitmiş olacaktı.

Sadece... bunu gerçekten istediğinden emin değildi.

BÖLÜM 7

Onun gidişini izledi ve buna inanamadı. Onu salonda yalnız bırakmıştı, onu takip etmeyeceğini düşünerek.

Bu düşünce karşısında neredeyse yüksek sesle kıkırdıyordu. İkisnin de oynadığı bir oyun gibiydi ve yavaş yavaş, artık kazanmak için değil, sadece oynamak için oynadıklarını anlıyorlardı - Çünkü kolaylıkla ona kendisiyle birlikte dönmesini emredebilirdi ya da daha da kolay, onsuz dönüp şimdiye kadar olduğu gibi yaşamaya devam edebilirdi. Ama bu söz konusu bile olamazdı.

Artık onun ayak seslerini duymayana kadar bekledi, sonra ayağa kalktı ve onu takip etti. Şimdi farklı bir strateji deneyecekti. Artık ona hiçbir şey sormayacaktı. Sadece burada olacaktı. Sadece bu, başka bir şey değil.

Misafir odasından çıktığında, odanın sağ tarafında onun ayak seslerini duydu. Orada büyük bir merdiven boşluğu fark etti. Dikkatle dinlediğinde ağır bir şeyin yere düştüğünü duydu. Sırıttı. Kadının nerede olduğunu biliyordu, çünkü daha önce de o odadaydı.

Merdivenleri hiç acele etmeden çıktı ve onu kütüphaneye kadar takip etti. Kapı açıktı ve bunun onu takip etmesi için sessiz bir davet olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Bir kadının karışık sinyaller göndermesi ilk kez olmuyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, o da aynı suçla itham edilebilirdi, yani bu açıdan ikisi de aynıydı. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğinden değil.

Sırtını ona dönmüş, kitaplarla dolu olduğu anlaşılan bir sandığın üzerine eğilmişti. Ona doğru yürüdü ve yanında durdu. Onun bir kitabı rafa yerleştirmesini ve ardından bir başkasını yerleştirmesini izledi. Kadın onu fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Onları belirli bir sıraya mı koyuyorsun?" diye sordu, kendisi de eğilip alabildiği ilk kitabı çıkararak.

Ona döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Adam onun ne düşündüğünü biliyordu. Ondan yine aynı şeylerden bahsetmesini, geri dönmesini istemesini bekliyordu. Ama onun böyle bir planı yoktu. Bunun yerine eğlenerek sırttı.

"Onları yenemiyorsan, onlara katılırsın, değil mi?" diye sordu ve bunu söylediği anda eğlenen bir kıkırdamaya başladı, başını salladı ve şakacı bir şekilde bir kitapla ona vurdu.

"Ah!" Bunu daha büyük bir mesele haline getirdi, onun gülümsemesini sağlamak istiyordu ve bunu başarıyla başardı.

Aslında, bir dakika kadar sonra, adam ona kitapları uzatırken ve o da kitapları yavaşça raflara yerleştirirken, az önce olanları kıkırdayarak geçirdiler. Parmaklarının deri ciltli kitapları yavaşça kavrayışını izledi ve birden bunun onun en sevdiği eğlencelerden biri olduğunu hatırladı: okumak.

Birdenbire onu böyle mutlu ve yüksüz görünce, bu büyüleyici kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istedi. Onu gözleri ısıldayacak kadar parlak bir şekilde gülümseten şeyin ne olduğunu ve ayrıca onu neyin üzdüğünü bilmek istedi.

"Oldukça iyi bir koleksiyonun var," diye işaret etti.

"Çoğunlukla annemindi," dedi ona bakmadan, ama konuşma tarzından hâlâ gülümsediğinden emindi. Bu düşünce onu memnun etti. "Babamın, annemin

onları saklamak istedi. Bilirsiniz, annemi hatırlamak için bir şey, ama onları bana vermekten çok mutlu oldu. Bunun beni mutlu mu yoksa üzgün mü ettiğini bilmiyorum."

"Neden üzgün?" diye sordu, onun düşüncelerini gerçekten merak ediyordu.

Omuz silkti ve ona döndü. "Annemi hatırlamak için çok fazla şey istemiyor mu?"

"Neden?" diye tekrar sordu, ona açıkça ihtiyaç duyduğu cevabı verebileceğini umarak. "Kitapları sevdiğini söyleyebilirim, ama onlar sadece değer ve anlam verdiğin nesneler. Bu olmadan, onlar yalnızca nesnelerdir ve nesneler oldukları halleriyle hiçbir anı taşımazlar. Dolayısıyla, birini hatırlamanıza neyin sebep olacağına siz karar verirsiniz ve bana öyle geliyor ki babanızın sevdiği kadını hatırlamak için kitaplara ya da başka bir şeye ihtiyacı yok."

Bir an düşündü ve sonra gülümsedi. Sanki güneşin kendisi pencerelerden odaya sızmayı başarmıştı ve şimdi tüm gücüyle ona doğru parlıyordu, ışınları yanaklarını okşuyor ve ruhunu sıcaklıkla dolduruyordu. Bu, hayatında çok az sahip olduğu o nadir, değerli anlardan biriydi.

"Teşekkür ederim," dedi usulca, o güzel yüzünde hâlâ gülümseme vardı, "bu sözler için."

O da gülümsedi. "Bazen kendi yargılarımız bizi gölgelediğinde karşımızdakinin bakış açısını görmek zordur."

"Haklısın," diye başını salladı, başka bir kitap alıp elindeki işe devam etti, ara sıra durup oluşturduğu düzeni beğenip beğenmediğine baktı. "Bazen onu çok özleyorum."

"Hâlâ kalbindeyse, asla gerçekten gitmemiş demektir," diye belirtti, tüm bu klişeleri söylediğine inanamıyordu ama gerçek şu ki, onu daha iyi hissettirmek istiyordu. Ve klişeler o kadar da kötü şeyler değildi. Anlamlıydılar. Ruhu ısıtırlardı. Doğruydular. Aksi takdirde,

hiç de klişe olmazlardı.

Bu son sözler karşısında şaşırmış görünüyordu. "Biliyor musun, senin böyle biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ne gibi?" diye sordu merakla.

"Bu... düşünceli," diye itiraf etti, bu sözler üzerine hafifçe kızardı.

"Genellikle değilimdir," diye güldü, aralarında çok ihtiyaç duydukları mesafeyi yaratmak istiyordu çünkü işler biraz fazla samimi olmaya başlamıştı. Bunu planlamıyordu. Kontrolünü kaybediyordu ve tüm bunların nedeni onun gülümsemesiydi. "Genelde ben kötü adamımdır."

"Evet, ben de öyle duydum," diye alay etti.

"Her söylentide biraz gerçeklik payı vardır," diye itiraf etti. "Ama sadece bir parça. Bu yüzden gerçeğin kurgudan daha garip olduğunu söylerler."

Adam ona bir kitap uzattı ve kız kitabı almak için uzandığında parmakları kazara adamın kılıfına değdi. Bu dokunuş o kadar beklenmedik ve heyecan vericiydi ki neredeyse kitabı elinden düşürecekti. Kız dokunulduğunda çok yumuşak, çok narin hissediyordu. Birden onu tüm dünyadan korumak istedi.

"Yani, söylediklerinden daha mı kötüsün?" diye sordu, şimdi elinde güvenle tuttuğu kitapla ona bakarak.

"Ya da daha az," diye omuz silkti. "Bu kişinin bakış açısına göre değişir."

Bir sonraki kitap için eğildiğinde onu hemen tanıdı. "Peki, burada neyimiz var?"

diye sordu ve kız elinde tuttuğu şeyi fark ettiği anda kıpkırmızı oldu.

Suçüstü yakalandı.

O kitabı biliyordu. O da biliyordu. Nasıl bilmesin ki? Ne de olsa kitabı *onun* kütüphanesinden çalmıştı ve bunu neden yaptığını bile bilmiyordu.

Belki de ona nispet yapmak içindi? Ya da belki de evini terk ettiğinde ona ait bir şeye, onu hatırlayacağı bir şeye sahip olmak içindi?

Dürüst olmak gerekirse, onu diğerleriyle birlikte bagajda bulana kadar tamamen unutmuştu. Artık ikisi de biliyordu.

"Bu kitap tanıdık geliyor," dedi, elinde çevirip yakından inceleyerek. Onu kitabı almakla suçlayıp suçlamayacağını merak ediyordu.

"Belki de daha önce okuduğun içindir?" diye kayıtsızca omuz silkti, onun kendisini bir itirafta bulunması için kandırmasına izin vermemekte kararlıydı.

Kıkırdadı. "Kesinlikle beğendim. Hatta o kadar beğendim ki kendime de bir kopyasını aldım. Aynı baskı aslında."

"Güzel bir baskı," diye ekledi sesinde en ufak bir özür tonu olmadan. "Bu yüzden kendim satın aldım."

Bir yalan. Bariz bir yalan, ama kitabı ondan aldığı gerçeğini itiraf etmekten daha iyiydi. Bir kitap çaldığı için cehennemde yanacaksa, öyle olsun. Bu riski almaya hazırdı.

"Gerçekten mi?" diye sordu, kitabı açıp ilk sayfasına bakarak.

Yüce Tanrım! diye düşündü kendi kendine. *Bir yazı var mıydı?*

İlk birkaç sayfayı karıştırdı ve sonra tekrar kapattı. Kalbi deli gibi atıyordu ve bunun kitaptan ve bir kitap hırsız olarak ifşa edilmesinden mi yoksa sadece onun varlığından ve yakınlığından mı kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Her neyse, hayatı buna bağlı olsa bile kendini sakinleştiremezdi.

"Gerçekten de iyi bir baskı," diye başını salladı ve kitabı ona uzatarak kendini açıklayıcı bir selam verdi.

Adamın elinden kaptığı gibi diğerlerinin yanına koydu ve bunun bir son olmasını umdu.

"Kütüphanemden aldığın tek kitap bu mu?" diye sordu, ona bir tane daha uzatarak.

Ona böyle bir şeyi nasıl sorabilirdi ki? Sadece bir tane vardı. Ve onu neden aldığını bile bilmiyordu. Ne aptalca, ne aptalca bir şeydi!

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu *senin* kitabın değil, sana söyledim," dedi.

Yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Yalan söylemekte hiç iyi değildi. Kimseye yalan söylemesi gerekmediği için hiçbir zaman iyi olmamıştı. Şimdi ise bu bir zorunluluktı. Neredeyse hayatı buna bağlıymış gibi hissediyordu.

"Kesinlikle öyle," dedi sakince, hatta eğlenerek, "ve sorun değil. Sadece nedenini bilmek istiyorum. Eğer benden onu sana vermemi isteseydin, bunu memnuniyetle yapardım. Çalmanın heyecanı

mıydı?" diye alay etti.

"Ben hayatımda hiçbir şey çalmadım!" diye soluk soluğa kaldı.

Sadece bu kitap, diye hatırlattı o küçük ses ona. Alçak, sefil ses, her zaman doğruyu söylediği için ona lanet olsun.

"Sana söyledim, sorun değil," diye kıkırdadı ve ikisi de o anın büyüsünün bir şekilde kaybolduğunu fark etti.

Kitabı almasına aldırmadığı belliydi ama onu hırsızlıkla suçladı. Bu doğru olsun ya da olmasın, yine de hiç de centilmence bir davranış değildi.

"Ve sana bunun *senin* kitabın olmadığını söyledim," diye tekrarladı, neredeyse bunu yeterince söylerse, bir şekilde, sihirli bir şekilde gerçeğe dönüşeceğini umuyordu. Kitap onun kitabı olacak, onunki ise hâlâ kitap rafında duracak ve ona haklılığını kanıtlamasını bekleyecekti.

Şimdi ona o kadar yakın duruyordu ki, neredeyse nefesinin dudaklarından döküldüğünü hissedebiliyordu. Tüm vücudu onun varlığıyla gıdıklanıyordu. Evet, onun gitmesini istiyordu ama burada olmasını her şeyden çok istiyordu. Ve bu arzu tehlikeliydi. Riskliydi. Zihninden tamamen kovmak için onunla savaşmak zorundaydı.

"Bazen kastetmediğimiz şeyler söyleriz," diyerek ona iyi bildiği bir şeyi hatırlattı.

"Bazen de *kötü* şeyler söyleriz," diye karşılık verdi, aslında o kadar da kızgın değildi ama adam burada daha fazla kalırsa arzularına yenik düşüp onu öpeceğinden korkuyordu. Bu, yavaş yavaş ona yaklaşacak ve onu tamamen şaşırtacak bir arzuydu. Gözlerinin içine bakmaya devam ederse, onun kendisi hakkında ne hissettiğini tam olarak göreceğinden ve her şeyi bileceğinden korkuyordu. Bu düşünce onu garip bir şekilde heyecanlandırırken aynı zamanda da dehşete düşürüyordu.

Her konuda haklıydı ama bunu bilmesine izin veremezdi. Onunla savaşmak zorundaydı çünkü alternatifi, sonunda incineceği bir yola götürecek bir şeydi.

Beklenmedik bir şekilde yüzüne uzandı. Kız irkilmedi. Adam saçının bir telini kulağının arkasına iterken bile kıpırdamadı. Kalbi o kadar çılgınca atıyordu ki göğsünden fırlamak üzereydi. İkisi de gözlerini kaçırmak istemezken bakışları birbirine kilitlendiğinde kendine düzenli nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı.

"Sanırım artık çayın bitmiştir," diye ona burada olmasının tek nedeninin karısıyla çay içmek olduğunu hatırlattı. Çay saati bitmişti.

Onun gözlerinde bir şey görebiliyordu, tam olarak çözemediği bir şey. Ne olduğunu merak ediyordu. Ama o buna hiçbir şey söylemedi. Onun yerine saygıyla bir adım geri çekildi ve sanki sadece saçlarına dokunmak bile onu yakıyormuş gibi elini ondan çekti.

Kömür karası saçları, onun ruhunu delip geçmek ve zihninin ve kalbinin en karanlık, en gizli köşelerine bakmak isteyen gök mavisi gözleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Onunla ilgili her şeyin nasıl mükemmel olduğuna dikkat etmeden edemiyordu. Yeleği ipekten yapılmıştı ve üzerinde sarı ve yeşil renklerde karmaşık bir desen vardı. Yeleğine uygun olarak soluk sarı renkte olan kravatının üzerinde zarafet ve stilin sembolü olan işlemeli altın bir aslan başı vardı.

"Nasıl isterseniz," dedi, eğilerek ve bir an sonra gitmişti. Aynen böyle.

Theresa ağır ağır nefes alıyordu, elini göğsüne bastırmıştı. Bu durumla iyi başa çıkamadığını bildiği için soğukkanlılığını yeniden kazanması biraz zaman aldı. Aslında onun yanında nasıl davranması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Adam onu aynı anda hem kızdırıyor hem de sevindiriyordu ve hangi duyguya kapılacağı konusunda yaşadığı kafa karışıklığı üstesinden gelinemeyecek kadar fazlaydı.

Kitapların olduğu sandığa baktı. Geri kalanını bugün sipariş etmeyecekti. Yapamazdı. Sadece

bedenini değil, zihnini ve hızla atan kalbini de dinlendirmesi gerekiyordu. Belki biraz kremalı buz

ruhundaki olağandışı özlemi yatıştıracaktı. Ne de olsa o ve kız kardeşi ne yapacaklarını ya da nasıl davranacaklarını bilemedikleri zamanlarda bu tür şeylerle oyalanırlardı.

Bu küçük lezzet patlaması hiçbir sorunlarını çözmelerine yardımcı olmadı ama en azından bir süreliğine lezzetin mutluluğunda kayboldular. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

BÖLÜM 8

Lindburgh Kontu Harrison Ritchie, "Çok basit, ihtiyar delikanlı," dedi iki adam White's'taki her zamanki masalarında rahatça oturuyorlardı. "Karını yalnız bırakmamalıydın."

Devlin kaşlarını çattı. "Senden beklediğim tavsiye bu değildi."

Harrison en sevdiği oyunu yeni kazanmış bir delikanlının neşesiyle gülüyordu. Asla evlenmemeye yemin etmiş bir bekâr olarak, şimdi en yakın arkadaşına karısına dönmesini ve onu geri getirmenin bir yolunu bulmasını tavsiye ediyordu. Devlin herkesin çıldırdığını düşündü.

"Yani sana duymak istediklerini söylemiyorum," diye kendini düzeltti Harrison. "Bu farklı bir şey."

Devlin, arkadaşının bardağından bir yudum aldıktan sonra onu kendilerini ayıran masanın üzerine bırakmasını izlerken hâlâ kaşlarını çatıyordu. Şehre her gelişinde burası onların rahat mekânı olmuştu. Devlin zarif ve pahalı mobilyaları pek umursamıyordu ama White'ın üyeleri arasında dönemin en nüfuzlu ve güçlü adamlarından bazılarının bulunması hoşuna gidiyordu. Bu da bu dört duvar arasında çok sayıda iş bağlantısının kolaylıkla kurulabileceği anlamına geliyordu ki bu da hem Devlin hem de Harrison'ın yerinde olan biri için oldukça önemli bir avantajdı. Ancak bugün iki arkadaş sadece birbirleriyle konuşmak için buradaydı.

"Karıma duygusal olarak bağlanamayacağımı biliyorsun," diye hatırlattı Devlin ona. "Zaten bu yüzden ayrıldık."

Harrison deri koltuğuna yaslanmış, sol elinde bir puro tutarken, "Ama bunu ona aıklamadın," dedi. Devlin sigara içmeyi pek sevmezdi ama Harrison severdi.

"Tabii ki hayır," diye alay etti Devlin. "Bu her şeyi gereksiz yere karmaşık hale getirirdi. Bunu neden isteyeyim ki?"

"Çünkü bir zihin, bir şeyi anlamlandırmak için ihtiyaç duyduğu tüm bilgilere sahip olmadığında çılgına döner," diye hatırlattı arkadaşı ona. "Bunu hepimiz yaparız."

"Sen bile mi?" Devlin alay etti.

"Ben değil, eski dostum," diye başını salladı Harrison, purosundan bir nefes çektikten sonra büyük bir keyifle yavaşça nefesini verdi. "Bir kadına bağlanmamam gibi basit bir nedenden dolayı bazı şeyleri fazla düşünme eğiliminde değilim. Onlara ne sunmak istediğim ya da istemediğim konusunda çok açığım. Bu basit bir mesele, ister kabul edin ister etmeyin," diyerek omuz silkti.

Devlin kıkırdamaktan kendini alamadı. "Kulağa çok kolaymış gibi geliyor."

"Öyle," diye başını salladı Harrison. "Evlilik sadece hayatları karmaşıklaştırır. Ama siz kendi hayatınızı zaten karmaşıklaştırdığınıza göre, belki de bunu basitleştirmenin bir yolunu bulmalısınız... ikinizin de iyiliği için."

Devlin derin bir iç çekerek, "Bunun sadece benim için değil, ikimiz için de en iyisi olacağını düşündüm," dedi. "Bu tondaki her kadın kocasının onu rahat bırakmasını isterdi, değil mi?"

"Aptallık etme." Harrison'ın kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. "Kadınları böyle genelleme."

Devlin, kadınları anlık tatmin araçlarından başka bir şey olarak görmeyen biri olarak Harrison'ın

onlara genelleme yapmayacak kadar saygı duymasına şaşırmıştı.

Harrison şimdi daha sakin bir ses tonuyla, "Karınızın diğer kadınlar gibi olmadığı çok açık," dedi, "bu yüzden ona öyleymiş gibi davranmamalısınız. Ayrıca, onu iki yıl boyunca yalnız bıraktın. Yani... cidden mi?"

Devlin buna hiçbir şey söylemedi. Hiçbir açıklaması yoktu, kendi adına söyleyebileceği hiçbir şey yoktu çünkü aynı soğuk korku pençesinin boğazını sıktığını hissediyordu. Daha öncekiyle aynıydı, bir daha asla kimseyle yakınlaşmayacağına dair kendine söz verdiği halde bu kadına duyduğu arzuyla boğulma hissi aynıydı.

"Sonra ona gelip geri dönmesini istiyorsun ve bırak seninle geri dönmeyi, seninle konuşmak bile istememesine şaşıyorsun. Devlin... eski dostum... kendini onun yerine koy."

Devlin, Harrison'ın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Aslında o her zaman haklı görünüyordu. Bu şaşırtıcı bir başarıydı. Her zaman ne söyleyeceğini ve bir insanın başka bir insanın bakış açısını görmesini nasıl sağlayacağını biliyor, böylece bir tartışmayı mümkün olan en iyi şekilde kolayca sonlandırıyor.

Arkadaşının haklı olduğunu bilmek Devlin için işleri kolaylaştırmadı. Aksine, ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Onunla birlikte evlerine dönmesine ihtiyacı vardı. Ama bunu tam olarak bu kelimelerle söylememiştir. *İhtiyacı olduğunu* söylemedi. *Söylemeli* ya da gerçeği tam olarak ifade etmeyen başka bir kelime kullandı.

Ayrıca, gerçek *neydi*? Kendisinin de hiçbir fikri yoktu. Ne istediğini gerçekten bilmiyordu. Hem onun kendisinden uzakta olmasını hem de yanında olmasını istiyordu. Terazî zaman zaman bir tarafa doğru eğiliyor ve birbirinden ayrı kalmanın her ikisi için de doğru yol olduğuna ikna oluyordu. Sonra, terazî diğer tarafa kayıyor ve onu yanında görmek ve hayatını gerçek bir karı kocanın yapması gerektiği gibi onunla geçirmek için o umutsuz ihtiyacı hissediyordu.

Devlin sonunda parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Her şeyi berbat ettim," diye itiraf etti. "Çok fena batırdım."

Harrison memnun bir sırıtıyla başını salladı. "Yaptın. Bunu itiraf ettiğini duyduğuma sevindim. Artık bu çıkmazı gerçekten çözmeye geçebiliriz."

"Ama benimle geri dönmek istemiyor," diye kaşlarını çattı Devlin. "Bana zaten öyle söyledi. Başka ne yapabilirim ki? Onu benimle gelmesi için zorlayamam."

"Hayır, hayır, hayır," diye başını sallamakta gecikmedi Harrison. "Yapman gereken şeyin tam tersi bu, eski dostum." Bir an durdu, gözlerini Devlin'e dikti, sonra devam etti: "Karına kur yapmalısın."

"Ona kur yapmak mı?" Devlin o kadar yüksek sesle bağırdı ki yan masadaki üç adam şaşkınlıkla dönüp onlara baktı. Devlin onlara garip bir şekilde el sallayınca onlar da başlarını sallayıp kendi sohbetlerine devam ettiler ve Devin'i kendi sohbetine odaklanmak zorunda bıraktılar.

"Sakin bana o kelimenin anlamını unuttuğunu söyleme," diye alay etti Harrison. "Bilirsin: romantik jestler yapmak, ona çiçek götürmek, onu gezintiye çıkarmak, bir şiir yazmak. Bu tür şeyler."

"Şiir yazmak mı?" Devlin'in alnı hoşnutsuzlukla kııştı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Harrison gülümseyerek, "Bu sadece bir düşünceydi," dedi. "Hanımefendiyi tanıyorsun. Onun ne istediğini biliyorsun. O yüzden git ve *bunu* yap."

"Ama tam olarak öyle," diye içini çekti Devlin. "Onu o kadar iyi tanımıyorum. Onu tanımak için kullanabileceğim bu iki yılı kaybettim."

Harrison basitçe, "O zaman en baştan başla," diye açıkladı. "Ne yapmaktan hoşlanır?"

"Okumayı seviyor," diye hatırlıyor Devlin. "Hatta kütüphanemden bir kitap çalıp buraya getirdi."

onunla birlikte."

"Anlıyorum," dedi Harrison bilerek. "Bu iyiye işaret. Belki de yanında sana ait bir şey istemiştir. Bu da onu tavlama için çok iyi bir şansın olduğu anlamına geliyor."

"Kitaba iyi tepki verdiğimi sanmıyorum," diye itiraf etti Devlin, onu öpmesine ramak kalmışken nasıl gitmesini istediğini hatırlayarak.

Dudakları sanki sözcükler her zaman üzerinde duruyormuş gibi ayrıldı, ama çoğu zaman düşüncelerini dünyaya açıklamak istemiyordu. Eskiden etrafındaki kadınların ne giydiğine pek dikkat etmezdi ama Theresa'da her ayrıntı akılda kalıyordu, hatta elbisesinin eteklerinin bir denizkızının kuyruğu gibi ayak bileklerinin etrafında kıvrılması bile. Çünkü o, varlığıyla kendisini şerefliendiren ölümsüz bir yaratıktı ve onun gerçekte kim olduğunu daha önce görmemiş olmak aptallıktı.

Harrison bilge bir tavırla, "Geçmişe takılıp kalma, eski dostum," diye öğüt verdi. Ne de olsa kadınlara kur yapma konusunda bir şeyler bilen biri varsa o da Harrison'dı. "Geleceğe bak ve şimdiki zamanda hareket et."

"O zaman ona bir kitap alayım mı?" Devlin sordu.

"Görünüşe bakılırsa senden zaten bir tane almış," diye alay etti Harrison. "Hayır. Belki çiçekler? En sevdiği çiçeğu biliyor musun?"

Devlin bir an için bunu düşündü. "Hayır ama büyükanneme sorabilirim. Theresa'yla benden daha çok konuşmuştur. Belki ona bir şey söylemiştir."

"Sor," diye talimat verdi Harrison. "Bu, karının güvenini yeniden kazanmanın ilk adımı olacak çünkü kabul edelim ki o güvenini kaybetti. Ve güven olmadan sevgi de olmaz... ve saygı."

Devlin başını biraz yana eğdi, arkadaşının gönül meseleleri hakkındaki derin kavrayışına şaşırmıştı. "Yeminli bir bekara göre aşk hakkında çok şey biliyorsun."

"Bu konuda çok şey biliyorum, o yüzden bundan kaçınabilirim," diye güldü Harrison ve bu da Devlin'in kıkırdamasına neden oldu. Arkadaşının hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmemesini seviyordu. Her hikâyenin her zaman iki tarafı vardı ve Harrison hemen bir sonuca varmazdı. Bu da onu iyi bir arkadaş, Devlin'in her zaman güvenebileceği biri yapıyordu, özellikle de bunun gibi durumlarda.

"Şimdi yapman gereken şey onun güvenini tekrar kazanmak ve sevgisine layık olduğunu ona göstermek," diye devam etti Harrison. "Sonra, bu sözü verdikten sonra, onun kalbini bir daha asla kırmayacağına yemin etmelisin. Çünkü bana anlattığına göre, o diğer kadınlar gibi değil, Devlin. Onda özel bir şeyler var ve bunu sen de biliyorsun. Aksi takdirde burada olmazdın."

Devlin arkadaşının bir kez daha haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Son iki yıl onu düşünmekle ama onun hayatındaki varlığının ne anlama geleceğini bildiği için içine kapanmakla geçmişti. Aşka hazır değildi. Yine de... işte buradaydı, onu düşünmeden edemiyordu.

"Başlangıçta hiçbir zaman benim olmadığını biliyorum, ama ben... onu geri istiyorum," diye itiraf etti sonunda.

"Neden?" Harrison çok basit ama etkili bir soru sordu.

Devlin bir an için bunu düşünmek zorunda kaldı. Kendi egosu muydu? Karısının Londra'da tek başına olmasıyla ilgili *tonlarca* konuşmayı önemsiyor muydu? Yoksa başka bir şey miydi, bırakın başkasını, kendisine bile itiraf edemediği bir şey mi?

Devlin tüm gerçeğin bu olmadığını bilmesine rağmen, "Ona haksızlık ettim," dedi.

Harrison bir kaşını kaldırdı. "Sana bunu sormadım. İkimiz de bu kadına haksızlık ettiğini biliyoruz. Ama neden onu geri istiyorsun?"

"Çünkü o benim karım."

Harrison ona, "O son iki yıldır senin karındı ve ayrı yaşamak senin için bir sorun değildi," diye hatırlattı.

Lanet olsun ona ve onun iç gözlemci tavırlarına, diye düşündü Devlin kendi kendine eğlenerek. Bu adamdan hiçbir şey saklayamazdı. Onu çok iyi tanıyordu.

"Belki de ona karşı bir şeyler hissettiğim içindir."

"Bir şeyler mi?" Harrison başını eğerek onu devam etmeye teşvik etti.

Devlin kıkırdama dürtüsüne direnerek, "Evet, şeyler," diye homurdandı. Zor bir konuşmaydı ama bunu başkasıyla yapmazdı.

"Ne gibi şeyler?" Harrison devam etti ve bu kez dudaklarının kenarı yarım bir gülümsemeyle dans etti.

"Bir şeyler söylerken ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," dedi Devlin küçük bir çocuk gibi dudak bükerek ve hiç umursamadı.

"Ne demek istediğini biliyor *musun*?" Harrison gizemli bir şekilde sordu, bunun her dakikasından zevk alıyordu, "Bazen ne istediğimizi yüksek sesle söylemek daha kolaydır. Zihnimizdeki pek çok bulanıklığı açıklığa kavuşturur."

Devlin aslında bunun doğru olabileceğini düşündü ve denedi.

"Sanırım evlendiğimiz o gün ona aşık oldum," diye itiraf etti Devlin sonunda. "Şu ana kadar onu kaybetme korkum yoktu. Ama Londra'da başka biriyle tanışabilir ve... ben bunu istemiyorum."

"Güzel," dedi Harrison sonunda, birlikte vardıkları sonuçtan memnun bir şekilde başını sallayarak. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısınız?" Harrison sondaj sorularına devam etti. "Kendini tamamen ona adanmak istiyor musun? Çünkü o başka bir kalp kırıklığını hak etmiyor."

Devlin bir an için bunu düşündü. Zihni onun tatlı yüzünün, kızginken ne kadar güzel ve sevimli görüldüğünün, yanaklarının ne kadar kızardığının ve öpmeyi çok istediği dudaklarının ne kadar dolgun ve tatlı olduğunun hatırasıyla yıkandı. Basit bir gerçeği fark etti: Onun eve dönmesi için her şeyi yapardı. Bu kadar açıktı.

"Yani benim beyaz atlı prens olmam mı gerekiyor?" Devlin aklındaki ve kalbindeki fırtınayı dindirmeye çalışarak şaka yaptı. Bazen bir şakanın arkasına saklanmak bir erkeğin yapabileceği en güvenli şeydi ama Harrison onun içini görebiliyordu.

"Prenslerin en çekicisi," diye başını salladı Harrison. "Ama aynı zamanda kendin de olmalısın. Öyle bir kadın, olmadığın biri gibi davrandığında bunu anlayacaktır."

Devlin başını salladı. Elbette fark edecekti. Onunlayken nerede durduğunu asla bilemezdi. Bir noktada kontrol ondaydı; başka bir noktada dizginler onun elindeydi. Ama aynı zamanda onunla çok eğlendiğini de inkâr edemiyordu. Aslında, onun arkadaşlığından o kadar keyif alıyordu ki, onun yanında olduğu her an ayrılmak istemiyordu.

Ama ortak bir özellikleri olduğunu hissetti. İkisi de birbirlerine açılmaktan korkuyordu. Ona bakarken bu duyguyu, bu korkuyu kendi gözlerinde de görebiliyordu. Bu bakışı biliyordu. Ne anlama geldiğini biliyordu. Şimdi yapması gereken tek şey, ona düşündüğü gibi korkunç bir koca olmadığını kanıtlamaktı. Ona, kendisine en çok ihtiyaç duyduğu bir anda, yeni bir evde ve yeni bir şehirde babası ve kız kardeşi olmadan yalnızken onu iten bu soğuk adamdan daha fazlası olduğunu göstermesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve onun hakkında yeterince konuştuğuna karar verdi. Dikkatini dağıtacak bir şey arıyordu, bu yüzden Harrison'a son iş anlaşmasını sordu, Harrison da bu haberi memnuniyetle tartıştı. İki adam sonraki iki saati her zamanki gibi keyifli bir şekilde geçirdikten sonra Devlin, Theresa'nın en sevdiği çiçeklerin ne olduğunu öğrenmeye kararlı bir şekilde Londra'daki evine döndü.

Aptalca bir başlangıçtı ama yine de onu amacına ulaştıracağını umduğu bir başlangıçtı.

BÖLÜM 9

Pekala, eski dostum. Yapacak bir şey yok. Ona sadece çiçekleri vereceksin. Bu kadar.

Devlin kendi iç sesini daha fazla dinleyemeyinceye kadar bu sözleri zihninde tekrarlayıp durdu. Büyükannesinin Theresa'nın en sevdiği çiçekler olduğunu söylediği Canterbury Çanları'ndan bir demet tutarak salonda dururken kendini çok aptal, neredeyse düpedüz gülünç hissediyordu.

Aslında kendine biraz kızmıştı, çünkü bunu büyükannesinin yardımı olmadan kendi başına çözebilirdi çünkü bu çiçekler düğünlerinde dekorasyon olarak kullanılmıştı. Theresa onları özellikle istemişti. Ama Devlin kendisinden başkasını düşünemeyecek kadar somurtmaya odaklanmıştı.

Salonun etrafında dönerken derin bir nefes aldı ve uşağın Theresa'ya burada olduğunu haber vermesini bekledi. İnsanın kendi karısına kendini duyurmak zorunda kalması biraz aptalcaydı ama bunun neden böyle olduğunu hemen hatırladı. Kendini tekrar sessizce azarlayamadan kapı açıldı.

"Devlin?" Theresa ona seslendi, güneş ışığı renginde bir elbisenin içinde büyüleyici görünüyordu. Aslında Theresa'nın gelişiyle birlikte Devlin, güneşin varlığıyla kendisini şerefliendirdiğini hissetti ve şimdi tüm oda, etraflarında parıldayan yumuşak, coşkulu bir ışıltıyla aydınlanmıştı.

"Uhm, bunlar senin için," dedi uygun bir selamlama yapmadan ve çiçekleri ona uzattı.

Onları görünce gözleri büyüdü. Şaşırtıcı bir şekilde, onları kabul ettiğinde gülümsedi. "Canterbury Çanları," diye bağırdı, burnunu bukete gömdü ve bariz bir zevkle içine çekti. "En sevdiğim çiçek olduğunu unutmamışsın."

Devlin kendi dilini ısırarak istedi. Tek yapması gereken başını sallamaktı ve kızın bundan hiç haberi olmayacaktı. Ama içinden bir ses ona karşı dürüst olmasını söylüyordu. Eğer ileride gerçek bir evlilik yapacaklarsa, bu kadar küçük bir konuda bile olsa birbirlerine karşı dürüst olmaları gerekiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki durum böyle değildi," dedi, bu itiraf kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. "Büyükannem söyledi."

Her şeyi mahvettin. Doğru düzgün başlamadın bile ve şimdi her şey bitti.

Kafasının içindeki o küçük ses onun bu duruma üzüleceğini söylüyordu. Belli etmeyebilirdi ama hatırlaması gerektiği halde hatırlamamasını ona karşı kullanacaktı.

Ancak kızın tepkisi onu şaşırttı. Onun sözleri karşısında gülümsedi.

"Dürüst bir cevabı her zaman takdir ederim," dedi ona, narin parmaklarıyla çiçekleri kavrayarak. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

Belki de her şey mahvolmamıştır, diye düşündü kendi kendine büyük bir sevinçle.

O da ona gülümsedi. "Rica ederim."

"Gidip hizmetçilerden birine onları güzel bir vazoya koymasını söyleyeceğim," dedi ve hizmetçinin bir şey söylemesine fırsat vermeden salondan çıkıp onu yalnız bıraktı.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi, gergin hissediyordu. Bu hareket ona küçümseyici gelmişti. Çiçekleri beğenmiş, onlar için teşekkür etmişti ve şimdi döndüğünde ona veda ediyor olacaktı. Kulağa öyle geliyordu. Ona soracak, onunla konuşacak bir şeyler düşünmeliydi. Ama ne hakkında?

Gerçek şu ki, ona soracak o kadar çok sorusu vardı ki - muhtemelen cevaplamak istemeyeceği o kadar çok *kişisel* soru. Bunun için onu suçlayamazdı ama şu anda buradaydı ve olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu. Doğru kelimelerin doğru zamanda aklına geleceğine inanmak zorundaydı.

Birkaç dakika sonra Theresa uzun bir vazo içindeki çiçeklerle geri döndü; vazanın tüm dış yüzünü saran mavi çizgiler ve buklelerle süslenmişti ve kenarları vazanın geri kalanından çok daha çarpıcı bir maviyle renklendirilmişti.

"Bu vazoyu buraya taşıdığımda buldum," diye açıkladı, vazoyu pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine koydu, geri çekildi, daha yakından baktı, sonra biraz daha ortaladı, böylece vazo şimdi pencereye daha da yakındı. Sonra ellerini kalçalarına dayadı ve konumundan memnun görünüyordu. Aşağıdaki sözleri söylemek için ona döndü. "Sanırım sahipleri ödünç almamı sorun etmeyecektir."

"Sana yeni bir vazo alacağım," diye ağzından kaçırdı. "Daha güzel bir tane."

Çok aptalca bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu. Ama şu anda zihninde sadece saçma sapan düşünceler dolaşıyordu. Ve ne kadar mantıklı görünmek isterse, kendi düşünceleri onu bu çabasında o kadar sabote ediyordu.

"Başka çiçeğim yok," dedi eğlenen bir gülümsemeyle.

"Sana daha fazla çiçek de alacağım." Bir kez daha, dili aklından daha hızlıydı, konuşmak için yarışlıyordu

Her konuda. "Sana istediğın her çiçeğı alırım. Bütün odayı onlarla doldururuz!"

Bu sefer melodik bir kıkırdamaya başladı. Kendini mürebbiyesini etkilemeye çalışan küçük bir çocuk gibi hissediyordu, böylece mürebbiyesi burada kalacak ve asla gitmeyecekti. Oysa burada tam tersini istiyordu. Theresa'nın onunla gelmesini ve asla ayrılmamasını istiyordu. Ama bunu ona söylerse, bu onu daha da korkutup kaçıracaktı.

"Çok naziksiniz ama bu biraz aşırı olmaz mı?" diye sordu ve onu ciddiye almadığı belliydi. Ne olursa olsun kabul edecek ve oradan yavaş yavaş ilerleyecekti. "Dürüst olmak gerekirse, çiçekleri en çok bahçede oldukları zaman seviyorum."

"Harika bir bahçem var," diye hatırlattı ona, hızlı adımlarla. "Eve dönüyoruz." Evimizde demek istiyordu ama onu kendisinden uzaklaştırabilecek herhangi bir çizgiyi aşmak istemiyordu. İşleri ağırdan alması gerekiyordu.

"Hatırlıyorum," diye başını salladı, bir şekilde onu üzen bir özlemle. Acaba daha önce orada onunla kalmak istemiş ve şimdi bunu ondan istemek için çok geç kalmış olabilir miydi?

Hayır! Kendisine böyle bozguncu bir tavırla düşünmemesini emretti. Buraya neden geldiğini biliyordu ve bu hedefe ulaşana kadar rahat etmeyecekti.

"Buradaki bahçe çok küçük," diye devam etti, pencereye doğru yürüdü ve sanki günlerini doldurmak için daha fazlasını özlüyormuş gibi aynı derecede üzgün bir şekilde dışarıya baktı.

Bahçeyi göremiyordu. Hiçbir çiçeğe ya da çalığa bakmak istemiyordu. Bütün gün ve bütün gece boyunca tek yapmak istediğı ona bakmaktı. "Oradan çiçek koparmak ve bencilce onları içeride bir vazoda saklamak, sadece solmaları için kendimi kötü hissediyorum."

Beklenmedik bir şekilde duvardaki saat çaldı. İkisi de saate döndüler, pek de anlamlı görünmeyen

sohbetlerine yapılan bu müdahaleden dolayı çaresizlik içindeydiler ama bu tam da önemsiz bir şeydi

Bu da onların birlikte, yalnız, rahat olmalarını sağlıyordu. Önemli bir şey konuşmak için çok erken olduğunu biliyordu. Bahçeler ve çiçeklerle dolu odalar hakkında konuşmak şu an için en güvenlisidi.

"Ah, neredeyse yemek vakti geldi," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine, ama adam onu hâlâ duyabiliyordu.

Bunun gitmesi için bir işaret olup olmadığını ya da kendi isteğiyle gitmesini isteyip istemediğini merak etti. Muhtemelen öyleydi. Ama gitmek istemiyordu. Şapkası hâlâ elinde, gergin bir şekilde sıkarken, aniden kadının sorduğunu duydu.

"Peki... o zaman neden akşam yemeğine kalmıyorsun?" Sesi nazik ama kararlıydı, sanki buna şimdi karar vermiş gibi değil de uzun uzun düşünmüş gibi. Sonra da bunu neden teklif ettiğini tam olarak anladığından emin olmak için hemen ekledi. "Sana duymayı özlediğin kasaba dedikoduları hakkında her şeyi anlatabilirim."

Memnun bir kıkırdamayla başını salladı. Dedikoduların hiçbiri umurunda değildi ama Theresa'yla yemek yemenin bedeli buysa, öyle olsun.

Theresa, hizmetkârların önlerindeki masaya tüm yiyecekleri yerleştirmelerini izlerken, "En iyi arkadaşım burada, bu kadar yakınımda olduğu için minnettarım," dedi.

Pek aç sayılmazdı ve dürüst olmak gerekirse, akşam yemeğini tamamen atlamaktan son derece memnun olurdu ama bunu yapmanın Devlin'e karşı kabalık olacağını düşündü. Ne de olsa ona çiçek getirmişti. Ona karşı duyduğu ani şefkate yenik düşmemesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmaması imkânsızdı.

Onu görmek bile kalbinin çarpmasına neden oluyordu ve bunun nedenini biliyordu. Ona karşı kayıtsız değildi. Daha da kötüsü, ona deli gibi aşıktı. Onun üzerindeki etkisi varlığının her alanında kendini belli ediyordu. Nefes alış veriş hızlanırdı. Yanakları zar zor kızarıyor

fark edilir şekilde. Kanı, sanki gerçekten bir yere varmak için acele ediyormuş gibi damarlarında telaşla dolaşmaya başladılar. Bu düşünce neredeyse yüksek sesle kıkırdamasına neden oluyordu.

"İnsan yalnız kalmamalı," diyerek onu şimdiki ana geri döndürdü. Hizmetçiler tüm masayı hazırladıktan sonra yemek odasından çekildiler ve onları yalnız bıraktılar.

Karanlıkta onunla baş başa kalma düşüncesi elmacık kemiklerine bir kez daha ani bir renk getirdi. Onun yokluğunda bastırılmış olan düşünceler, sırf o burada, masada karşısında oturduğu için şimdi eskisinden bin kat daha hararetiydi. Daha da kötüsü, onun neden burada olduğunu biliyordu. Onu kendisiyle birlikte geri getirmek istiyordu. Ama... neden? Bunu hâlâ anlayamıyordu. Amaç neydi?

"Neden olmasın?" diye omuz silkti ve fincanından bir yudum aldı. "Yalnızlık ile tek başına olmak arasında fark vardır."

Adam buna hemen cevap vermedi. Ona baktı ve her geçen an, duygularının kaçınmak için çok mücadele ettiği bu kasırganın içine daha da derinden düştüğünü hissetti.

"Yalnız olmayı seviyor musun?" diye sordu, sanki sorusunda gizli bir anlam yokmuş gibi merakla.

"Aslına bakarsanız öyle," diye başını salladı. "İnsan bir süre sonra alışıyor." Bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Dudağını ısırды ama artık çok geçti. Kelimeler çoktan dışarı çıkmış, aralarındaki havayı zehirlemişti.

"Anlıyorum," diye başını salladı, kadının sözlerinin ağırlığı tam da onun üzerine çökmüştü. "Bu benim sorumluluğumda."

Henüz yemeğe dokunmamıştı, kendisi de dokunmamıştı. Her nasılsa onun da kendisiyle aynı iştahsızlıktan muzdarip olduğundan şüpheleniyordu ama yine de neden hâlâ buradaydı? Gerçekten de onu bu kadar çok istediği için mi? Bu düşünce kalbini çiçek açmış bir bahçedeki kelebek gibi

hissettirdi,

yerinde duramıyordu. Ancak bu duyguya kapılmak tehlikeliydi.

"Hayır, bunun hiç de kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum," diye düzeltti onu. "Kendimizle ve kendi düşüncelerimizle baş başa kalmayı öğrenmemizin gerekli olduğunu düşünüyorum. Kendimizi kabul etmeyi ve sevmeyi bu şekilde öğreniriz. Ve bu çok önemli, çünkü kendimizi sevmezsek bir başkasını nasıl sevebiliriz?"

Bu sözler karşısında gülümsedi. Nedenini merak etti. Komik ya da eğlenceli değildi. Aslında oldukça ciddiydi ama aynı zamanda gülümsemesini de memnuniyetle karşıladı. Bu onu, yatıştırılabileceğini bile bilmediği bir şekilde yatıştırdı.

Theresa, "Bakın, en iyi arkadaşım, kendini gerçekten sevmeyi ancak dul kaldıktan sonra öğrendi ve kendi kızına bakmak zorunda kaldı," diye ekledi.

Mary-Jane'in kaderi tüm Londra'da az çok bilinmesine rağmen Theresa çok fazla ayrıntıya girmek istemedi. *Tonlar* başkalarının sefaletini severdi ve bunu tanıdıkları herkese anlatırlardı. Ne de olsa dedikodu bu şekilde sürekli canlı tutulurdu, çünkü insanlar sürekli eklemeler yaparlardı ve son kişi duyduğunda hikâyeye asla başladığı andaki gibi olmazdı.

"Arkadaşınız size sahip olduğu için çok şanslı," diye belirtti.

Theresa böyle bir dönüş beklemiyordu, bu yüzden gülümsedi. "Birbirimize sahip olduğumuz için ikimiz de şanslıyız. Onun hayatımdaki varlığı zor zamanlarımda bana güvenli bir liman oldu. Sadece bu da değil, aynı zamanda oldukça eğlenceli bir kadın," diye ekledi Theresa, konuşmanın gittiği melankolik yönü değiştirmek istiyordu.

"Düğünümüz sırasında tanıştırılmam dışında onunla konuşma zevkine eriştiğimi sanmıyorum."

"Evet," diye gülümsedi ama bu kelime onu da aynı derecede heyecanlandırmıştı. "Şey, kendisi karar verdi

bir daha evlenmeyeceğim - bu evlilik baş belasından başka bir şey değil."

Bu sözlere güldü. "Şimdi mi?" diye eğlenerek düşündü.

Omuz silkti. "Ben sadece kendisinin bana söylediklerini söylüyorum."

"Evliliğin bir baş belası olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu başını hafifçe eğerek. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmemeye çalıştı, özellikle de şimdi, gözleri dikkatle onunkilere odaklanmışken.

"Hmm," diye düşünür gibi yaptı. "Evli olmanın ne demek olduğunu tam olarak bildiğimi söyleyemem. Sadece biraz tadına baktım."

İşte tam o anda ne söylediğini fark etti. Sözcük son derece muğlaktı ve ondan olmayan bir şey çıkarabilirdi. Ya da vardı ama o kadar da değil. Ya da belki evet, çok. *Aman Tanrım!* Zihni karmakarışıklı. Bu kelimeyi neden kullandığını çok iyi biliyordu. Biraz tatmıştı ve şimdi daha fazlasını istiyordu.

Çabucak çatalını kaptı ve büyük bir gümüş tepsinin üzerinde bekleyen tavuğa daldırdı. Tabağına yerleştirdi ve bir ısırık alarak hızla kesmeye başladı. Çiğnemek her zamankinden daha zor görünüyordu, özellikle de onun dikkatli bakışları altında, ama bu ona sessiz olmak için makul bir neden veriyordu.

"Ee, nasıl gidiyor?" diye sordu gözlerini ondan ayırmadan.

"Düğün günümüzde birlikte sadece birkaç saat geçirdik ve dürüst olmak gerekirse nasıl olduğunu söyleyemem -"

"Et, Theresa," diye sözünü kesti, ona muzipçe sırtarak. O da ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hem de

çok iyi biliyordu.

"Ah, et... evet," diye başını salladı Theresa, yutabildiği kadar hızlı yutkunarak. "Çok lezzetli. Biraz yemelisin."

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla başını salladı. "Sakıncası yoksa."

Theresa konuşmalarının nasıl bu kadar ani ve beklenmedik bir şekilde değiştiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bunu memnuniyetle karşıladı. Son iki yılı hatırlamalarını istemiyordu. Tüm iyi niyetine rağmen, onunla birlikte eğleniyordu. Onun eve gitmesini istemiyordu.

Ama sonra... ona yapacak ne kalmıştı?

BÖLÜM 10

"Bu doğru değil!" Theresa kıkırdamalar arasında şöyle dedi.

"Kesinlikle öyle," diyerek başını salladı ve kendilerini her ikisinin de ilgisini çeken tarihi bir olay üzerine hararetli bir tartışmanın içinde buldular.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktaya nasıl geldikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir şey diğerine yol açıyor gibiydi ve sonraki her konuda birbirleriyle daha da rahat hissediyorlardı. Şimdi, farklı yorumları dostça bir anlaşmazlığa yol açıyordu ve belli ki ikisi de bundan büyük keyif alıyordu.

"Shakespeare Londra'da doğdu," dedi, haklı olduğuna kesinlikle inanarak. Ne de olsa elinde rakipsiz bir argüman vardı. "Oyunlarının çoğunu orada yazdı. Oyunlarının ilk sahnelendiği yer de orasıydı ve tüm hayatını orada geçirdi, sadece iş için İngiltere'nin çeşitli yerlerine, özellikle de Stratford Upon Avon'a gitti. Ama tekrar ediyorum... orada doğmadı."

Theresa, Shakespeare'in en sevdiği yazarlardan biri olduğundan bahsetmişti ve her şey böyle başlamıştı. Devlin, Theresa'nın edebiyat bilgisinin kendisinininkinin aksine oldukça üst düzeyde olduğunu düşünüyordu ama bu kesinlikle emin olduğu bir şeydi. Yani, Shakespeare'le ilgili hiçbir biyografi okumamıştı ama Londra'da doğmuş olmalıydı. Ne de olsa çok mantıklıydı, değil mi?

"Değildi," diye başını salladı Theresa. "Boyunuzdan büyük işlere kalkışıyorsunuz bayım."

Bay yorumuna glmek zorunda kaldı. Dürüst olmak gerekirse, son iki saattir güldüğünü fark etti. Akşam yemeklerine neredeyse hiç dokunmamışlardı ve iki saat olmuştu. Sıcak yemeklerin hepsi soğumuştu ama onlar bunu umursamıyor gibiydiler. Gözleri sadece birbirlerini görüyordu ve adamın vücudu önündeki yemek için değil, onun için yanıp tutuşuyordu.

"şimdi öyle miyim?" diye sordu.

"Evet, ylesiniz," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde başını sallayarak. "Tarih kitapları favorimdir, özellikle de yazarlar ve onların biyografileri. Shakespeare'in hayatı hakkında birkaç kitap okudum."

"Belki de bu küçük ayrıntıyı unuttun," diye takıldı ona, her doğru noktaya başığında yanaklarının daha koyu bir kırmızıya bürünmesi hoşuna gidiyordu. "Ne de olsa o kadar kitap okuyunca... bilgiler birbirine karışıyor, biliyorsun."

"yle değil!" diye tekrar patladı, gözleri ona ne kadar yanıldığın kanıtlama arzusuyla parlıyordu. "Ben ne söylediğimi biliyorum."

"Kanıtla." Kadının bakışlarını onunkilere kilitlemesi için söylemesi gereken tek şey buydu.

İşte o zaman anladı. Kendisiyle aynı entelektüel merakı paylaşıyordu. evresindeki dünyayı anlamlandırmaya, gereğın peşinden gitmeye ve ona göre yaşamaya kararlı bir kadındaki bu zarafeti fark etti. Hayranlık zihnini doldurdu. Sadece bu da değil, kadın ona ne yaptığını bile bilmeden onu anında kendine daha da çekiyor gibiydi.

"Memnuniyetle," diye yanıtladı oturduğ yerden zarıfe kalkarken, soluk pembe elbisesi hareket ettikçe şıngırdayan bir ses çıkartıyordu.

Onu takip etmesi için çağırmadı ama yapmak istediğ tek şey buydu. Kadın büyük yemek salonunu

geçerek bir koridora açılan kapiya doğru yürüdü. Kadın sola yöneldi ve adam da onu takip etti.

hemen arkasından. Birkaç dakika sonra her ikisi de kendilerini büyük bir kütüphanede buldular, böyle bir evde görmeyi beklemediği bir şeydi bu. Genellikle bu tür evler daha küçük kütüphanelere sahipken, bu kütüphane raflar boyunca özenle yerleştirilmiş sıra sıra zengin ciltli kitaplarla süslenmişti. Bununla birlikte, evin sahibi kendi kütüphanesini kiracılarının okuması için buraya bırakmış olabilir. Bu duyulmamış bir şey değildi. Kitaplardan bazılarını Theresa'ya ait olarak tanırken, diğerleri başka birine ait gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldı, eskimiş deri ve kâğıtların tanıdık kokusunun tadını çıkardı.

Ona hem merakla hem de eğlenerek baktı ama başka bir şey daha vardı. Kadın en yüksek raflara uzanırken, narin parmakları kitap sırtlarını takip ederek doğru kitabı ararken vücudu onu arzuluyordu. Güneşin aydınlatığı pencereden gelen sıcak ışık yüzünde dans ederken milyonlarca cilt varmış gibi görünüyordu.

Sonra dizlerinin üzerine çökerek en alttaki sırayı kontrol etti. Kuğuya benzeyen narin boynu yavaşça hareket ederken, gözleri bir başlıktan diğerine atlarken eteği etrafına yayıldı. Dizlerinin üzerindeki görüntüsünün onu ne hale getirdiğini bilemezdi. Yutkunarak ona baktı, parmaklarını saçlarında gezdirip onu kendine çekmek, kokusunu içine çekmek ve dudaklarının tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu.

"İşte burada!" diye haykırdı aniden, muzaffer bir edayla diğerlerinin arasından belirli bir kitabı çekip çıkararak. Bordo deri kapağıyla eski ve yıpranmış görünüyordu, ancak sahip olduğu varsayılan yıllara rağmen hala zarafet belirtileri gösteriyordu.

Ona döndü ve kendinden emin bir gülümseme takındı. "Cevabımızı burada bulacağız."

Şezlonga doğru yürüdü ve hafifçe sol tarafa oturarak ona katılması için yeterli alan bıraktı. Bir an bile tereddüt etmedi. Shakespeare'i ve hangi şehirde ya da kasabada doğduğunu tamamen unutarak onun yanına oturdu. Bunların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan Shakespeare yüzünden burada, Theresa'nın yanında olmasıydı. Bu fazlasıyla yeterliydi.

Theresa kitabı aceleyle karıştırıyor, dudaklarını hevesle yalıyordu; bu manzara onu çılgına çevirmişti.

Bunun ona ne yaptığını bilmemesi mümkün müydü? Vücudu alevler içindeydi ve onun pembe kokusu da buna yardımcı olmuyordu. Hatta özlemini milyonlarca kat daha güçlü hale getirdi.

"İşte," dedi ve narin parmağıyla bir çizgi çizerken kitabın kucağında durmasına izin verdi. Okumaya devam etti. "William Shakespeare Nisan 1564'te İngiltere'nin Stratford Upon Avon kentinde doğdu. Doğum tarihi tam olarak kaydedilmemiştir, ancak çoğunlukla Nisan ayının 23'ürd olduğu düşünülmektedir."

Kadının söylediği sözleri zar zor dinliyordu. Tek duyabildiği onun sesindeki melekler korosunun kendisiydi. Ona saati tekrar tekrar söyleyebilirdi ve yine de sesi aynı derecede büyüleyici olurdu.

"Gördün mü?" diye muzaffer bir edayla işaret etti, konuşurken yanakları alevlenmişti. "Bu kitap benim haklı olduğumu ve senin haksız olduğunu kanıtlıyor."

Devlin'in zihninde artık doğru ya da yanlış diye bir şey yoktu. Kalbi vücudunun kontrolünü tamamen ele geçirmişti. Hiç düşünmeden ona döndü, bir eli belindeydi, diğeri titreyen parmaklarıyla çenesini kavıyordu. Dudakları denizin kıyıya vurması gibi birbirine çarptı, aç ve özlem dolu, asla birlikte olamayacaklarını biliyorlardı ama yine de birbirlerinin varlığını arzuluyorlardı.

Bu büyülü anın tek bir saniyesini bile boşa harcamak istemeyen Devlin onu derinden öperken zihni bomboştı.

O da onu öptü, dilleri iç içe geçti. Düşünmüyordu. Düşünme, bunun doğru bir şey olup olmadığını sorgulama yetisini tamamen kaybetmişti. Adam onun şüphesini duymuş gibi dudaklarına doğru inleyerek öpüşmelerini derinleştirdi.

Adamın elini belinde hissediyordu, titreyen bedenini sabitliyor, sanki bir serap gibi kaybolacakmış gibi

onu kendisine yakın tutuyordu. İçgüdüsel olarak kollarını onun boynuna doladı. Bitirmeden

öptü, ona yaklaştı. Bu ani duygu yoğunluğu yeniydi ama tamamen beklenmedik değildi. Kalbi paramparça olmaktan korkuyordu ama aynı zamanda onun emrinde olduğunu da biliyordu. Tek yapması gereken ona bakmaktı ve o da itaat edecekti.

Tadı günah gibiydi, yasaklanmış her şey gibiydi. Kalçalarının arasında ısı birikti, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir iç basınç. Adamın onu öpüş şekliyle merhametine kalmıştı, sahip olmayı talep ediyordu. Saçlarından bir tutam yakaladı, elinin sırtında gezindiğini hissetti, dokunuşuna tepki olarak vücudunda milyonlarca küçük tüylenme meydana geldi. Bu ihtiyacı doyurmaya çalışmak, bu ezici özlem yıldırımını engellemek için kalçalarını birbirine kenetlemek zorunda kaldı.

Elleri kollarını ve sırtını okşarken onu şefkatle öpmeye devam etti ve utanç verici bir şekilde, onun dokunuşunu diğer tüm o yasak yerlerde de istedi. Adam geri çekildiğinde sıcak nefesi dudaklarında gezindi, sadece alt dudağını ısırp nazıkçe çekiştirdi ve sonra başka bir daldırıcı öpücük için geri döndü.

Adamın elini ensesinde hissettiğinde yüksek sesle inledi, tam olarak ona yaptığını yapıyordu. Adam saçlarından tutarak onu yerinde tuttu. Onun sıcak nefesini hissedebiliyordu. Lezzetli zevk tüm vücuduna yayıldı ve buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Bu tehlikeli olmaya başlamıştı.

Ellerini onun göğsüne koyup kendini ondan uzaklaştırmak için tüm bilinçli çabasını harcadı. İkisi de ağır ağır nefes alıyordu ve adamın gözleri ona vahşi bir tutkuyla parlıyordu. Tüm vücudu aklını dinlemeyi bırakmıştı. Saf hislerin kıvranan bir yığınının başka bir şey değildi ve sinirlerinin en uç noktasını yakıyordu. Kendini bu adama bırakmaya, o ana teslim olmaya çok yaklaşmıştı ama bunun tehlikeli bir yokuş olacağını biliyordu. Her şeyin, kendisinin ve durumun kontrolünü yeniden ele geçirmesi gerekiyordu.

"Eve gitmelisin," dedi ona, nefesini zorlukla tutarak.

İlk başta buna bir şey söylemedi. Kadın büyük bir merakla bekledi, sonunda adam ona doğru eğildi ve sadece fısıldadı. "Keşke benimle eve gelsen..."

Boğazında bir nefes düğümlendi. Ama o daha bir şey söyleyemeden adam ayağa kalktı ve hızlı adımlarla kütüphaneyi terk etti. Kadın onun ölmekte olan adımlarının sesini dinledi ve sonunda ön kapı çarparak kapandı ve kadın atan kalbi ve içindeki fırtınayla baş başa kaldı.

BÖLÜM 11

*W*hite's, Devlin'in her zamanki günlük ikamet yeri değildi. En azından trajediden beri. Bu hayattaki tüm neşenin onun için öldüğü ve prestijli kulüpte birlikte içki içtiği eski arkadaşlarını ziyaret etmenin artık bir zevk değil, aksine bir yük olduğu zamandı.

Ancak Harrison ertesi sabah onu yanına davet ettiğinde Devlin bunu reddedemedi. Gözlerden uzak bir köşede oturuyorlardı ve kaliteli viski kadehleri onları ayıran masanın üzerinde duruyordu. Harrison kendi viskisinden birkaç kez içmiş olsa da Devlin'inkine dokunmamıştı. Genelde sakin ve soğukkanlı olan adam huzursuzdu, her zamanki keskin yüz hatları endişeyle kazınmıştı.

Tabii ki bu durum arkadaşının dikkatinden kaçmadı. "Seni rahatsız eden nedir, ihtiyar delikanlı?" Harrison deri koltuğunda arkasına yaslanmış, gözlerini arkadaşından ayırmadan sordu.

Devlin derin bir iç çekerek parmaklarını kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş saçlarında gezdirdi. Konuşmadan önce nefes aldı, sanki bu biraz rahatlatabilirmiş gibi. Ama getirmedi.

"Yapmamam gereken bir şey yaptım," diye itiraf etti Devlin. Harrison hiçbir şey sormadı. Her zaman olduğu gibi Devlin'in kendi başına devam etmesini bekledi. "Theresa'yı öptüm."

Harrison'ın yüz hatları hemen gevşedi ve sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sakin söyleme! Kendi karını öpmüşsün! Bu bir erkeğin yapabileceği en kötü şey!"

Sadece zor bir durumu hafifletmeye çalışan bu adama kızgın kalmak zor olsa da Devlin kaşlarını çattı.

"Benimle dalga geçmene ihtiyacım yok, biliyorsun." Devlin gözlerini devirdi ve viskinin tadına bakma vaktinin **geldiğine** karar verdi. Bardağı kaptı ve uzun, susuz bir yudum aldı, memnun bir tavırla dudaklarını tıkırdattı. Kısa bir an için Theresa'dan **başka** bir şey düşünüyordu.

"Ben senin en iyi arkadaşınım," diye alay etti Harrison. "Seninle dalga geçmek benim iş tanımımda var. Ama cidden, Theresa'yı onu geri istediğin için öptün. Yanılıyorsam düzelt ama bu iyi bir şey değil mi?"

Devlin omuz silkti. "Ona zaman tanımam gerekiyordu. Ona yavaşça kur yapmalıyım, her karşılaştığımızda öpücükler çalmamalıyım, ama Harrison... o sarhoş edici. Onu her gördüğümde kararlılığım zayıflıyor ve onu geri almak için korkunç derecede sabırsızlanıyorum. Bu arzuya yenik düştüm ve bunu yapmak zorundaydım."

Harrison bir an için bunu düşündü. "O da seni öptü mü?"

Devlin başıyla onaylayınca Harrison kıkırdadı. "O zaman neden endişeleniyorsun? Belli ki o da seni öptüyse senin de onu öpmeni i s t e m i ş . Olayı olduğundan daha karmaşık hale getiriyorsun, ihtiyar delikanlı. Kadınlar kur yapmak ister ve kur yapmak öpücük çalmayı da içerir. Özellikle de karından."

Devlin derin bir nefes aldı. "Ama onu bir şeye zorladığımı düşünmesini istemiyorum."

"Öyle değilsin," diye güvence verdi Harrison ona. "Aksi takdirde, sunacağın şeylerle ilgilenmediği mesajını alana kadar sana soğuk davranırdı. Hâlâ seninle eğleniyor ve bu da seni umutlandırmalı. Gerçekten de çok umutlu."

"Çok mu umutlu?" Devlin'in gözleri büyüdü.

"Gerçekten de öyle," diye başını salladı Harrison. "Ve ayrıca-" diye devam etti ama söylemek istediğini söyleyemeden sözü kesildi. İfşa anları, Devlin'in hayatında hiç görmediğini düşündüğü bir yabancıyla yaklaşmasıyla yarıda kesildi.

Öğleden sonra erken bir saat olmasına rağmen, birisinin bu kadar sarhoş olması için çok erken olmasına rağmen, adam gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla masaya doğru kasıla kasıla yürüdü.

"Ah, Devlin," diye tanıdık bir sesle konuştu adam ve Devlin birden adamı tanıdığını fark etti ama nereden tanıdığını hatırlayamıyordu. Bunun bir önemi yoktu çünkü adam Devlin'in cevap vermesini bile beklemeden konuşmaya devam etti. "Forrester Dowager Kontesi'yle gördüğüm senin karın mıydı? Kasabada onun hakkında konuşulduğunu biliyorsun. O zaman sizin karınız da aynı türden mi?"

Devlin'in ifadesi hemen sertleşti. Çenesi öfkeyle sıkıştı. Harrison bile bundan etkilenmemiş olamazdı ama sessiz bir bakışla arkadaşına soğukkanlılığını koruması için telkinde bulundu. Ne de olsa White's'ta bir kavga çıkarsa, bu üçünün de okuldan atılmasına neden olabilirdi. Devlin bunu pek umursamıyordu ama Harrison'ın umursadığından emindi.

Devlin ayağa kalkmaya çalıştı ama Harrison ona doğru uzanmayı başardı, kolunu yakaladı ve oturduğu sandalyeye bağlı tuttu.

"Efendim, kaba sözlerinizle hoş sohbetimizi böldünüz. Söylemeye gerek yok, bunlar yersiz. Lütfen, gidin."

Devlin bu aşağılık adama yorumlarını nereye götürebileceğini söylemenin eşiğindeydi ama yine de soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Bu aynı zamanda sessiz olması gerektiği anlamına da geliyordu. Bunu yapmak için çenesini ovuşturdu ve adamdan başka bir şeye odaklanarak onları rahat bırakmasını umdu.

Yabancı kıkırdadı, bu da işleri daha da kötüleştirdi. "Sana sorduğumu hatırlamıyorum," dedi

Harrison'a ve sonra dikkatini tekrar Devlin'e çevirdi. "Ne oldu? Dilini kedi mi yuttu? Ben sadece gerçekleri söylüyorum.

çok açık. Sizin gibi bir adam karınız gibi birinden daha iyisini yapabilirdi."

Devlin'in elleri yumruk şeklinde sıkıldı, parmak eklemleri beyazlaştı. Bir anlık öfke onu tamamen ele geçirdi ve kendini daha fazla kontrol edemedi. Hiç düşünmeden adama doğru hamle yaptı, onu yakasından yakaladı ve en yakındaki duvara doğru itti. Kavrayışı sıkı ve inatçıydı. Adamın yüzüne yaklaştı ve gözlerinin içine baktı.

"Ağzından çıkana dikkat et!" Devlin sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. "Biraz saygı göster!"

Harrison hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu çünkü Devlin'in sevdiği birine saygısızlık edildiğini hissettiğinde kontrolünü kolayca kaybedebileceğini biliyordu. Harrison aceleyle araya girerek Devlin'in omzuna bir el koydu.

"Devlin, bu kadar yeter," diyerek arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Devlin hâlâ o öfke patlamasını hissedebiliyordu.

"Theresa'ya hakaret etti," diye adama tükürdü Devlin.

Adam Devlin'in saldırganlığı karşısında hemen hazırlıksız yakalandı ve kendini Devlin'in pençesinden kurtarmaya çalıştı ama bu imkânsızdı.

"Çöz beni!" diye bağırdı adam ama Devlin'in böyle bir niyeti yoktu.

Etraflarındaki konuşmalar çoktan kesilmişti ve herkes dikkatini olan bitene vermişti. Hem Devlin hem de Harrison bu iş bir an önce çözülmezse muhafızların kısa süre içinde geleceğini biliyorlardı. Ama Devlin bu adamın Theresa'yı hedef alan sözlerinin yanına kâr kalmasına izin veremezdi. *Karısına.*

Devlin artık kontrollü bir öfkeyle, "Özür dile," dedi.

Bakışlarını adama kilitledi. Niyeti herkes için açıktı. Sonuçları ne olursa olsun onu dövmeye hazırды. Bu kadarı herkes için çok açıktı.

Harrison tekrar devreye girerek adamı teşvik etti. "Özür dile de senin yüzünden başımız belaya girmesin."

Devlin hâlâ adama bakıyor, sanki hayatı buna bağıymış gibi yakasını tutuyordu. Bir bakıma öyleydi de. Aklınca şimdi Theresa'ya kendini kanıtlıyordu. Birinin ona bu şekilde saygısızlık etmesine izin veremezdi.

Adam bir şekilde bunu hissetmişti. Devlin'in bakışlarındaki yoğunluk çok güçlüydü. İstemeye istemeye bir özür mırıldandı.

"Özür dilerim," dedi yenik bir ses tonuyla.

Devlin bunu birkaç dakika daha düşündükten sonra adamı kavrayan elini bıraktı. Kendini toparlamak ve adamın çevresinden uzaklaşmak için geri adım attı çünkü adam başka bir şey söylerse kolayca o davranışa geri dönebilirdi. Ancak bu sefer iş orada bitmeyecekti ve hiçbir özür onu bu adama hak ettiğini göstermekten alıkoyamayacaktı.

Adam aceleyle masalarından kalktı, köşeye çarptı ve neredeyse düşüyordu ama bu onu durdurmadı. Kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce son bir kızgın bakış fırlattığında durumun ağırlığı açıkça görülüyordu.

Devlin ve Harrison gözden kaybolana kadar adamı izlediler. Bir an sonra, etraflarındaki konuşmalar hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Harrison rahatlamış görünüyordu ama Devlin öyle

değildi.

Harrison ona, "Böyle tepki veremezsin," diye öğüt verdi. "Öfkenin seni ele geçirmesine izin veriyorsun."

Devlin ona, "Theresa'ya hakaret etti," diye hatırlattı. "Ve onun arkadaşına."

"Ama arkadaşı mavi çoraplı," diye kaşlarını çatı Harrison. "Ve onun çekilmez biri olduğunu, toplumdaki yerini bilmediğini ve tuhaf biri olduğunu duydum."

Devlin, "Bir beyefendinin herhangi bir hanımefendi hakkında söylemesi gereken şey bu değil," diye cevap verdi.

Harrison omuz silkti. "Ben her şeyi olduğu gibi söylerim, bunu biliyorsun. Dowager da doğruyu söyleyen bir kadın gibi görünüyor. Sanırım onu bu kadar sevimsiz yapan da bu." Harrison bir süre düşündükten sonra devam etti. "Burada başımız belaya girebilirdi. Theresa kocasının neden olduğu bir halk kavgasından daha iyisini hak ediyor."

Devlin arkadaşının haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Etraflarındaki hiç kimse adamın ne dediğini duymamıştı ama ona ilk saldıranın Devlin olduğunu görmüş ve hatırlamış olmalıydılar. Theresa baskı altında kendini kontrol edebilen bir adamı gerçekten hak ediyordu.

Devlin özür dilercesine başını sallayarak, "Haklısın," dedi ve yerine oturdu. Harrison da onu takip etti. "Tepkilerimi kontrol etmeye çalışacağım."

Ve duygular, diye eklemek istedi ama tam zamanında dilini ısırıldı.

"Sorun değil, eski dostum," diye gülümsedi Harrison. "En iyilerimizin bile başına gelir."

İşle ilgili konular hakkında konuşmaya devam ettiler ama Devlin bunların hiçbirine odaklanamıyordu. Yine de her zamanki gibi arkadaşıyla geçirdiği zamandan keyif alıyordu. Daha sonra eve döndüğünde

kendini biraz rahatlamış hissetti. Belki de o öpücük çizgiyi aştığı anlamına gelmiyordu ama dikkatli olması gerekiyordu. İstiyordu ki

Theresa'yı kendisine yaklaştırmak, sabırsız ve muhtaç görünerek onu kendinden uzaklaştırmamak istiyordu. Dürtülerini kontrol etmesi gerekiyordu ama bunu yapmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

BÖLÜM 12

"Neden bu kadar perişan görünüyorsun, canım?" Mary-Jane iki bayan gezinirken sordu Mary-Jane'in evinin arka bahçesinden geçiyorlardı. Her yer çiçek açmıştı ama Theresa açan çiçeklere ve etraflarından duyulan neşeli kuş cıvıltılarına neredeyse hiç dikkat edemiyordu. "Bilmesem, arabanızın az önce bir kedi yavrusunu ezdiğini düşüneceğim."

"Biliyorsun, buraya kendimi daha iyi hissetmemi sağlaman için geldim, daha kötü değil," diye cevap verdi Theresa, arkadaşının az önce zihninde yarattığı görüntüyü kovmaya çalışarak.

"Ben senin en iyi arkadaşınım, canım." Mary-Jane Theresa'nın gezinirken kendi koluyla birleştirdiği kolunu okşadı. "Sana gerçeği söylemek benim görevim ve şu anda kesinlikle perişan görünüyorsun. O sefil kocan seni böyle hissettirecek bir şey mi yaptı? Çünkü eğer yaptıysa, aklımın yarısı -"

Theresa, Devlin'i savunmak için başını hararetle sallarken, "Hayır, hayır, elbette değil," diye arkadaşını düzeltti. "Şey... tam olarak değil... sanırım."

Mary-Jane'in kafası şimdi öncekinden daha da karışık ve gözleri bunu gösteriyordu. "O ne yaptı!?"

Theresa gülümseyerek, "Yok bir şey, yok bir şey," diyerek arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı. "Ve lütfen ondan bir sefil olarak bahsetme. O iyi bir adam."

"İyi bir adam karısını iki yıl boyunca yalnız bırakmaz," diye hatırlattı Mary-Jane ona, ama Theresa'nın bunu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. O bunu çok iyi biliyordu. Kalbi bunu her gün hatırlatıyordu ve şimdi, paylaştıkları o öpücükten sonra bunun daha da sık olacağından emindi. "Ama bana seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu ve herhangi bir şekilde yardımcı olup olamayacağımı söyle."

"Çok tatlısın," diye gülümsedi Theresa. "Kendi dertlerin varken beni düşünüyorsun."

Mary-Jane o derin, kara gözlerinde muzip bir parıltıyla el salladı. "Sana bir erkek olmadan hiçbir sorun olmayacağını söylemiştim."

"Ah, evet, unutmuşum," diye kıkırdadı Theresa. "Ama sözümü unutma, bir gün ayaklarını yerden kesecek bir adam gelecek ve o zaman kendi sözlerini yiyeceksin, sevgilim."

"Asla!" Mary-Jane bağına hararetle salladı, sonra serbest kalan elini teatral bir şekilde bağına bastırdı ve iki kadın da kahkahalarla güldü. "Çok fazla evlilik yaptım. Ama benden bu kadar bahsettiğiniz yeter. Bana neler olduğunu anlat çünkü şimdi beni endişelendirdin ve endişelenmekten nefret ederim."

Theresa derin bir nefes aldı. Arkadaşının olanlara ne diyeceğini biliyordu, bu yüzden bunu mümkün olan en iyi şekilde, kendi kalbinde parlayan aynı ışıkla sunmak istedi. "Neden bir tepsisi kek ve bisküvi isteyip çardağa oturmuyoruz? Tüm evde en sevdiğim yer orasıdır."

"Elbette," diye başını salladı Mary-Jane ve arkadaşını onun gösterdiği yöne doğru götürdü.

Söz konusu çardak, narin kafes işçiliği ve her yanını saran çiçek açmış yasemin ve sarmaşık sarmaşıklarıyla süslenmiş, zarafet ve zarafet yayıyordu. Şimdi, bahçenin tamamı çiçek açtığından, tüm yapının çiçeklerle sarılmış olduğu görülüyordu. İçeride birkaç kişiye yetecek kadar oturma düzeni vardı, kadife döşemeli banklar ikisini de yürüyüşlerine ara vermeye davet ediyordu.

Masa hazırlandığında, kek ve bisküvilerden çok daha fazlası vardı. Theresa'nın favorisi olan ısırik büyüklüğünde limonlu tartların yanı sıra beze taçları ve meyveli tartlar da vardı. Tepsinin en alt katında ince, çıtır bademli makaronlar ve tereyağlı kurabiye bisküvileri vardı. Theresa daha çay servis edilmeden önce bir tane almaktan kendini alamadı ve ağzında eriyerek o ufalanan dokunun ön plana çıkmasını sağlayan hissin tadını çıkardı.

Mary-Jane çay servis edildiğinde hizmetçi kıza başıyla, "Teşekkür ederim Julia," dedi. Theresa bu tür ayrıntılara her zaman çok dikkat ettiği için narin porselen fincanlara ve tabaklara zevkle baktı. Fincanın hemen üzerindeki buharın havaya dağılışını izledi ve çaya eklendiği belli olan lavanta kokusunu içine çekti.

"Peki, şimdi," diye haykırdı Mary-Jane, "nihayet bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

"Öpüştük," diye itiraf etti Theresa sonunda, "ve sanırım ona karşı bir şeyler hissediyorum."

Mary-Jane'in gözleri büyüdü ve yavrusuna ormanın tehlikeleri hakkında önemli bir ders veremeyen bir anne ayı gibi başını endişeyle salladı. "Ben de bundan korkuyordum."

Theresa, Mary-Jane için bu kadar açıksa Devlin'in de bunu beklediğinden emin olduğunu düşündü. En derin duygularının onu tanıyanlar için bu kadar aşikâr olduğu düşüncesi midelerini bulandırdı.

"Nasıl oldu bu?" Mary-Jane sordu. "Yani, öpücük."

"Her şey Shakespeare yüzünden oldu," diye iç geçirdi Theresa.

"Shakespeare mi?" Mary-Jane bir kahkaha patlattı. "Yani, mezarın ötesinden bile, olmayan yerde drama yaratmaya devam ediyor."

Mary-Jane dikkatle dinlerken Theresa olanları hızla anlattı. "Bana öyle geliyor ki bu hikâyede Shakespeare'den daha fazlası var," diyerek Theresa'ya her zamanki gibi iyi huylu bir şekilde takıldı. "Bu duyguları istediğin kadar inkâr edebilirsin ama ben daha iyi biliyorum."

Theresa iç çekti. En iyi arkadaşından hiçbir şey saklayamayacağını bilmeliydi. Ne de olsa bunu bir kez bile başaramamıştı. Mary-Jane diğer insanları okuma konusunda çok yetenekliydi, Theresa'nın sahip olmak isteyeceği bir yetenektir bu.

"Duygularımda yalnız olduğumdan korkuyorum," diye itiraf etti. "Tüm bunları beni tekrar karısı olarak kontrolü altına almak için yapıyor olmasından korkuyorum."

"Burada yapmamız gereken şey pratik olmak." Her zaman olduğu gibi Mary-Jane mantığın sesiydi ve Theresa en azından içlerinden birinin kalbiyle değil beyniyle düşünmesini takdir ediyordu. "Kendini topraklamalısın ve belki de olaya farklı bir açıdan bakmalısın."

"Ne demek istiyorsun?" Theresa artık tartlara ve çaya olan ilgisini tamamen kaybetmiş bir halde sordu. Kendini elindeki konuşmaya kaptırmıştı.

"Ona güveniyor musun?" Mary-Jane kısa bir an duraklayarak basitçe sordu. "Yani, bunu bir daha yapmayacak kadar ona güveniyor musun?"

Theresa bu soruya henüz cevap veremiyordu, bu yüzden dürüst olmak zorundaydı. "Gerçekten bilmiyorum."

Mary-Jane gülümseyerek, "Bu iyi," diye başını salladı.

Theresa güldü. "Bu nasıl iyi olabilir ki?"

Mary-Jane ona doğru eğildi, bir tart aldı ve memnun bir ısırik aldı. Theresa onun da

Yutkundu ve bu sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Ama Mary-Jane böyleydi işte, her zaman dramatik bir şekilde konuşmayı, aklına gelen her şeyi bir çırpıda söylemeye tercih ederdi. Bu onu o anda ilgilendiği konu ne olursa olsun oldukça ilginç bir sözcü haline getiriyordu.

"Bilmediğini kabul etmek," diye açıkladı kesin bir ifadeyle. "Başka bir deyişle, bu ona *yeterince* güvenmediğiniz anlamına geliyor."

"Düşündüm de, haklısın," demekten kendini alamadı Theresa. "Ona güvenmiyorum. Aynı şeyi tekrar yapıp yapmayacağını bilmiyorum ve bu beni tarif edilemeyecek kadar korkutuyor. Geçen sefer yaptığı şey kalbimi kırmamıştı ama bu sefer o kadar şanslı olmayabilirim. Kalbimin kırılmasından ve sonra parçaları toplamak için yalnız kalmaktan çok korkuyorum."

Mary-Jane şefkatle başını salladı. "Bu, seven bir kalbin başına gelebilecek en kötü şeydir. Bu yüzden bundan sonra onunla ne yapacağın konusunda dikkatli olmalısın."

Theresa derin bir iç çekti. "Kalbimin derinliklerinde onu istediğimi biliyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Ondan o kadar çok etkileniyorum ki bazen bu beni çıldırtıyor. Ama... beni çok fazla incitti."

"Sizi daha önce incitmiş birine güvenmek zordur," diyerek arkadaşı bu korkuyu kabul etti.

Theresa aşka inanmayan biri için Mary-Jane'in çok mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu hoş bir sürpriz oldu.

Mary-Jane düşünceli bir ifadeyle, "Ama belli ki ona değer veriyorsun," diye ekledi. "Bu da işleri daha da karmaşıklştırıyor."

Theresa kaşlarını çattı. "Buraya gelerek her şeyi açıklığa kavuşturacağımı ve sonunda ona karşı nerede durduğumu bileceğimi düşündüm. Sen benim için her zaman mantığın sesi oldun, Mary-

Jane. Görünen o ki, kafam şimdi eskisinden daha da karışık!"

Elbette, arkadaşının onun için her çıkmazı çözmesini beklemiyordu, ancak birinin farklı bir bakış açısı sunabileceğini, hatta belki de eldeki konuya yeni bir ışık tutabileceğini bilmek yardımcı oldu.

"Öyle olabilir, ama bir şeyi unutmayın, o da kocanızın sizi geri dönmeye zorlamadığıdır." Mary-Jane bir kez daha çok mantıklı konuşuyordu. "Eğer tek istediği seni kendi kontrolü altında eve döndürmek olsaydı, zaten baskı altında orada olurdun."

"Doğru," diye kabul etti Theresa, bu noktayı hiç düşünmemişti. "Yani, hiçbir zaman duygularından söz etmedi. Ve biraz şöhreti olduğunu biliyorum çünkü ailesi o trajik yangında ölmeden önce biraz çapkın biriydi. Kaygısız bir hayat yaşadı ve ancak o trajedi yaşandıktan sonra... şey, değişti sanırım."

Mary-Jane, "İnsanlar başlarına çok iyi ya da çok kötü bir şey gelmedikçe değişme eğilimi göstermezler," dedi. "Bu durumda, başına kötü bir şey geldi. Gerçekten de eskisi gibi bir adam olmaması akla yatkın. Ve belki de değişmeye devam ediyordur. Belki de her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ve şimdi bazı şeyler zihninde daha net."

Theresa arkadaşına, "Ama aynı zamanda her şeyi hazmetmem gerekiyordu," diye hatırlattı, "ve bunu tek başıma yapmak zorundaydım, oysa yanımda bunu kolaylaştıracak birine gerçekten ihtiyacım vardı."

"Biliyorum," diye devam etti arkadaşı. "Ama böyle bir trajedi insanın üzerinde iz bırakır. Onun bir aziz olduğunu söylemiyorum, ama... belki, sadece belki, nasıl davrandığını görmelisin. Ama hem sizin hem de onun duygularından kesinlikle emin olana kadar mesafeli durun."

Theresa, Devlin'in hayat hikâyesini onunla evlenmeden önce bile biliyordu. Bir gecede herkesi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Öylece, birinin parmak şıklatmasıyla her şey yok olup gitmişti. Hepsi gitmişti. O yalnızdı. Bunun bir insanın ruh haline, psikolojisine ne yaptığını hayal bile edemiyordu. Devlin'in belli ki savaştığı kendi şeytanları vardı ve Theresa tüm dünyaya karşı yalnızmış gibi hissettiği için onu suçlayamazdı. Her şeyin kontrolünün dışında olduğu bir trajedi kasırgasının içine atılmak zordu.

"Sensiz geri döneceğinden bahsetti mi?" Mary-Jane sordu.

"Hayır, tam tersine," diye başını salladı Theresa, "onunla birlikte dönmem için elinden gelen her şeyi yapıyor gibi hissediyorum."

"Bu çaba gösterdiğini gösteriyor," diye mırıldandı arkadaşı düşünceli bir şekilde. "Bu iyi bir şey. Ama yeterince iyi değil."

"Tabii ki hayır," Theresa buna katılabılırdi. "Çok şey bilmiyorum ama ona henüz güvenmediğimi biliyorum."

"Sen de yapmamalısın," diye yineledi arkadaşı. "Bırak sana değiştiğini kanıtlasın. Her şeyi ve her şeyi yapmasına izin ver. Ve sonra kararını ver."

Theresa gülümsedi. "Böyle söyleyince kulağa çok kolay geliyor."

Arkadaşı eğlenerek omuz silkti. "Seyirci kalmak ve bir başkasının hayatı hakkında yorum yapmak her zaman kolaydır. O zaman en iyisini biz biliriz. Ama kendimiz için her zaman farklı bir hikaye vardır."

Theresa tam bu konuda yorum yapacakken Rosemary elinde iki parça kâğıtla koşarak evden çıktı. Theresa uzaktan bile bunların iki çizim olduğunu görebiliyordu, muhtemelen her biri için birer tane.

"Theresa Teyze, bu senin için," diye bağırdı Rosemary, üzerinde rengârenk çiçekler ve aralarında Theresa'nın kendi suretinin bulunduğu resimlerden birini ona uzatarak. "Bu da senin için anne."

"Teşekkür ederim, kıymetlim." Mary-Jane resmi aldı ve kızını alnından öptü.

Theresa gülümsemesini engelleyemeyerek, "Çok güzeller Rose, teşekkür ederim," diye ekledi. "Annen bana piyanoda çok iyi olmaya başladığını söyledi."

"Oh, kesinlikle öyleyim!" Rosemary gururla ayağa kalkarak haykırdı. "Gitmeden önce sizin için bir şeyler çalabilir miyim?"

"Bunu çok isterim," diye yanıtladı Theresa.

Mary Jane, "Çayımız bitmek üzere hayatım, birazdan seni dinlemek için içeri geleceğiz," diye ekledi.

"Gidip hazırlanayım!" Rosemary bunu söyledi ve saniyeler içinde eve geri döndü.

Theresa Mary-Jane'e döndü. "O çok hoş bir küçük şey."

"Açıkçası onsuz ne yapardım bilmiyorum," diye itiraf etti Mary-Jane, bakışları evin yönünde bir yerlerde kaybolmuştu ve Theresa onun Rosemary'de takılı kaldığını biliyordu. Gözden uzak olsa bile, annesi için asla akıldan çıkmıyordu.

Theresa yarı şaka yarı ciddi, "Belki hoşlandığın bir adamla tanıştığında Rosemary'ye küçük bir erkek ya da kız kardeş verebilirsin," dedi.

"Hoşlandığım bir adam mı?" Mary-Jane sanki bu dünyadaki en saçma şeymiş gibi haykırdı. "Böyle bir adam henüz doğmadı!"

Her iki kadın da bu yoruma neşeye güldü, çünkü ikisi de bunun doğru olduğunu düşünüyordu.

Mary-Jane sadece kızına ve birlikte yaşayacakları hayata odaklanmak istiyordu. Bu nedenle bir erkeğe ihtiyaçları yoktu. Ayrıca, yaşı ilerledikçe insanların hoşuna gitmeyen özellikleri konusunda taviz vermeye daha az istekli oluyordu. Mary-Jane bu konuda her zaman oldukça açık sözlü olmuştu. Theresa bunu anlayabiliyordu.

Kendisine gelince, ne istediğini bilmiyordu. Bir zamanlar kocasıyla birlikte olmak, bu evliliği sadece kağıt üzerinde değil gerçek kılmak istediğine inanıyordu. Şimdi her şey daha da kafa karıştırıcı hale gelmişti. Kalbi ona bir şey söylerken aklı başka bir şey söylüyordu ve orta yolu bulmak imkânsızdı.

BÖLÜM 13

"Umarım iyi bir planın vardır, Devlin, canım."

Devlin'in o sabah, şehirde geçirdikleri zamanlarda evleri olan ve şimdi karısıyla olan durumunu, hatta karısına karşı olan duygularını çözerken taşındığı Londra'daki aile evinin yemek salonuna girdiğinde duyduğu ilk sözler bunlardı. Her şey içinden çıkamadığı kafa karıştırıcı bir karmaşaydı ve büyükannesinin yanında olması fikrini memnuniyetle karşıladı. Bir kadının, özellikle de bilge ve yaşlı bir kadının bakış açısından asla zarar gelmezdi.

"Bir plan mı?" Devlin, büyükannesinin mükemmel bir şekilde parlatılmış bir bıçakla tostı yağlamasını izlerken sordu.

İpek elbisesi ve yapılı saçlarıyla sabahın köründe bir baloya gidecekmiş gibi görünüyordu. Yine de büyükannesi yetmişli yaşlarında bile her zaman en iyi şekilde görünmeyi severdi. Her zaman birinin dağınık görünmesi için hiçbir neden olmadığını iddia ederdi. İnsan kendini kötü hissediyorsa, iyi görünmek, dünyayı ve kendini aksi yönde ikna etmek daha da önemliydi.

"Theresa'yı geri kazanmak için bir plan tabii ki," diye cevap verdi, adamın bilmemesine şaşırmıştı.

Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, Theresa'nın neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Ancak Theresa'yı kazanmak giderek daha da zorlaşıyordu - bunu Theresa'ya karşı yaptığından değil.

"Üzerinde çalışıyorum," dedi ona ve masada karşısına oturdu. Özellikle aç hissetmiyordu ama gün umut verici görünüyordu ve yapmak üzere olduğu şey için güce ve enerjiye ihtiyacı vardı.

"Çiçekleri beğendi mi?" diye merakla sordu büyükannesi.

"Çok öyle, evet," diye gülümseyerek başını salladı. Bir anda zihni, paylaştıkları öpücüğün anılarıyla yıkandı.

Bu, ona karşı bir şeyler hissettiğini kanıtlıyordu. Bunu inkâr etmesine imkân yoktu. Onu öpüşündeki, kucaklayışındaki ve adını haykırışındaki tutku, duygularını açığa vuruyordu. Bu onu her şeyin kaybolmadığı konusunda umutlandırdı. Yine de Theresa'yı eve geri getirip birlikte bir hayata başlamalarını sağlamak olan hedefine ulaşmaktan hâlâ çok uzaktaydı. Bu düşünce onu gülümsetti. Bu onu daha da umutlandırdı.

Büyükannesi ona bilmiş bilmiş bakarak, "Gülüşün bana cevabını garanti ediyor," dedi.

"Büyükanne?" Birden bir şeyi merak etti.

"Ne oldu, sevgilim?" Bakışlarını tabağından kaldırdı. Çelik mavisi gözleri beklentiyle onu sorguluyordu.

"Büyükbabamı sevdiğini ne zaman anladın?" diye sordu. Basit bir soruydu ama nedense bilmek istiyordu. Soracak başka kimse kalmamıştı. Artık sadece ikisi vardı.

Alacakaranlık yıllarının o zarif tavrıyla ona gülümsedi. Adam, onun zihninin, sorusunun bir sonucu olarak su yüzüne çıkan anılarla çalkalandığını hemen görebiliyordu. Hemen konuşmadı. Ona o anın tadını çıkarması ve sonra hangisini kendisiyle paylaşmak istediğini seçmesi için izin verdi. Gözleri nostaljiyle ışıldarken nihayet konuşmaya başladı ve kelimeler usulca çağlayan bir dere gibi aktı.

"O günü asla unutmayacağım," diye anlatıyor. "Yazın ortasıydı ve hava cehennemin kendisinden bile sıcaktı."

"Büyükanne!" Devlin güldü, çok eğlenmişti.

"Evet, öyleydi," dedi alay ederek. "Lord Livingstone'un malikanesinde büyük bir balo düzenlendi. Tüm sezonun en önemli etkinliğiydi. Herkes balo hakkında konuşuyor, balo için gün sayıyordu. O geceyi hâlâ dün olmuş gibi hatırlıyorum. Elbisem yeniydi, özel olarak o gün için satın alınmıştı. Kendimi bir denizkızı gibi hissettiriyordu, vücudumdan aşağı balık kuyruğu gibi akan o akuamarin rengi pırıltılı ipek. Onu, yani büyükbabanı ilk kez o zaman gördüm. Özel dikim kıyafetleri ona çok yakışıyordu. Herkes toprak rengi giyerdi ama onun kravatı ateş kırmızısıydı. Herkesin dikkatini çekerti ve ben de onunkini çekmiş gibiydim."

"Nasıl yapamazsın?" Devlin büyükannesine gururla gülümsedi. "Muhtemelen buradaki en güzel kadın sizdiniz."

"Huzur içinde yatsın büyükbaban da hep böyle derdi," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Ev sahibi bizi tanıştırdı ve büyükbaban hemen benimle dans etmek istedi. İlk dansımı başka bir adama söz verdiğimi hatırlıyorum ve büyükbaban ona yaklaştı, kulağına bir şeyler fısıldadı ve adam, ah adını unuttum, hemen arkasını dönüp gitti."

Devlin'in gözleri merakla açıldı. "Büyükbabam ona ne söyledi?"

"Biliyor musun canım, bana hiç söylemedi," diye kıkırdadı büyükannesi eğlenerek. "Sanırım bunun bir önemi yok. Büyükbaban az konuşan bir adamdı, bunu biliyorsun. Ama konuştuğu her kelimedede derin bir duygu vardı. Onları nasıl akıllıca seçeceğini bilirdi. Geri kalan her şeyi gözleriyle söylerdi."

"Yani, o gece öyle miydi?" Devlin sordu.

"Birlikte dans ettik," diye anımsamaya devam etti. "Bana herkesin bana baktığını söyledi ama benim tek önemsedığım onun bana bakıp bakmadığıydı. Ve... biz balo salonunun pistinde süzülürken bütün gece boyunca bana baktı. İşte o zaman başladı. İçimde bir şey oldu, bir değişim. Varlığı o kadar güçlü, o kadar büyüleyiciydi ki, o gözlerde kaybolmaya karşı koyamadım. Aramızda tüm kalbimi aydınlatan bir kıvılcım vardı."

"Demek dans buydu?" Devlin bu sohbetten son derece keyif alarak devam etti. Yaşanan onca şeyden sonra kendini bu tür deneyimlere tamamen kapatmış, ne kadar harika olabileceklerini unutmuştu. Ama aynı zamanda tehlikeliydiler de çünkü insan birini sevdiğinde, bu çok kolay incinebileceği anlamına geliyordu.

"Hayır," diye başını salladı. "O gece balodan gizlice kaçtık."

"Büyükanne!" Devlin yine haykırdı. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştı. Büyükannesiyle büyükbabasının bir baloda tanışıp birbirlerine aşık olduklarını biliyordu ama ayrıntıların hiçbirini bilmiyordu. Şimdi, kendi aşk çıkmazında ona yardımcı olabileceğini umarak her şeyi merak ediyordu.

"Oh, shoosh," diye alay etti, kıkırdayarak. "Sanki hiç böyle bir şey yapmamışsın gibi. Yaptığını biliyorum. Şimdi, hikâyeme devam edecek olursam, Lord Livingstone'un gül bahçesinde ay ışığında bir gezintiye çıkmıştık. Küçük bir labirent vardı ve içine saklandık. Mermer bir banka oturduk. Hava soğuktu ve üzerine oturmam için ceketini çıkardığını hatırlıyorum. Sonra mis kokulu güllerin altında bana şiir okudu. İşte o zaman ona tamamen, bütünüyle ve delicesine aşık olduğumu ve benim için asla başka bir erkek olmayacağını anladım."

Devlin hâlâ gülümsüyordu. İçinden bir ses Theresa'yla böylesine büyülü bir ilk tanışma şansına sahip olmayı ve her ikisinin de diğerinin güzelliği ve karakteri karşısında ayaklarının yerden kesilmesini diliyordu. Oysa Theresa'nın gerçekten de ayaklarını yerden kesmesine rağmen, onu kendine çekmek yerine itmeye karar vermişti.

Devlin, "Büyükbabam şanslı bir adamdı," diye belirtti.

"Akrabalarını bulan ve onları korumak için zamanında tanıyan herkes şanslı bir insandır," diye onu bilerek düzeltti.

"Bazen çok geç kalmış olabileceğimden korkuyorum," diye itiraf etti yüreği burkularak. Ne de olsa o ve Harrison bu konuda konuşabileceği, gerçekten kendisi olabileceği ve isteklerinin yanı sıra şüphelerini de ifade edebileceği tek iki kişiydi.

"Asla çok geç değildir, bunu hep hatırla," diyerek başını salladı, çayına uzandı ve dilinin üst dişlerine yumuşak bir tıkırtıyla vurmasına neden olan memnun bir yudum aldı.

"Ya beni... istemiyorsa?" diye sordu.

Aşk kelimesini söylemekten korkuyordu. Onun kendisine karşı böyle duygular besleyip beslemediğini düşünmeyi bile hak etmiyordu. Ama bir şey ona umutlu olmasını, kendisi için belirlediği bu hedefe doğru çalışmasını söylüyordu ve bu da ne pahasına olursa olsun onu geri almaktı.

"Sana karşı soğuk mu davrandı?" diye sordu büyükannesi aniden.

"Soğuk mu?" diye yineledi, kaşlarını kaldırarak.

"Seni kendinden uzaklaştırıyor muydu?" diye açıkladı.

"Başlangıçta evet," diye başını salladı. "Ama son sefer... farklıydı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Öpüşüklerini kabul etmek istemedi. Aslında, öpüşen kişinin kendisi olduğunu kabul etmek

istemiyordu.

onu öpme isteğine zorlukla karşı koyabildi. Ona öyle geliyordu ki, o güzel gözlerin tek bir bakışıyla tüm duvarlarını yıkmayı başarmıştı. Bu onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu çünkü durum üzerindeki kontrolünü yavaş yavaş kaybettiğini biliyordu.

Sadece bu da değil, bu öpücüğü sonlandırmak ve onu şehvet dolu, bunca zamandır içinde yaşadığını bile bilmediği hayvani bir şeye dönüştürmemek için tüm bilinçli çabasını harcadı. Farkında bile olmadan, onu ölümden diriltmeyi başarmıştı, ruhu sonsuz bir kıştan sonra uyanmıştı ve şimdi, onun gözlerinin kılığında güneş ışığının sıcaklığını tekrar hissetmek istiyordu.

"Bazen hiçbir şeyi açıklamana gerek yoktur," diye bilgece gülümsedi. "En azından kelimelerle değil."

Kadının neyi kastettiğini biliyordu. Sözleri onu rahatlatmıştı. Ama aynı zamanda, diğer her şeyi bastırmakla tehdit eden kendi duygularının büyüklüğünden de korkuyordu.

"Ama bu kadar uzun süre tek kelime etmeden onu öylece bırakıp gittiğim için beni affedebilir mi bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Her zaman umut vardır sevgilim," diye hatırlattı ona. "Sabah uyandığımız sürece, her yeni gün yeni olasılıklar, yeni fırsatlar getirir. Onları yakalayıp yakalayamayacağımız bize bağlı."

Kadının haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "İki yıldır kaçırdığım fırsatlar var." Bu düşünce onu üzdü ama kendisi için üzölmek istemedi. Bu onun hatasıydı. Sorumluluğı kabul etmek ve ona göre hareket etmek istiyordu. Ancak, her şeyden çok arzuladığı şeyden mahrum bırakılabileceğı bilgisi hâlâ ruhuna ağır geliyordu.

"O halde daha fazla kaçırmamalısın," dedi ona muzip bir gülümsemeyle. "Theresa'ya her zaman düşündüğü gibi bir adam olabileceğini kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapmalısın."

"Hep öyle olduğumu mu düşündün?" Sesi bir şaşkınlık yankısı halinde odanın her yerinde yankılandı. "Ne demek istiyorsun?"

Kadın her şeyi daha da kafa karıştırıcı hale getirecek şekilde gülümsedi, bu yüzden adam dikkatle dinlemek zorunda kaldı.

"Düğününüz sırasında ikinize nasıl baktığınızı fark ettim ve en son orada olduğumda," diye açıkladı, o gözler sadece bir kadının dünya hakkında sahip olabileceği bilgiyle parlıyordu.

Bu sözler karşısında kalbi umutla çarptı. Zihninde ve ruhunda yerlerini buldular ve ayrılmayı reddederek nazikçe yuvalandılar. İyimserliğini, Theresa'nın da onun için hâlâ aynı şeyleri hissediyor olabileceği ama tıpkı onun gibi kalbinin kırılmasından korktuğu yönündeki arzusunu beslediler. Bu duyguyu çok iyi biliyordu. Risk almayı daha da korkutucu hale getiriyordu ama bir şey ona onun gibi birinin bu riske degeceğini söylüyordu. Daha da fazlası.

"Bir kadın bir erkeğe ancak onu çekici bulursa bu şekilde bakar ve bundan daha da fazlası," diye devam etti, "senden büyülenmişti ve dürüst olmak gerekirse, bence sen de ondan büyülenmiştin."

Devlin bunun doğru olduğunu haykıramadan dilini ısırdı. Elbette doğrudu. Bu karmaşanın içinde olmalarının tek nedeni buydu. Onu çok çabuk aşık olabileceği, kendisi için hava kadar vazgeçilmez biri olarak görmüş ve ondan kaçmıştı. Aşık olma ve daha önce olduğu gibi incinme riskini göze alamazdı.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye gülümsedi ona. "Bazen sessizlik kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatır."

O da ona gülümsedi. "Çok şey biliyorsun büyükanne."

"Oh, bu yaşlılığın bazı faydaları var sanırım," diye kıkırdadı ve bir yudum daha aldı

Çay. "Bazen çok fazla konuşuyorum ama umarım size yardımcı olabilmişimdir."

"Yaptın büyükanne," diye başını salladı. "Kesinlikle yaptın."

"Peki, bir sonraki adımın ne olacak sevgilim?" diye sordu merakla.

"Onu ve arkadaşını Harrison ve benimle birlikte gezintiye çıkmaya davet etmek istiyorum," diye açıkladı, yanlarında birileri olursa birbirlerine karşı daha rahat hissedebileceklerini düşünüyordu.

"Sadece onun arkadaşı ve senin arkadaşınla çöpçatanlık yapmadığından emin ol," diye yorumladı eğlenceli bir kıkırdamayla.

"Harrison mı?" Devlin kuşkuyla sordu. "Ağustos'un ortasında kar yağma ihtimali, Harrison'ın evlenmek istediği bir kadın bulma ihtimalinden daha yüksek."

Bu düşünce gerçekten gülünçtü. Harrison ve Mary-Jane hakkında hiçbir endişesi yoktu. Onlar sadece arkadaşlarına yardım etmek için oradaydılar. İkisinin de odaklanacağı şey buydu - onu Theresa'ya yaklaştırmaya yardım etmek.

"O mutlu olduğu sürece, önemli olan tek şey bu," diye omuz silkti büyükannesi. "Mutluluk farklı insanlar için farklıdır. Ben her zaman bir arkadaşına ihtiyacımız olduğuna inanmışımdır."

Devlin ona Harrison'ın istediği zaman bunu fazlasıyla yapabileceğini söylemek istedi ama bunu yüksek sesle söylemeden önce dilini ısırmayı başardı. Arkadaşını yıllardır tanıyordu ve bu hem kendisinin hem de büyükannesinin onu iyi tanıdığı anlamına geliyordu. Harrison onun için bir kardeş gibi olmuştu ve onu neredeyse yapayalnız bırakan trajik kazadan sonra Devlin değer verdiği birkaç kişiyi yakınında tutmayı öğrenmişti. Yaptığı tek hata Theresa'yla olan ilişkisiydi ama şimdi ne pahasına olursa olsun bunu düzeltmeye kararlıydı.

Büyükannesi aniden ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, parmaklarıyla çenesini kavrayarak kendisine bakmasını sağladı. "Artık genç bir adam olmadığın bir yaştasın, sevgilim. Yanında seni mutlu edecek birine ihtiyacın var. Theresa'nın senin için o kadın olabileceğine gerçekten inanıyorum."

O da buna inanıyordu ama henüz yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu.

Devlin gülümseyerek, "Elimden geleni yapacağım," diye başını salladı.

"Denemek diye bir şey yok," diye başını salladı. "Ya bir şey yaparsın ya da yapmazsın. Denemek orta yoldur ve biz bu ailede orta yolu tercih etmeyiz."

"Evet büyükanne," diye gülümsedi, ayağa kalktı ve onun elini kendi elinin içine alarak yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hemen gideceğim."

Kızın kendisine seslendiğini duyunca kapıya yöneldi. "Kahvaltı ne olacak?"

Kapalı kapılar ardında kaybolmadan önce "Vakit yok!" demek için arkasını döndü.

Yiyecekten daha acil meseleleri vardı.

BÖLÜM 14

*T*heresa aynanın önünde dururken beşinci kez elbisesini düzeltti. O vardı üç kez kapıya doğru ilerledi ama her seferinde iyi görünüp görünmediğini tekrar kontrol etmek için aynaya geri döndü.

"Ugh!" diye haykırdı kendi kendine, başını kendi yansımasına doğru sallayarak.

Bu beş ayarlamadan önce, yani yaklaşık beş dakika önce, uşağı Devlin'in kendisini salonda beklediği haberini vermişti. Daha fazla çiçek getirip getirmediğini ya da bu ziyaretin arkasında başka bir şey olup olmadığını merak etti.

Sonunda kapı kolunu tutup odasından çıkarken kendi kendine, *artık ayarlama yok*, diye düşündü. Koridorda yürürken kalbi de peşinden geliyordu. Koşmak, uçmak istiyordu ve sanki hiç acelesi yokmuş gibi yavaş ve vakur bir şekilde yürümek için tüm bilinçli çabasını harcadı.

Misafir odasının kapısını açtığında onu odanın ortasında, sırtı kendisine dönük bir şekilde dururken buldu. Yüzünü görmese bile, sadece varlığından, erkeksi kokusundan ve odaya yayılan ve dokunduğu her şeyi yıkayan enerjisinden etkilenmişti.

"Günaydın," diye biraz gergin bir şekilde selamladı onu, elbisesinin üzerindeki o görünmez kırıklığı düzeltmeyi başarıp başaramadığını merak ediyordu.

Ona döndü, yakışıklılığın vücut bulmuş haliydi. "Günaydın," diye selamına karşılık verdi. "Umarım sabah işlerinizi bölmemiştir."

"Burada hiçbir görevim yok, sadece zevkli aktivitelerim var," diye belli belirsiz gülümsedi, durumunun gerçeğini, yani bir sonraki ziyaretini merak ettiğini ve yüce bir korkuyla beklediğini anlamayacağını umuyordu.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diye cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse, bugün kendimi burada bulmamın nedeni de tam olarak zevkli aktiviteler."

"Öyle mi?" diye sordu, neredeyse yüksek sesle kıkırdayarak. Önce adamın cümlesinin hafif bir takılma olduğunu düşündü ama ikinci kez baktığında, adamın yarattığı çifte anlamın farkında olup olmadığını anlayamadı.

Ona doğru bir bakış daha attı ve gözleri ne söylediğinin yanı sıra ne yaptığını da tam olarak bildiğine dair ona güvence verdi. Ellerini göğsünün hizasında vücudunun önünde kavuşturmuş, kendine güvenin timsali olarak karşısında duruyordu. Onu daha önce hiç bu kadar yakışıklı gördüğünden şüpheliydi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken, bu ziyaretin nedenini öğrenmek için bekledi.

"Yarın öğleden sonra Hyde Park'ta keyifli bir yürüyüşte bana eşlik etmenizi rica etmeye geldim," diye duyurdu, sesinde hevesli bir beklenti vardı. "Anladığım kadarıyla gün güneşli olacak ve ben... parkın güzelliğinin sadece sizin varlığınızla daha da artacağına inanıyorum."

Az önce söyledikleri karşısında gururu okşanan Theresa, her ne kadar yapmamaya çalışsa da kızardı. "Az önce bana güzel mi dedin?" diye sordu, sesinde hafif bir alay tonu vardı.

"Evet," diye gülümseyerek inci gibi beyaz dişlerini gösterdi. "Sanırım öyle."

"Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istedim," diye kıkırdadı. "Peki... Hyde Park'ta bir gezinti... sadece ikimiz?"

"Hayır, hayır," diye başını salladı ve bu onu daha da şaşırttı. Aslında onunla biraz yalnız kalmayı umuyordu ve Hyde Park'ta meraklı bakışlardan saklanabilecekleri ve özel birkaç kelime konuşabilecekleri ana yoldan birçok sapak vardı.

Sadece kelimeler değil, yaramaz zihni ona hatırlattı ve yanaklarının daha da hararetli bir şekilde kızarmasına neden oldu.

"İçinizin rahat etmesi için en iyi centilmen gibi davranacağımı düşünüyordum. Yakın dostum Lindburg Kontu Harrison Ritchie'yi ve arkadaşınız Forrester Kontesi Dowager'ı davet edebiliriz. Onlar bize eşlik edebilirler, böylece her şeyi kuralına göre yaparız."

"Ama biz evliyiz," diye kıkırdadı bu kez neşeyle. "Refakatçiye gerçekten ihtiyacımız yok."

"Biliyorum," diye başını salladı. "Ama daha önce bahsettiğim huzur için arkadaşının yanında olmasını isteyebileceğini düşündüm."

Her şeye rağmen bu fikrin hoşuna gittiğini itiraf etmek zorundaydı. Sadece ikisinin birlikte gezintiye çıkması ve belki bir öpücük daha yaşanması fikri de hoşuna gitmişti ama Mary-Jane'in orada olması daha da iyi olacaktı. Mary-Jane onu doğru yöne yönlendirmesine yardımcı olacaktı. Ayrıca onu beladan da uzak tutacaktı. Theresa bundan emindi.

Ama aynı zamanda her şeyin çok hızlı geliştiğini de hissediyordu. Onun gerçekten değişip değişmediğinden, güvenine layık bir adam olup olmadığından bile emin olmadan yakınlaşmasına izin veriyordu. Yapılacak ne saçma bir şeydi - küçük bir öpücüğün ardından bir adama bu kadar güçlü bir şekilde aşık olmak ve tüm ihtiyatı rüzgâra bırakmak!

Kendine, soğukkanlılığını yeniden kazanması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. Onun, kendisinin

çok hevesli. Biraz mesafeli ve uzak durmalıydı. Ancak bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Theresa çok hevesli görünmemeye çalışarak, "Bu aslında kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diye cevap verdi.

"Tam bir dörtlü olacağız," diye kıkırdadı Devlin.

"Oldukça," diye katıldı, neden güldüğünden pek emin değildi ama iyi hissettiriyordu. "Mary-Jane'in bize katılmak için müsait olup olmadığına bakmam gerekiyor."

"Harrison'la konuşma cüretini gösterdim bile; gezinti sırasında canlı bir sohbeta, hatta dostça bir tartışmaya katılmaya her zaman heveslidir."

"Oh, Mary-Jane her zaman tartışmaya hazırdır," dedi eğlenerek. "İkisinin iyi anlaşabileceği hissine kapılıyorum."

Theresa daha fazla yanılmış olamazdı. Bu, Devlin'in kendisi için olduğu kadar onun için de açıktı. Harrison ve Mary-Jane, Devlin ve Theresa'nın birkaç adım gerisinde yürürken hararetli bir tartışmaya dalmış görünüyorlardı, bu yüzden bitmek bilmeyen fikir savaşlarına kulak misafiri olmamak imkânsızdı.

"Peki, büyükannen nasıl?" Theresa, arkalarındaki sohbet biraz sakinleşince sordu.

"Oh, biliyorsun, o -"

"Senin kadar çekilmez biriyle daha önce hiç karşılaşmadım!" Mary-Jane arkalarından yüksek sesle bağırdı,

Devlin'in cümlesini yarıda keserek Devlin ve Theresa'nın anlamlı bir bakış alışverişinde bulunmalarına ve bir kahkaha krizini bastırmalarına neden oldu.

"... iyi," diye devam etti Devlin cümlesine. "Onu gönderiyor -"

"Sırf ben haklıyım diye mi?" Bu kez Devlin'in sözünü kesen Harrison oldu. "Asıl çekilmez olan sensin."

"Aynı fikirde değilim!" Mary-Jane bağırıyordu, Harrison da bağırıyordu ama Devlin ve Theresa'nın onları duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorlardı.

Arkadaşlarının tartışmayı seçtikleri konu hakkındaki karşıt görüşleri gök gürültüsü ve şimşek gibi çarpışıyordu. Havadaki gerilim elektrikliydi ve görünüşe göre aralarındaki tartışma giderek daha da hararetleniyordu.

"Yani..." İkisi de kahkahanın eşiğine gelmişken Devlin dikkatini tekrar Theresa'ya çevirdi ama hâlâ bu karşı konulmaz arzuyu kontrol ediyorlardı. Yine de ikisinin de arkadaşlarına dönüp bu işe karışmak gibi en ufak bir niyeti yoktu. Durdurmaya çalışmak için fazla eğleneliydi.

"Yani..." Theresa genişçe sırtarak tekrarladı.

"Kız kardeşin seni burada ziyarete geldi mi?" diye sordu, onunla geri dönmeyi seçse de seçmese de onun iyiliğini önemseyeceğini gösterecek güvenli bir konuşma yapmayı tercih etti. Bu elbette doğrudu. Aynı zamanda onun kendisiyle geri dönmesini istediği de doğrudu ama her ne pahasına olursa olsun değil ve sadece kendisinin de bunu istemesi koşuluyla.

Yoldan geçenlerin daha az olduğu daha dar bir patikaya doğru sola dönerlerken Theresa başını sallayarak, "Evet, öyle," dedi. "Bu sefer sadece iki gün kalabildi ama bana söz verdi.

beni tekrar ziyaret etmeni ve daha uzun kalmanı istiyorum."

"Biliyor musun, o da seni ziyarete gelebilir," demekten kendini alamadı.

Bir anda, bu sözleriyle haddini aşmış olabileceğinden ve onu buraya kendisiyle geri dönmeye ikna etmek için getirdiğini düşünebileceğinden korktu. Aslında bu da planının bir parçasıydı ama onu bu karara alıştırmak ve daha önce kendini sunduğu gibi bir adam olmadığını göstermek istiyordu.

"Eve dönmek mi?" diye yineledi ama ikinci kez baktığında onunla dalga geçtiği belliydi. Onun hangi evden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Evet, senin olması gereken aynı ev, ama..." diye başladı, ama kendi kararlarını ona dayatıyormuş gibi hissettirmeden bu cümleyi nasıl bitireceğini gerçekten bilmiyordu. Bu yüzden, onu elinden tutup arabasına doğru çekmeyi ve onunla birlikte gün batımına doğru uzaklaşmayı tercih etmesine rağmen başka bir şey hakkında konuşmayı seçti.

Ona doğru eğildi ve fısıldadı. "Sanırım bir noktada bu ikisini ayırmamız gerekecek çünkü ya öpüşecekler ya da birbirlerini öldürmeye çalışacaklar."

Theresa bir kahkaha patlattı ve bu kahkaha Mary-Jane'in şaşkınlık dolu haykırışıyla kesildi.

"Ama herkes bunun doğru olmadığını biliyor!" Mary-Jane'in sesi etrafta yankılandı ama neyse ki dördünden başka onu duyan kimse yoktu.

Theresa elini ağızına bastırarak başını salladı.

"Sen tam bir mavi çoraplısın!" Harrison'ın cevap verdiği duyuldu ve Devlin'in yapabildiği tek şey

Theresa bir kez daha sessiz bir kahkaha attı.

O sırada Devlin kendilerine doğru yürüyen küçük bir kadın grubunu fark etti. Başka türlü olsa onları fark etmezdi ama nedense onlar hakkında konuştuklarından emindi. Biri diğerine yaklaşıyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra onlar da kendi yönlerine bakıp başlarını sallıyor ve kıkırdıyorlardı.

Devlin bu tür insanlardan her zaman nefret etmişti - kadın ya da erkek olmaları fark etmezdi.

"... gaf... yapamam!" Harrison'ın sesi arkalarından tekrar duyuldu ama bu kez Devlin dinlemiyordu.

Theresa'ya döndü, kolları birbirine bağlıydı, onu hızla sağa dönmeye ve alışılmış yoldan çıkmaya çağırıyordu - bu onu şaşırttı, bu yüzden zamanında yapamadı - aniden onlara yaklaşan bayanlardan biri onun adını bağırdı.

"Majesteleri! Oh, Majesteleri!"

Başlangıçta profilini onlara doğru çevirirken, çağırıcıyı duymamış gibi mi davransa diye düşündü. Ne de olsa, etraftaki düklerden herhangi biri de olabilirdi - ama kapsadıkları yarıçap içinde sadece o vardı, bu yüzden ona seslendiğini düşünmek yanlış olmazdı. Bunun yanı sıra ona bakmaya devam ettiği de bir gerçektir.

Theresa'nın da bunu fark ettiği belliydi çünkü gezinen gözleri çoktan o yöne doğru kaymaya başlamıştı. Eğer şimdi kaçmayı seçerse, Theresa onun saklayacak bir şeyi olduğunu düşünebilirdi, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı. Tek istediği Theresa'yla başkaları olmadan, hatta Harrison ve Mary-Jane olmadan vakit geçirmektir, ki onlar beklediğinden daha büyük bir dikkat dağıtıcı olduklarını kanıtlamışlardı. Yine de bu arzusu tatmin olmayacak gibi görünüyordu.

Kadınlara döndü. Kulaktan kulağa sırtıyorlardı. Yaklaştıklarında içlerinden birinin rahmetli kız kardeşinin arkadaşı olduğunu fark etti. Diğerlerini tanıımıyordu ve onlarla tanışmak da istemiyordu. Ancak Leydi Angelina daha önce birlikte vakit geçirdiği biriydi - tabii ki küçük kız kardeşinin yanında. Asla yalnız değildi. Onu tanıımıyormuş gibi davranmak kabalık olurdu.

Bu yüzden dilini ısırdı ve Theresa ile birlikte durdu çünkü bayanlar yollarına çıkmıştı ve hareket etmeyi reddediyorlardı.

"Bu Devlin McClaire değil mi!" Leydi Angelina biraz melodramatik bir şekilde haykırarak kendini gruptan ayırdı ve sanki kolunun Theresa'ya bağlı olduğunu fark etmemiş gibi onun yanında durup şefkatle omzunu okşadı. "Nasılsın? Sanki seni yıllardır görmemiş gibiyim!"

Hiç gülümsemek istemediği zamanlarda öğrendiği türden kibar bir gülümsemeyi denedi ama durum bunu gerektiriyordu.

"Leydi Angelina," diye kibarca selam verdi her şeyden önce. "Memnun oldum."

Her zaman olduğu gibi, nezaketten öte bir şey olmadığı için genellikle ekleyeceği bir şeydi, ama bunu yapmak istemedi. Bu zaten garip bir durumdu ve isteyeceği son şey Theresa'nın onun yokluğunda bu kadınla ya da başka bir kadınla bir şeyler yaşadığını düşünmesini sağlamaktı.

Theresa'yı ve arkadaşlarının geri kalanını tanıtmadan önce Leydi Angelina devam etti. "Oh, sevgili yaşlı büyükanneni ziyaret etmek istiyordum. O nasıl?"

Kadın bir kez daha adamın omzuna dokundu ama bu sefer adam zorlukla fark ederek geri çekildi. Başka bir kadının dokunuşu yabancı geliyordu, neredeyse dikenli ve istenmeyen bir şeyin dokunuşu gibi.

"O iyi, sorduğun için teşekkür ederim," diye kibarca ama duygusuzca cevap verdi.

O anda, arkasındaki kadınlardan birinin diğetine yaklaşıp bir şeyler fısıldadığını fark etti. Bunu kıkırdamalar izledi ve bir kez daha kendisi, Theresa, Harrison ya da Mary-Jane hakkında bir şeyler söylediklerinden emin oldu.

Dürüst olmak gerekirse, dördünün de belli bir dereceye kadar lekeli sayılabilecek bir geçmişi vardı. Ama bu, onun böyle bir davranışa izin vereceği anlamına gelmiyordu. Dişlerini sıkarken çenesinin gerildiğini hissedebiliyordu.

Sadece hoşça kal de ve git, diyordu kendi kendine.

BÖLÜM 15

*T*heresa daha önce hiç kimsenin bariz eğlencesine konu olmamıştı. Ne olduğunu söyleyemezdi. tam olarak ne yaptığını ya da söylediğini. Doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir şey yapmamış ya da söylememişti. Sadece Devlin'in yanında duruyordu, kolları birbirine bağlıydı ve sadece tanıdık olmadıklarını gösteriyordu ama Devlin'in karısı olduğunu bilen var mıydı diye merak etti. Belli ki bu pozisyonu arzulayan, ona bu kadar uygunsuz bir şekilde dokunan kadın kesinlikle bilmiyor gibiydi.

Leydi Angelina, kümesteki tavuklar gibi gıdaklayan arkadaşlarına dönerek, "Bu kadar cüretkâr olmama izin verirsiniz, ama sizi görmediğim süre içinde daha da yakışıklı olmuşsunuz, eğer böyle bir şey mümkünse," dedi.

Theresa kaşlarını çatma isteğine direndi ve Harrison'ın yanında sessizce duran Mary-Jane'e baktı. Ne hakkında tartıştıklarını unutmuşlar ve sadece gözlerinin önünde cereyan eden sahneyi izlemişlerdi. Theresa o anda kolunu Devlin'den kurtarmaya çalıştı. Eğer durup bu hanımlarla konuşmak istiyorsa, bunu yapabilirdi.

Bu mantıklı bir konuşmaydı. Ancak kalbi yeşil gözlü canavar tarafından çoktan ısırılmıştı ve Devlin'i onlardan uzaklaştırıp yalnız kalabilecekleri ve hayatlarının geri kalanında birbirlerinin gözlerinin içine bakabilecekleri bir yere götürmek istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Bunun yerine, ona bunca zamandır umutsuzca istediği özgürlüğü verecekti.

Ama kız ondan uzaklaşmadan, adam boştaki eliyle kızın kolunu kavradı ve onu yanında tuttu. Sonraki sözleri hepsini şok etti.

"Peki benim sevgili karımla tanıştınız mı?" Devlin kendinden emin bir şekilde, sesinde büyük bir neşeyle konuştu.

"Sizin... karınız mı?" Leydi Angelina bu fikirden pek hoşlanmamış gibiydi ama Theresa'nın önünde reverans yapmak için elinden geleni yaptı, o da sadece gülümseyip hızla başını salladı.

Leydi Angelina Theresa'yı tepeden tırnağa süzerek, "Eminim... bu bir zevktir," dedi.

Theresa kanının kaynadığını hissetti. Kendisine yöneltilen alaycı bakışları görmezden gelebilirdi ama bu sefer durum farklıydı. Bu kez kıskançlıkla doluydu ve kendini zar zor kontrol edebiliyordu. Gruptan bir bayanın yine bir şeyler fısıldadığını gördü ve daha fazla sessiz kalamadı. Ancak, Devlin onun yerine konuştuğu için bir şey söyleme şansı olmadı.

Devlin elinden geldiğince sakın ama kararlı bir şekilde, "Biliyorsun, topluluk içinde fısıldaşmak çok kaba bir davranış olarak kabul edilir," dedi. Onu harekete geçmeye zorlayan bir şey olduğu çok açıktı. Onun varlığı bile dikkat çekiyordu. Bu sözleri söylediği anda kıkırdamalar kesildi.

Leydi Angelina önce arkadaşlarına sonra da Devlin'e döndü. "Oh, ama biz istemedik-"

"Neyi kast edip etmediğinizi bilmiyorum," diye sözünü kesti Devlin, hepsine hem otorite hem de saygı ifade eden bir tonla hitap ederek. "Ama karıma ve onunla birlikte bize nasıl bir eğlenceyle baktığınızı fark etmeden edemiyorum."

"Siz mi? Oh, hayır, kesinlikle," diye fısıldayan bayan onu rahatlatmakta gecikmedi.

"Yani, sadece karım mı?" Devlin başını hafifçe eğerek sordu.

Bayanların hepsi Devlin'in sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. Yapmamaları gereken bir şeyi yaparken yakalandıklarını fark edip şaşkınlık dolu bakışlar atarlarken verecek bir yanıt bulamadılar. Theresa bu senaryoyu kaç kez tekrarladıklarını, kimsenin bir şey söylemediğini, sadece bu pek de hanımefendiye yakışmayan şekilde davranmalarına izin verdiklerini merak etti. Devlin'in az önce onun için ayağa kalktığını ve onurunu savunduğunu fark ederek neredeyse gülümsedi.

Theresa'nın kolunu hâlâ kendi koluna **bağlı** tutuyor ve bir an bile bırakmayı reddederek Leydi Angelina'ya bir adım daha yaklaştı. Bunu yaparken Theresa'nın da ona yaklaşmasını sağladı. Ancak Theresa kendini bir şeyin ortasında gibi hissetmiyordu. Aksine, bu dramdaki en önemli oyuncu oydu ve bu farkındalık onu kocasına karşı beklenmedik bir hayranlık duygusuyla doldurdu.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye sakince konuştu Devlin, her kelimeyi ölçülü bir nefesle söyledi. "Eğer karıma bir daha böyle saygısızlık ederseniz, hepinizin ailesinin nesiller boyu mahvolmasını sağlarım."

"Ama biz-" diye söze başladı söz konusu bayan ama Leydi Angelina Devlin'e hitaben onun sözünü kesti.

"Burada meydana gelen her türlü yanlış anlaşılma için özür dileriz," diye aceleyle konuştu Leydi Angelina, sanki aniden acilen bir yere gitmesi gerektiğini hatırlamış gibi. "Arkadaşım Leydi Penelope'nin fısıldayarak bir şey demek istemediğinden eminim, ancak bunu sık sık yapma eğilimi var ve kabul ediyorum, bu yapılması gereken en hoş şey değil. Bu yüzden... özür dileriz." Bu son cümle Theresa'yı hedef alıyordu ve bunu fark etmesi bir anını aldı.

Olabildiğince kayıtsız bir şekilde omuz silkti. "**Sorun değil.**"

Söylemek istediği şey, kolunun yanında duran bu adamın koluna bağlı olduğu için zerre kadar umursamadığıydı. Ama bu sözlere gerek bile yoktu. Devlin zaten her şeyi söylemişti.

Leydi Angelina aceleyle, "Evet, teşekkür ederim," dedi ve arkadaşlarına döndü. "Eğer izin verirseniz

gitmeliyiz."

Theresa onların ardından gülümseyerek, "İyi günler," dedi, zafer duygusu varlığının her gözeneğini dolduruyordu.

Dördü de küçük kadın grubunun ıslak penguenler gibi bir sağa bir sola yalpalayarak kendilerinden uzaklaşmasını izledi. Theresa'nın kalbi Ascot'ta kazanan bir at gibi çılgınca çarpıyordu. Devlin'e dönmeye cesaret edemedi çünkü ondan bir şey söylemesinin bekleneceğini biliyordu. Gerçek şu ki, tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu. İlk dürtüsü kollarını Devlin'in boynuna dolamak ve az önce yaptığı şey için onu öpücük yağmuruna tutmaktı. Bunu yapmanın cazibesine karşı koymak çok zordu.

Sonra Mary-Jane'in neşeli sesi bu sessizlik perdesini araladı.

"Bu kesinlikle inanılmazdı!" diye haykırdı.

Hem Devlin hem de Theresa yüzlerini onlara döndüler. Harrison da bu yorum karşısında şaşırılmış görünüyordu ama tartışacak bir şey bulmak yerine başını sallamakla yetindi ve bir kahkaha krizine girdi. Bir an sonra Devlin ve Theresa'nın tek yapabildiği kahkahaya katılmak ve kahkahanın onları tamamen kontrol etmesine izin vermek oldu. Kahkaha tufanı dindikten sonra, hiçbir şey olmamış gibi yürüyüşlerine devam ettiler.

Yine de, bundan çok uzaktı.

"Bakın!" Mary-Jane aniden işaret etti. "Şurada pall-mall oynuyorlar! Çok eğleniyor gibi görünüyorlar! Biz de katılabilir miyiz?"

Theresa o yöne baktı. Mary-Jane haklıydı. Küçük bir grup insan son derece eğleniyordu. İçindeki o çocuksu katılma arzusu anında ortaya çıktı. Bir kez daha ya iki beyefendinin ya da en azından

Harrison'ın karşı çıkacağını düşündü çünkü

Mary-Jane'in önerdiği her şeyi reddetmekten özel bir zevk alıyor gibiydi. Ama onları şaşırtacak şekilde, yine kabul etti.

"Gel, sana bu oyunun *gerçekte* nasıl oynandığını göstereyim!" dedi ve Mary-Jane'in yanından hızla geçti. Mary-Jane gözlerini devirdi ve onun peşinden koştu.

"Bunu göreceğiz!" diye bağırdı, söylediği sözün son söz olmasını reddederek.

Theresa bir kez daha eğlenerek kıkırdadı. Yapabilecekleri tek şey takip etmek ve günün onları nereye götüreceğini görmektir.

Dörtlü dostça bir rekabete girişmeye hazırlanırken heyecan havayı kaplamıştı. Devlin gözlerini bir an bile Theresa'dan ayıramadı. Onun bulaşıcı coşkusu bir karara varması için fazlasıyla yeterliydi: onun kazanmasına izin verecekti. Gerekirse her seferinde. Zaferi ilan ettiğinde Theresa'nın güzel yüzünü aydınlatacak sevince ve en parlak zümrütler gibi parlayan, yalnızca kendisine ait olmasını istediği gözlerine tanık olma fırsatına karşı koyamazdı.

Tokmağını eline aldığı anda Theresa onun aklından geçenleri okuyabiliyor gibiydi. "Sakın kazanmama izin verme, Devlin."

Gözleri kısıldı ve sonra gürültülü bir şekilde güldü. *Nereden biliyordu ki?*

"Böyle bir eğilimim yoktu," dedi küçük beyaz bir yalana başvurarak. Bazen durum tam da bunu gerektiriyordu. Bu kadar zararsız bir şey **pahasına** bile olsa, zaferin gözlerine getireceği saf mutluluğun tadını çıkarmak kaçırmak istemediği bir şeydi.

Harrison aniden arkalarından bir yerden, "Kendinizi hazırlayın," diye seslendi.

Theresa ve Devlin aynı anda ona döndüler ve ikisiyle de konuşmadığını fark ettiler. Karşısında duran ve bir an bile gözlerini kaçırmayı reddeden Mary-Jane'e hitap ediyordu.

Mary-Jane gözleri parlayarak, "Ben fazlasıyla hazırlıklıyım, bayım," diye karşılık verdi. "Benim pall-mall'daki yeteneğimi hafife alan ilk kişi siz olmazsınız."

Harrison sırttı. Her zamankinden daha çok eğlendiği belliydi. "Demek istediğim, bir ustalık gösterisine tanık olmaya hazır ol canım."

"Ustalık mı? Pek sayılmaz," diye alay etti. "Ve bana canım deme."

Harrison kıkırdadı ve oyun başladı. Devlin atışlarını ustaca ayarlayarak Theresa'nın öne geçmesine ve başarısının tadını çıkarmasına izin verdi. Theresa onun taktiklerinin farkında değilmiş gibi görünüyordu ve sonraki her atışta kendine güveni daha da artıyordu. Her başarılı olduğunda zıplıyor ve ellerini çırpıyor, gözleri küçük bir çocuk gibi sevinçle parlıyordu.

Mary-Jane ve Harrison rekabetlerini yepyeni bir seviyeye taşıdılar. Aksi takdirde felaketle sonuçlanabilecek aksiliklerden şans eseri kaçınmalarını izleyenlerin nefesleri kesilirken, salınımları gittikçe vahşileşti. Seyirciler her çarpışmanın eşiğinden dönüldüğünde nefeslerini tuttu ve bu cesur ikilinin çılgın manevralarına hayran kaldı.

Ancak, tüm bunlara rağmen ya da belki de tam olarak bu yüzden, Hyde Park'ta şakalar ve kahkahalar yankılanıyordu. Devlin en son ne zaman biriyle bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Gruplar, yani çiftler arasındaki zıt dinamikler hem diğer oyuncularını hem de artık daha kalabalık bir şekilde toplanan izleyicileri eğlendirmeye devam ediyordu.

Mary-Jane ıskaladı ve ne yazık ki Harrison'ın her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı. "Vuruşların bir oyun ustasının kontrollü vuruşlarından çok bir kasırgaya benziyor!"

"Bekle ve gör," diye suratını asar, kazanamadığı için sinirlenirdi.

Oyun bir süre daha devam etti ve kazanmakta olduğu belli olan Theresa topu yakındaki labirentin uzak bir ucuna vurdu. Tüm oyuncular oyundan yorgun düştükleri için kısa bir molayı memnuniyetle karşıladılar. Harrison ve Mary-Jane arasındaki yoğun rekabet bile bir mola almıştı.

"Ben gidip topu getireyim!" Theresa herkese haber verdi ve Devlin bir şey söyleyemeden koşarak uzaklaştı.

Bir an için ne yapması gerektiğini düşündü. Seçeneklerden biri geride kalıp herkesin yaptığı gibi onu beklemektir. Diğerisi ise onu takip etmek ve iyi olduğundan emin olmaktır. Elbette bu bir bahaneydi. Hyde Park karanlıkta bile iyi aydınlatılmıştı ve hala güpegündüzdü. Herhangi bir zarara karşı tamamen güvendedi ama yine de peşinden koşma ayrıcalığını sağlayan ilk bahaneye sarıldı.

O sessiz onaylardan birini almak için Harrison'a baktı ama Harrison çoktan Mary-Jane'le yeni bir tartışmaya girmişti ve başkalarına neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Devlin kendi başına karar vermek zorundaydı. Elbette bu net bir seçimdi. Ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu.

Tokmağını bıraktı ve Theresa'nın peşinden koştu, ona ulaştığında ne söyleyeceği, nasıl bir açıklama getireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama o köprüye vardığında geçecekti. Şimdilik, labirentin içinde ona yetişmek için koşarken ayakları aklını değil kalbini takip etti.

BÖLÜM 16

*T*heresa ormanda dolaşırken gözleri onu aramak için etrafı inceliyordu. kayıp top. Uzaktan, oyun oynamadan bile eğleniyor gibi görünen diğer oyuncuların kahkahalarını ve neşeli sohbetlerini duyabiliyordu.

Küçük bir açıklığa ulaştı ama hâlâ toptan bir iz yoktu. En ufak bir hayal kırıklığı yaşamadan aramaya devam ederken, aniden arkasında bir dalın kırıldığını duydu. Çığlık atmaya hazır bir şekilde arkasına döndü ama Devlin'i arkasında gördü.

"Neredeyse kalp krizi geçirecektim!" diye azarladı onu, beklentiyle çarpan kalbini yatıştırmak için elini göğsüne bastırdı.

Buna hiçbir şey söylemedi. Onu neden takip ettiğine dair herhangi bir açıklama yapmak yerine, aralarındaki mesafeyi kapattı ve yüzünü nazıkçe kavradı. Adını söylemek, ona ne yaptığını sormak, soğukkanlılığını yeniden kazanmak istedi ama bunların hiçbirisi için kelimeleri bir araya getiremedi çünkü o zaman onu bırakacağından korkuyordu ve bu onun yapmasını istediği son şeydi. Dokunuşu hem şefkatli hem de heyecan vericiydi, özellikle de her an birinin onlara rastlayabileceğini bilmek. Bu risk onu daha da çekici kılıyordu.

Hazırlıksız yakalanan kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Dudakları yumuşak bir solukla ayrıldı ve o an adamın dudaklarının onunkilere değdiği andı. Onu kendine doğru çekti ve dilini ağzının sıcaklığına daldırdı. Kadın da onu anında öptü, birinin onlara rastlayabileceğini zerre kadar umursamıyordu. Ne de olsa evliydi.

Tüm vücudu onun bilgili dokunuşuna tepki verdi. Onun içindeki uyuyan arzuyu nasıl uyandıracağını çok iyi biliyordu ve daha ne kadar uyandırabileceğini merak ediyordu. Kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine yakın tutarken bu düşünce anında kızarmasına neden oldu. Birdenbire birinin onun adını seslendiğini duyduklarında öpüşmeleri sanki bir ömür boyu sürmüş gibi hissetti.

"Devlin!" Ses Harrison'a aitti.

İkisi de düşünmeye fırsat bulamadan, bu çalıntı an yarıda kesildi. Yaklaşan adımların sesini duyabildiler ve bu da öpüşmelerini hemen kesip birbirlerinden uzaklaşmalarına neden oldu. Gözleri hâlâ birbirlerinin üzerindeydi ve az önce aralarında yaşananların sessiz bir kanıtı gibiydi.

Harrison yavaşça onlara doğru ilerliyordu. Yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Theresa hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı ama bunun mümkün olduğundan şüpheliydi, özellikle de Harrison'ın sözlerinden sonra.

"Vay, vay," diye kıkırdadı. "Görünüşe göre bir şeyi yarıda kesmişim."

Theresa tepkisini kontrol edemeyerek hemen kızardı. Bakışları anında ayaklarına doğru kaydı ve iki adamdan birinin bakışlarından kaçındı. Devlin ise soğukkanlıymış gibi davranmayı başardı.

Devlin, Theresa'nın eğlenmesine neden olacak kadar soğukkanlı bir ses tonuyla, "Asla," dedi. "Sadece topu bulmasına yardım etmeye geldim."

"Peki buldunuz mu?" Harrison boş ellerine bakarak merak etti.

"Şey, hayır... pek sayılmaz," diye cevap verdi Devlin bu kez daha az soğukkanlılıkla ve bu da arkadaşının kıkırdamasına neden oldu.

Harrison arkadaşının sırtını sıvazlayarak, "Sorun değil," dedi. "Açıklamaya gerek yok. Ama o topu bulmak zorundayız. Herkes bekliyor."

Theresa hemen, "Elbette," dedi ve üçü birlikte onu çalılarının arasında saklanırken hemen buldular.

Geri dönerlerken Harrison sırtarak, "İyi ki ben de geldim," dedi.

"Evet," diye cevap verdi Devlin, sesi sinirli geliyordu. "Zamanlaman her zamanki gibi kusursuz dostum."

Nedense üçü de bu yorumu komik buldu ve açıklanamaz bir kıkırdamaya başladılar. Theresa'yı çok şaşırtan bir şekilde, Devlin'in yanında kendini gittikçe daha rahat hissediyordu ki böyle bir şey olacağını hiç beklemiyordu. Onun dudaklarını bir kez daha kendi dudaklarında hissetmeyi arzuluyordu. Ellerinin vücuduna dokunmasını özlemle bekliyordu. Bu düşünce bile tüylerini diken diken ediyordu. O konuştuğunda, gözlerini bir saniye bile ondan ayıramadı. Onun tarafından büyülenmişti ve bunu herkesten saklamak oldukça zor bir görevdi.

Ancak bir yandan da kalbi ona önceki iki yılı ve bu iki yıl boyunca olan her şeyi hatırlatmaya devam ediyordu. Ya da daha iyisi, olması gerektiği halde olmayan her şeyi. Gerçek bir karı koca gibi birlikte olmaları, birbirlerini tanımaları gerekirken, dünyanın iki ayrı ucunda da olabilirlerdi.

Onun sesine ve kendi hüsnükuruntusuna kapılmak kolay olsa da Theresa mantıklı bir genç kadındı. Bu fikirler ne kadar hayali olursa olsun, hayallere kapılmaya eğilimli değildi. Bu yüzden, bir yandan arkadaşlığın ve paylaşılan hikâyelerin tadını çıkarırken bir yandan da kendini uzak tutmayı başarıyordu.

Hâlâ güvenli bir mesafedeyken Harrison onlara doğru eğildi ve fısıldadı. "Merak etmeyin, siz ikiniz. Sırrınız benimle güvende."

Devlin ya da Theresa buna bir şey diyemeden kalabalığın arasına dalıp gitti ve hemen Mary-Jane'in yanında yerini aldı; Mary-Jane de ona topu yanlış şekilde verdiği için onu azarladı, tabii böyle bir şey mümkünse. Theresa onların sürekli didişmelerine gülüyor, birbirlerini neden bu kadar çekilmez bulduklarını anlayamıyordu.

Theresa Devlin'e döndü, gözlerinde rahatlama ve beklenti karışımı bir his vardı. Devlin'in bakışları onunkilerle buluştu, aralarındaki söze dökülmemiş bağ her zamankinden daha parlaktı. Bildik bir gülümsemeyi paylaştılar, çalınan anlarının değerini bilmek için sessiz bir anlaşma yaptılar.

Gün aynı şekilde devam etti ve didişmelere rağmen herkes eğlendi. Gitme vakti geldiğinde herkes birbiriyle vedalaştı ve Theresa kendini eve dönerken Devlin'in arabasında buldu. Ona soracak bir şey bulamadı, araba onları hafifçe sallarken içindeki sessizliği dolduracak bir şey. Ama en azından bu ağır bir sessizlik değildi. Oldukça hoştu ve her bakıştıklarında birbirlerine gülümsüyor, pencereye dönüp sadece kendilerinin bildiği görünmez bir noktaya odaklanıyorlardı.

At arabası yolculuğu kısıydı. Adam ona inmesine yardım etmesi için elini uzattığında daha uzun olmasını diledi. Adam ona veda ederken kapı aralığında oyalandı. Zihni bunun en iyisi olduğunu söyleyip dursa da kalbi onu bırakmak istemiyordu.

"Çok güzel vakit geçirdim," diye paylaşmadan edemedi.

Ona gülümseyişinden, sözlerinin onu sevindirdiği belliydi. Hâlâ onun elini tutuyordu, sanki kendisi de bırakamıyormuş gibi. Bu düşünce onu aynı anda hem mutlu etti hem de üzdü.

Neden en başından beri böyle olamadı? Her şey çok daha kolay olurdu ve kim bilir şu anda nerede olurlardı?

Gülümsemesinde, ona bakarken gözlerinin ışıldamasında bir şeyler vardı. Daha önce ona hiç bu şekilde baktığından şüpheliydi - sanki orada olmasından gerçekten mutluymuş gibi. Gün sona ermek üzereydi ama en azından onunla geçireceği birkaç değerli an için günü uzatmak istiyordu.

Hava yavaş yavaş kararıyordu ve acı-tatlı bir gülümseme paylaşırlarken sokak lambalarının yumuşak ışıltısı onun yüzünü aydınlatıyordu. Aralarında giderek büyüyen bir bağ vardı. İkisi de bunu inkâr edemezdi. Adam hâlâ kızın elini tutarken, kız diğer eliyle elbisesinin üzerindeki görünmez bir kırıklığı düzeltmeye çalışıyordu. Biraz gergin, hatta endişeli görünüyordu.

Bunun neden böyle olduğunu biliyordu ve bu ona acı veriyordu çünkü bu onun hatasıydı. Başından beri bir hödük olmasaydı, şu anda yanında sevgi dolu bir karısı olacaktı, tıpkı... Theresa'nın şu anda olduğu gibi ona hayranlıkla bakacaktı.

Ona gülümsedi. Bu dünyada onu istediği kadar istediği hiçbir şey yoktu.

"Ben de çok güzel vakit geçirdim," diye kabul etti, cevap verirken biraz fazla zaman harcadığını fark etti.

Onunla birlikte ilerleme kaydetmiş, kalbinin etrafına temkinli bir şekilde ördüğü duvarları yıkmıştı. Biliyordu çünkü kendi kalbinin etrafına da aynı türden duvarlar örmüştü. Ona neden bu kadar çekildiğini, onu koruma ve kendisine aşık etme ihtiyacının kendisini neden bu kadar tükettiğini anlayamıyordu. Sonuçta o sadece bir kadındı. En azından kendini buna ikna etmeye çalışıyordu ama başarılı olamıyordu. Theresa özel biriydi. Dışarıda onun gibi biri yoktu ve aksini söylemenin hiçbir yolu bu bilgiyi zihninden, daha da kötüsü kalbinden silemezdi.

Ayrıca, içten içe, onun bu evde daha fazla yalnız yaşamasına izin veremeyeceğini de biliyordu. O buraya ait değildi. Onunla birlikte *kendi* evlerine aitti. Ama henüz bu fikri kavrayamamıştı. Sabırlı olmak zorundaydı.

"Belki bir dahaki sefere Harrison ve Mary-Jane bu kadar çok tartışmazlar," diye ekledi eğlenerek,

Her ikisine de, birlikte biraz fazla zaman geçirmiş ve artık birbirlerine daha fazla bakmaya dayanamayan yaşlı bir çifti andıran refakatçilerini hatırlatıyordu.

Başını sallayarak kıkırdamaktan kendini alamadı. "Hiç durmayacaklarını sanıyordum."

"Ama yapmadılar," dedi gülerek. "Tartışmalarının kesilmesinin tek nedeni, her ikisinin de kendi ayrı evlerine gitmeleri idi. Hepimiz gece için aynı yere gitseydik, korkarım sabahın erken saatlerine kadar onların atışmalarını dinliyor olacaktık."

"Kesinlikle haklısın," diye gülümseyerek başını salladı. Bir an düşünür gibi oldu, sonra kaşlarını merakla kaldırdı. "Biliyor musun, benim bir fikrim var."

"Nedir bu?" diye merakla sordu.

"Belki bir dahaki sefere... daha sessiz bir gezinti yapabiliriz?" diye önerdi. Fikir, elbette, refakatçilerle gitmek yerine yalnız gitmekti.

Sanki bu fikri düşünüyormuş gibi bir an duraksadı. Hafif bir hayal kırıklığı hissetti. Onun hemen kabul edeceğini umuyordu.

"Bunu ister miydin?" sorusuna başka bir soruyla karşılık verdi.

"Çok öyle, evet," diye onayladı, tüm bu sözler söylendikten sonra nihayet dilini ısırmayı başardı.

Elinde değildi. Uzandı ve parmak uçlarını hafifçe yanaklarına değdirdi. Ateşin kendisinden daha sıcak hissettiler. Anında geri çekildi, bu hareket omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Bu kadının üzerinde neden böyle bir etkisi olduğunu bilmiyordu. Onun varlığında doğru düzgün düşünemiyordu. Tek umursadığı

tek şey onun kendisini sevmesiydi. Başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

"O zaman bunu gerçekleştirmemiz gerekecek," diye açıkladı. Harrison'ın müdahalesi ve Mary-Jane'in sürekli yorumları olmadan sadece onunla bir gezintiye çıkmayı dört gözle bekliyordu - her ne kadar arkadaşlarının kalpleri doğru yerde olsa da.

Sonunda eğildi ve kızın elini dudaklarına götürdü. Onu nazikçe öptü ve sonra istemeyerek de olsa elini bıraktı. Onu yakında göreceği gerçeğiyle teselli buldu.

"İyi geceler," diye gülümseyerek arkasını döndü.

"Ah... Devlin?" diye seslendiğini duydu. Hemen tekrar ona döndü ve merak dolu bir bakışla onu izlemeye başladı. "Leydi Chillingworth'ün balosu yarından sonraki gün. Sen... katılacak mısın?" Gözleri onunkileri aradı, içlerinde umut ve belirsizlik karışımı bir duygu dönüyordu.

Gülümsedi. Bunu planlamamıştı ama şimdi bunu hayatta kaçırmazdı. "Elbette," diye başını salladı. "Seni orada görecek miyim?"

"Evet," dedi ona sarsılmaz bir kararlılıkla.

Başka bir şey söylemenin tam zamanı olduğunu hissetti. "Zamana ihtiyacın olduğunu söylediğini biliyorum ve sana hiçbir yere gitmediğimi hatırlatmak istiyorum. En azından sensiz. Sabırlı olacağım. Anlayışlı olacağım. Risk alıp benimle geri dönmenin buna değeceğini sana kanıtlamak için ihtiyacın olan her şeyi yapacağım."

Bakışları yumuşadı. Onun böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. Kalbi, uzun zamandır kendisinden esirgediği bağı özlem duyuyordu. Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti. Korktuğunu, daha önce yaptığı şeyin aynısını yapacağından korktuğunu söyleyebilirdi. Size daha önce haksızlık etmiş birine güvenmek zordu. Bunu biliyordu. O da korkuyordu ama daha çok

onunla birlikte olamamaktan korkuyordu.

Ama bunu şu anda onunla paylaşmanın çok fazla olacağını hissetti. "İkimizi de tutan bir çapa olabilirim," dedi ona usulca, kalbinden geçenleri tam olarak söylediğini ve onun kendisini doğru şekilde anlayacağını umarak.

Bu sözler üzerine gülümsedi. "Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve arkasını dönüp eve girdi, kapıyı arkasından kapattı.

Devlin'in üzerine bir zafer duygusu çöktü. Arabaya dönerken her adımında yenilenmiş bir kararlılık vardı, eve gitmeye hazırdı - en azından şimdilik ev olarak adlandırmak istediğı yere. Birbirlerine sessiz bir söz verdiklerini, bu belirsizliğı yavaş yavaş birlikte kucaklamaya başladıklarını hissetti ve bu düşünce onu sevindirdi.

Eve döndüğünde, çalışma odasına uğradı ve yokluğunda gün boyunca gelen birkaç mektup olduğunu gördü. Her birini açtı ve sonraki her mektubun daha da kötü haberler getirdiğı anlaşıyordu.

Önündeki yazı masasının üzerine, ertesi gün hemen ilgilenmesi gereken sorumluluklarının ve yükümlölüklerinin bir kanıtı olan kâğıtlar ve mektuplar saçılmıştı. Kaşları çatıldı, kelimeler kötü haberlerden başka bir şey getirmiyordu. Çenesi hayal kırıklığı içinde sıkıştı. Sanki her mektup huzursuzluk, zorluklar ve sürekli tehlike tehdidiyle ilgili hikâyeler getiriyor gibiydi. Devlin'in zihni, her mesajın ne anlama geldiğini ve kendisine nasıl bir zarar vereceğini düşünmekle meşguldü.

Dünyanın yükü omuzlarına çökmüştü ve kalbi liderlik yüküyle ağırlaşmıştı. Sorumluluklarının büyüklüğü ile boğuşurken kararlılığındaki çatlaklar derinleşmekle tehdit ediyordu. Ancak umutsuzluk fırtınası içinde, içinde bir kararlılık pırıltısı alevlendi.

Devlin derin bir nefes aldı, gözleri gölgeler arasında ilham arar gibi odayı taradı. Yenilgiye boyun eğmeyi reddetti. Her zorluk ona yükselmek, korumak ve sarsılmaz bir güçle liderlik etmek için bir fırsat sunuyordu.

Theresa'yı ve birlikte mutlu geleceklerini hayal ederek uykuya daldığı düşünceler bunlardı.

BÖLÜM 17

*T*heresa odasındaki aynanın önünde dururken derin bir iç çekti. Yumuşak Makyaj ışıklarının parıltısı elbisesini aydınlatıyor, narin dantelleri ve karmaşık boncukları titretiyordu. Sahip olduğu en zarif elbiseydi ve bu akşam kesinlikle nefessiz kalmak istiyordu. Bu son derece önemliydi.

İki gün önce yaşananların hatırası hâlâ zihninde ağır bir şekilde duruyordu. Bilmeden onun kalbini ele geçirdiğini bilip bilmediğini merak ediyordu. Onun varlığına duyduğu derin özlem ruhuna işlerken derin bir iç çekti. Adam ne zaman yanına gelse, hatasız bir şekilde onu saran inkar edilemez bir rahatlık ve neşe vardı.

Elbisesinin korsajını düzeltirken Theresa'nın bakışları yansımasıyla buluştu ve gözleri bir umut ışıltısıyla doldu. Bu gece yeni bir şans, yeni bir başlangıçtı. Balo, karşılaşmalar ve çalınmış anlar vaat ediyordu; şık giyimli konuklar denizinin ortasında Devlin'i bir anlığına görebilme ihtimali vardı.

Eli makyaj masasının üzerinde duran narin kolyeye uzandı, kolye ucu büyükannesinin değerli bir hediyesiydi. Kolyeyi şefkatle boynuna doladı, porselen gibi solgun tenine yaslanan soğuk metal, güç ve azmin tılsımıydı. Aynaya son bir kez bakan Theresa derin bir nefes aldı ve melankolisini bir kenara bırakıp gecenin büyüsunü kucaklamak için gereken kararlılığı topladı. Balo salonu, hayallerin gerçekleşme potansiyeline sahip olduğu bir müzik ve kahkaha cenneti olarak onu bekliyordu.

Onun da bir hayali vardı, neredeyse korktuğu kadar özlemini çektiği bir hayal. Bu bir rüyaydı.

İnsanın bu kadar korktuğu bir şeyi aynı anda istemesi zordu ama bu, kalbinin Devlin'in varlığını, dokunuşunu, sesini özlemesini engellemiyordu. Bu gece onun nefesini kesmek ve son iki yıldır neler kaçırdığını ona göstermek istiyordu.

Bir saat içinde balodaydı, ev sahibesini kibarca selamladı ve her şeyin ne kadar güzel dekore edildiğini yorumladı. Bundan sonra, tanımadığı yüzler denizinde kaybolmaya karar verdi. Burası kendini en iyi hissettiği yer değildi, özellikle de yanında Mary-Jane yokken, ama arkadaşı Rosemary hastalandığı için baloya katılamayacağını bildirmişti.

Elbette Theresa bunu anlıyordu ve ilk tepkisi de katılmamak oldu ama Devlin'i görme fırsatını kaçıramazdı. Burada olacağını söylemişti ve bu cazibeye karşı koyamayacak kadar büyüktü. Orada bulunan bütün erkeklere baktı ama hiçbirisi Devlin değildi. Dakikalar saatlere dönüştükçe hayal kırıklığı üzerine çökmeye başladı. Akşam, Devlin'in gülümsemesinin renkleriyle boyamak için can attığı bir tuval gibi önünde uzanıyordu ama bir erkeğin gözleri Devlin'in gözlerine her kilitlendiğinde kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu.

"Affedersiniz, Majesteleri," diye seslenen birini duyunca arkasını döndü. Önünde kibarca eğilen adama biraz garip bir şekilde gülümsedi. Adam o kadar alçaktan eğilmişti ki, başının üst kısmını görebiliyordu ve bu da onu neredeyse kıkırdatacaktı. "Benim için bir dans ayırma onurunu bana bahşeder misiniz?" diye sordu gözleri tekrar buluştuğunda.

Adamı Mary-Jane'in anlattıklarından tanımıştı, çünkü arkadaşı Theresa'nın uzak durması gereken tüm beyefendileri ona anlatmayı görev edinmişti. Anlaşılan Lord Turlington da onlardan biriydi. Theresa bütün bu kargaşanın nedenini anlayabiliyordu. Lord Turlington gençlik yıllarını çoktan geride bırakmıştı ama zarafetle ve çok az kırıksıklıkla yaşıyor gibiydi. Dürüst olmak gerekirse Theresa, başka herhangi bir kadın bu şansı yakalamak için can atarken, onun neden kendisini dansa kaldırdığını merak ediyordu. Adamın birçok fısıltıya konu olduğunu hemen fark etmişti. Ancak adam önünde durmuş, onun yanıtını bekliyor ve başka kimseye aldırmıyordu.

"Dans kartım neredeyse doldu," dedi elinden geldiğince kibarca, ona karşı dürüst olmadığı gerçeğinden dolayı hafifçe kızarak. Gerçek şu ki, balonun üzerinden üç saat geçmesine ve Devlin'den hiçbir iz olmamasına rağmen, Devlin'in gelme ihtimaline karşı iki dansı hazır tutmuştu.

Tüm sağduyusuna rağmen, bu boşlukları onun için açık tutmak istedi.

"Seni temin ederim ki benimle dans etmek o son boşluğa değer," dedi biraz hoyratça ve bu hiç hoşuna gitmemişti ama adam her zaman istediğini elde etmeye alışkın birine benziyordu. Muhtemelen onunla bir kez dans etmek ve sonra onu bir sonraki ilgi nesnesi olacak başka bir kadına doğru neşeli yoluna göndermek daha iyiydi, çünkü onun zihninde iltifatları için verimli bir zemin bulamayacağından kesinlikle emindi.

"Pekâlâ o zaman," diye nezaketle gülümsedi, dansın çok uzun sürmeyeceğini umuyordu.

"Dansım için geri döneceğim o zaman," dedi hâlâ kibarca, ama sesinde garip bir heves vardı.

Sırf onlara söz verdiği için diğer beylerle birkaç ilginç olmayan dans etti ama aklı orada değildi. Sürekli etrafına bakınıyor, Devlin'in gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu ama onu hiçbir yerde göremiyordu. Bu dansları daha da kasvetli kılan da buydu, çünkü hiçbirini buraya gelmesine neden olan adam değildi. Buraya geldiğinde içinde pırıl pırıl parlayan o ışık yavaş yavaş sönmeye başlamıştı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ancak Lord Turlington onu balo salonunun ortasına götürdüğünde, onun önceki tüm beyefendilerin toplamından daha iyi bir dansçı olduğunu fark etti. Bu onu çok şaşırtmıştı.

"Oldukça iyi bir dansçısın," dedi ona zarifçe sallanırken ve buraya geldiği ilk anda, yaptığı konuşmaya gerçekten odaklandığını fark etti.

"Sana söylemiştim," diye sırttı ve pek çok kadının çoktan kurbanı olduğu inci gibi beyaz dişlerini gösterdi. Mary-Jane ona bu kadarını söylemişti.

Ama Theresa'nın bu adama aşık olmaya hiç niyeti yoktu çünkü zaten başka birine aşık olmuştu: ortalıkta görünmeyen kocasına ve bu onu çıldırtıyordu. En azından birkaç değerli an için onu düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Belki de bu sayede soğukkanlılığını toplayabilir ve yeniden kendisi olabilirdi.

"Dalgın görünüyorsun," dediğini duydu aniden ve bu yorum onu şimdiki ana geri getirdi, ona odaklanmaya zorladı.

Kendi kendine, belki de bu adamla birkaç hoş söz alışverişinde bulunmak iyi olur, diye düşündü. Devlin'in yokluğunun acısını hafifletebilirlerdi.

"Biraz öyleyim, evet," diye itiraf etti, yalan söylemesi için bir neden göremiyordu.

"Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu kibarca, bir yandan dans ederken bir yandan da ondan kibarca uzak durmaya özen gösteriyordu.

"Oh, o... kocam," diye itiraf etti, kendini tutamıyordu.

"Onu burada görmedim," diye belirtti o anda, onu biraz daha yakına çekerek, etrafında dönerlerken fark etmediği bir şey.

"Sadece bu kadar," dedi iç çekerek ve bir an için gözlerini kapattı. "O değil."

Lord Turlington, "O zaman aptalın teki," diye yorum yaptı.

Birdenbire neşesini kontrol edemez hale geldi. "Aslında ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi eğlenerek kıkırdayarak.

"Yine de bu benim için iyi bir şey," diye muzipçe gülümsedi ona. "Aksi takdirde, sizin kadar güzel bir hanımefendiyle dans etme şansım olacağından şüpheliyim."

"Teşekkür ederim," dedi Theresa elinden geldiğince nazık bir şekilde, ama bu adamın yöntemlerinin karanlık olduğunu çok iyi biliyordu. Ona söyleyeceği hiçbir şeye kanmayı planlamıyordu.

Açıkçası, Devlin'e tamamen aşık olmasaydı bile, bu adamın dikkatini çekeceğinden şüpheliydi, çünkü yakışıklı ve çekici görünüyordu, ama ruhunu hemen görebiliyordu ve gördüklerinden hoşlanmıyordu. Ayrıca Mary-Jane ona bu tür erkekler hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı ve bu da Theresa'nın onlardan bıkmaması için yeterliydi. Aynı zamanda, kendi başına da onlardan uzak duracak kadar sağduyu sahibiydi. Bu yüzden onunla dans etmeye devam etti ve müziğin durmasını bekledi.

Belki de bu, artık eve gitmesi ve Devlin'in gelmesini ummaktan vazgeçmesi gerektiğinin de bir göstergesiydi. Belli ki ortaya çıkmayacaktı ve kendini gecesinin mahvolmadığına ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, tam olarak böyle hissediyordu.

Devlin, Theresa'nın kollarında dönerken adama gülümsediğini görebiliyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir öfke kapladı içini. Hiç düşünmeden kalabalığın arasından dirsek atarak ilerledi ve gözlerini adamdan bir an bile ayırmadı. Onun kim olduğunu biliyordu - Lord Turlington, bir kadının evli olup olmadığını ya da birinin annesi veya kızı olup olmadığını umursamayan tanınmış bir çapkın. Her kadın onun için sadece bir oyuncaktı. Theresa öyle olmayacaktı. Devlin böyle bir şeyin olmasına izin vermektense hayatının geri kalanını elleri kan içinde geçirmeyi tercih ederdi.

Bunun Theresa'nın hatası olmadığından emindi. Aslında, onun suçuydu. Geç kalmıştı. Saatler önce burada olması gerekiyordu ama işleri onu meşgul ediyordu. Malikânesinde öngöremediği beklenmedik sorunlar ve sıkıntılar çıkmıştı ve kuzeni Robert tam zamanında haber vermeseydi, Devlin çok para kaybedeceğini düşünüyordu. Şu anda bile durum pek iyi değildi ama en azından işler yoluna girmeye başlamıştı.

Robert her zaman onun yanında olmuş, Devlin'in malikâne ve onunla ilgili tüm işlemler söz konusu olduğunda bazen atladığı ayrıntıları saptamıştı. Robert'ı sağ kolu, her zaman güvenilebileceği biri olarak görüyordu ve bu akşam da bir istisna değildi. Robert'ın ayrıntılara gösterdiği özen onları mali kayıptan kurtarmıştı ve bunun için çok minnettardı.

Ancak burada kıyamet kopmak üzereydi. Dans eden çifte ulaştığında adamın omzuna dokunarak danslarını yarıda kesti.

Adam irkilerek beklenmedik davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü ve bu kesintiyi yok saymaya hazırdı. Ama gözleri öfke ve sahiplenme karışımıyla alev alev yanan Devlin'le yüz yüze geldiğinde kelimeler dudaklarında kayboldu.

"Dans ettiğin kişi benim karım," diye homurdandı Devlin, sesinde dizginlenmiş bir öfke vardı.

Harrison ona duygularını kontrol altında tutmasını öğütlemişti ama bu durumda, bu adamı anında yüzüstü bırakmak istediğinde, bu Devlin'in hayal edebileceğinden çok daha zordu. Adam, şaşırtıcı bir şekilde, durumun aciliyetini anlamadı ve bunun yerine, elini küçümseyici bir şekilde sallayarak onu başından savmaya çalıştı.

"Demek geldin, öyle mi?" dedi Devlin'in bu itaatsizlik yüzünden kırmak için yanıp tutuştuğu dişleriyle sırtarak. "Eh, şimdi sıranı beklemen gerekecek. İyi vakit geçirdiğimizi görmüyor musun?"

Devlin adamın üstteki elini kavradı, parmakları giysilerinin kumaşından adamın etine saplandı. Adamın kolunu bedeninden ayırabilirdi. Öfkesinin gücü işte buydu. Ama birkaç dakika daha soğukkanlılığını korumayı başardı ve lordlinge az önce büyük bir hata yaptığını anlaması için bir şans daha verdi.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," dedi Devlin'in sesi havayı yararak, alçak ve tehlikeli bir şekilde, tartışmaya yer bırakmadan. "Karımdan uzak dur."

Lord Turlington durumun ciddiyetini ancak o zaman fark etti. Devlin'in az önce söylediği her kelimedede ciddi olduğunu anladığında yüzü hemen solgun bir renk aldı. Sesi pişmanlıkla dolu bir özür dilemeyi güçlükle başarabildi.

"Ben... Ben saygısızlık etmek istemedim," diye kekeledi Lord Turlington. "Burada olmadığınızı söyledi, ben de sadece _"

"Git buradan," diye emretti Devlin kurt gibi bir sesle. "Bir daha asla benim olana tecavüz etmeye kalkma." Bakışları çelik gibi soğuktu, gergin çenesi öfkesini zar zor dizginliyordu.

Adam başını hızlıca sallayarak aceleyle dans pistinden uzaklaştı, aceleyle attığı adımlarda tedirginlik hissediliyordu. Gerginlik dağılırken salon toplu bir nefes almış gibiydi, izleyenler bakışlarını kaçıarak Devlin ve Theresa'ya uzak durdular.

Kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu. Kollarını karısının beline dolamış başka bir adam gördüğü için h    bastırılmış bir öfke hissediyordu. Kadın ona aitti. Bunu çatılardan haykırmak istiyordu. Tüm dünyaya onun sadece ve sadece kendisine ait olduğunu duyurmak istiyordu. Ama doğru dürüst düşünemeyecek kadar öfkeliydi.

O anda Theresa onu elinden tuttu ve dans etmeye devam ettiler.

BÖLÜM 18

Dans pistinde süzöldükleri sırada Theresa'nın gözünden kaçmayan *bir* gerginlik vardı. Devlin'in çerçevesi. Onunla dans eden adamla yaşadığı olay zihninde ağır bir yük oluşturunuyordu ve gecenin büyüsünü bozma riski olsa bile bu konuyu ele alması gerektiğini biliyordu. İlk başta onu gördüğüne çok sevinmişti ama az önce olanlar, bir an önce aralarına köprü kurmak istediği bir uçurum olabiliirdi.

Theresa onu azarlıyormuş gibi görünmemeye çalışarak, "O adam sana hiçbir şey yapmadı," dedi.

Onun davranışlarına anlam veremiyordu. Son iki yıl boyunca sanki o hiç yokmuş gibi davranmıştı ve şimdi birdenbire başka bir erkekle sohbet etmesine ya da dans etmesine izin verilmiyordu. Bu durum aklını karıştırıyordu. Onun ne istediğini anlayamıyordu ve bu onu çılgına çeviriyordu.

"Kimse karıma dokunamaz," diye mırıldandı dans ederlerken, ama ses tonundaki öfkeyi duyabiliyordu, sadece yalnız olmadıklarını bilmesiyle bastırılmıştı.

Adam doğrudan ona bakıyordu ve ilk bakışta, içinde yanan ve ikisini de tüketmekle tehdit eden bir ateş gibi öfkesini görebiliyordu. Ama ikinci bir bakışta başka bir şey fark etti. Sahiplenme, birinin onu önemseydiğinin bir işaretiydi. Hem de derinden. Ama kendisine maddi bir varlıkmiş gibi davranılmasından ya da nasıl davranması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu.

"Ben senin sahip olduğun bir şey değilim," diye karşılık verdi, sesini kontrol altında tutmaya çalışarak. Neyse ki dans, birbirlerine yakından bakarak çok fazla zaman geçirmelerine izin

veriyordu, bu yüzden

Aklından geçen her Şeyi ona anlattı. "Ben senin karınım. Ben yaşayan bir varlığım, birinin bana dokunup dokunmadığı hakkında hiçbir fikrin olmadığı o iki yıl boyunca sana ihtiyaçı olan biriyim. Elini uzatacak kadar umursamadın ve Şimdi umursuyormuŐ gibi mi yapıyorsun?"

Tüm bunların içinden bir çığ gibi akıp gideceğini hiç dūŐünmemiŐti. Ama Őimdi baraj yıkıldığına göre, bunu durduramazdı. En ağır yükler gibi kalbinin üzerinde duran her Őeyi ona anlatmak istiyordu. Kaç geceyi yatağında ağlayarak geçirdiğini, onun gelip gelmeyeceğini merak ettiğini bilmesini istiyordu. O hiç gelmedi. Ta ki sonunda evliliklerinin gerçek bir evlilik olmadığı gerçeğini kabullenene kadar.

"Tek bir mektup bile yok, Devlin," diye yakındı ona, sesi kontrol altındaydı ama ii tutkuyla, öfkeyle ve duygularla dolup taşıyordu. İçindeki hislerin tuhaf bir karışımı vardı ve Şu anda onu yönetiyorlardı. Zihni bir an için iŐlemeyi bırakmış, bu hislerin ona yol göstermesine izin vermişti. "Bırak ne yaptığımı, ölü mü diri mi olduğumu bile sorgulamadın. Ve Şimdi, bana gelmeye, senin olduğumu dünyaya duyurmaya cüret mi ediyorsun?"

Bu dūŐünce onu daha önce hiç hissetmediği bir tutkuyla doldurdu. Devlin'in acı dolu yüzüne bakarken Theresa'nın gözleri korku ve hayal kırıklığından yaŐlarla doldu. GözyaŐları yüzünden aŐađı akmaya baŐlasa bile baŐka tarafa bakmayı reddetti. Kendi duygularından, Devlin'in sebep olduğu aynı duygulardan utanmayı reddetti.

Hararetili bir tartıŐmanın ortasında duruyorlardı, duyguları fırtınalı bir fırtına gibi dönüyordu. Devlin'in öfkesi alev alev yanıyor, sahipleniciliği barıŐıl bir buluŐma olacağını dūŐündüđu Őeye gölge dūŐürüyordu. Ama Őimdi bundan daha iyisini biliyordu.

"Benden baŐka kimsenin sana dokunması dūŐüncesine katlanamıyorum," dedi diŐlerini gıcırdatarak, yüz hatları öfke ve acının uçucu bir karıŐımıyla buruŐurken. Eđer yalnız olsalardı bu Őözleri bağırarak söyleyeceğini tahmin etmiŐti. Ama unuttuğu bir Őey vardı, o da bağırmanın bir Őeyi daha doğru yapmayacağıydı.

"Birini kontrol etmek aşk değildir," diye ısrar ederken kalbi bu Őözlerle sızladı. Biliyordu ki o

Kendi duyguları yüzünden kafası karışmıştı. Bunu çok iyi biliyordu çünkü o da aynı şekilde hissediyordu. Burada kaygan bir zeminde yürüyorlardı ve ikisi de ne yapacaklarını tam olarak bilmiyordu.

Müzik onları bir araya getirdi. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Kızgın olduğunu biliyordu ve onu nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu. En kötüsü de buydu. Müzik durduğunda tek yapmak istediği onunla ana salonun koşuşturmasından uzak bir yerde sohbet etmektir ve Devlin onun aklından geçenleri okumuş gibiydi.

"Beş dakika içinde benimle güneşlenme odasında buluş," dedi ona, başka kimsenin duymaması için kulağına eğilerek.

Kız buna bir cevap veremeden, adam ondan uzaklaştı ve hemen içecek masasına yöneldi ve bir bardak likör alıp susuzluktan bir dikişte mideye indirdi. Adamın arkasını dönüp kendisiyle birlikte oraya gelmesini bekleyeceğini düşündü ama adam kapıya doğru hışımla ilerledi, bunu yaparken insan kalabalığının arasından dirsek atarak geçti ve bir dakika sonra da gitmişti.

Theresa'nın aklı başından gitmişti. Bu çıkış hiç mantıklı görünmüyordu. Şimdi kıskanç ve sahiplenici olmayı seçtiği zaman mıydı? Yüksek sesle alay etmek istedi ama zamanında dilini ısırды ve sessiz kaldı, hızla çarpan zihnini ve göğsünden fırlamakla tehdit eden kalbini sakinleştirmek için birkaç kez derin nefes aldı.

Theresa güneş odasına girer girmez kapıyı arkasından kapatırken, "Pekâlâ o zaman," dedi. "Bana tüm bunların ne olduğunu anlatır mısın-"

Ancak devam etmesine izin verilmiyordu. Devlin onu kollarının arasına almış, sıkı ama nazikçe kavrayarak kendine doğru çekmiş ve dudaklarını onunkilere çarpmıştı. Hiçbir şey onu dudaklarının dudaklarına değmesiyle gelen bu arzu ve özlem saldırısına hazırlayamazdı. Her şey bir anda olmuştu ama bu, vücudunun hemen tepki vermesi için yeterliydi. Bunu ne zaman yaptığını bile bilmiyordu ama kolları, çaresizce bastırmaya çalıştığı o sahiplenici tavırla adamın boynuna dolandı. Gerçek şu ki,

onun bir saniyesini bile başka bir yerde geçirme fikrinden nefret ediyordu.

Tıpkı onun başka bir erkekle dans etmesinden nefret ettiği gibi.

Sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi, sadece bir saniyeliğine uzaklaştı. Kız onun bu süreyi nefes almak için kullanacağını düşündü ama onun yerine konuştu.

"Sana neden bir daha hiçbir erkeğın dokunamayacağını şimdi göstereceğım," diye mırıldandı, bir öpücük daha nefesini kesince.

Onu kollarının arasına aldı. Ona olan kızgınlığı tıpkı onunki gibi tamamen yok olmuştu. Şu anda onun kollarında olmaktan daha fazla önemseğiğı bir şey yoktu. Onu kanepeye götürdü ve oraya oturttu. Sonra, kız onun ne yapmak üzere olduğunu izlerken önünde diz çöktü. Elleri şimdi kalçalarındaydı ve onları nazıkçe birbirinden ayırıyordu.

"Devlin?" diye nefes nefese kaldı, planının ne olduğunu tahmin ediyordu.

Ama bu çok çılgıncaydı, çok riskliydi. Biri onlara rastlayabilir ve onları bu eylemde görebilirdi. Yine de bu aslında aciliyet ve özlem duygusunu artırıyordu. Onun durmasını istemiyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"Bunu kastetmiyorsun -"

"Şşşt!" diyerek onu susturdu ve bir kez daha sözünü kesti.

Ama hiç de umurunda değildi. Parmakları külotunu bacaklarından aşağı kaydırđı ve ağzı hemen, onun bildiğinden bile daha uzun süredir titreyen gizli sinir demetini buldu. Adam bakışlarını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı ve kızın yapabileceğı tek şey bu adamın merhametine kalmaktı.

"Sen benimsin," dedi ve tam o anda, dilinin en hassas etinin üzerinde gezindiğini hissetti.

Hemen nefesi kesildi, tüm vücudu gerildi ama geri çekilmek yerine bacaklarını daha da açarak kendini ona sundu. Dili, vücudunun zevkle kıvrınması için ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu. Şişmiş tomurcuğunu şefkatle okşuyordu. Adamın nefesinin sıcaklığının çıplak bedeninin her tarafına yayıldığını hissedebiliyordu. Sonra onu ağzına aldı ve önce yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde emdi.

Bu kez daha yüksek sesle soludu ve elini ağzına bastırdı. Gürültü yapmak istemiyordu çünkü birileri onları duyabilirdi. Ama bu düşünce zihninde dağıldı. Konu dışı bir şeydi. İçinde bir his patladı. Sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. Zevk ortaya çıktı, içine yayıldı ve dışarıya doğru yayıldı. Ve tüm bunlara rağmen hâlâ daha fazlasını istiyordu. Onun diline, dudaklarına doyamıyordu.

Dilini hafifçe içine kaydırды, hıncır adam, bunun ona ne yapacağını çok iyi biliyordu. Saçlarından bir tutam yakaladı ve çekistirdi, ama tek yapmak istediğı, bu heyecan verici eylemin sonucuna ulaşmadan önce adamın gitmediğinden emin olmağı.

Arzusu tarif edilemeyecek kadar büyüktü. Yoğun bir özlem varlığını doldurmuş, onu başka hiçbir şeye aldırmağı hale getirmişti. Adamın dili hızlı, ritmik darbelerle üzerinde gezinirken bir iniltiyi bastırmak için alt dudağını ısırdı. Tüm kontrolünü kaybetmişti. Bu ezici duyguya teslim olmaktan başka yapabileceğı hiçbir şey yoktu.

İçinde bir şey midesini kavradı ve sıkıştı. Başını kalçalarının tepesine yaklaştırken ısı, erimiş sıcak lavlar ortaya çıktı. Tam istediğı yerdeydi ve bunu ona gösterdi. Aşağı baktı, sadece saçlarını ve alnını görebiliyordu. Adamın gözleri kapalıydı. Bu görüntü o kadar şehvetliydi ki içinde filizlenen duyguyu daha da artırdı.

Bu onu bir gelgit dalgası gibi vurdu, en azından şimdilik tüm şüpheleri ve belirsizlikleri silip süpürdü. Ama o durmadı.

Bütün bunlar neydi? diye merak etti kendi kendine. Ona her daha fazlasını gösterdiğinde, ona daha fazla zevk vermesi nasıl mümkün oluyordu? Her his ona daha fazlasını gösterebileceğini, ona daha fazlasını verebileceğini ve hepsini elde etmek için can attığını söylüyordu.

Sonunda derin bir nefes çekerek adamın ellerini bıraktı. Ama adam ayağa kalkmak yerine, hiç konuşmadan yanındaki kanepeye oturdu ve onu kollarının arasına aldı. Bu konuda ne düşüneceğini hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun bir önemi yoktu. Bazı anlar çalınmalı ve üzerinde fazla düşünülmeden olduğu gibi kabul edilmeliydi. Bu da onlardan biriydi.

Theresa gözlerini kapadı ve ondan sızan erkeksi görüntüyü içine çekti. Kollarında hâlâ titremesine rağmen bu onu rahatlattı. Bu hareketin gerçek anlamı hakkındaki düşünceleri şu anda aklından çıkmıştı. Bunu daha sonra düşünecekti. Şu anda onun kucağında kaybolmayı tercih ediyordu.

BÖLÜM 19

*T*heresa güneşlenme odasındaki kanepede Devlin'e rahatça sokulmuş, vücutları birbirine dolanmıştı kucaklaşmalarının sıcaklığının tadını çıkarıyorlardı. Etraflarında karanlık vardı, ancak korku uyandırmak yerine, sırlarını saklamayı vaat eden dingin bir ortamla onları sarıyordu.

Devlin sonlarının böyle olacağını hayal bile edemezdi. Bu kez, adamın karısının üzerine salyalarını akıttığını görünce öfkesini kontrol edemedi ve adamın suratını dağıtmasına ramak kalmıştı. Neyse ki Theresa onun düşündüğünden daha anlayışlıydı. Sanki hemen fark edememiş gibi bu davranışın nedenini öğrenmek istedi.

Ona baktı. Sanki bir tür hayal aleminde kaybolmuş gibi gözlerini kapatmıştı. Yapmak istediği son şey onu bu halinden çıkarmaktı ama yapmak zorundaydı. Bir iç çekişle, isteksizce o anın huzurunu bozdu.

"Birazdan yola çıkmalıyız," dedi mırıldanarak ve onun sesini duyduğu anda gözleri açıldı.

"Yapmak zorunda mıyız?" diye sordu, parmakları göğsünde narin desenler çizerken hafifçe kıpırdandı. Elinin sonsuza dek orada, kalbine yakın kalmasını istiyordu.

Onun cevabı hoşuna gitmişti. Saçının bir tutamını kulağının arkasına atarken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Korkarım bu şekilde *suçüstü* yakalanmamızın bize bir faydası olmaz."

Bu sefer kıkırdadı. "Oh, çok iyi," dedi, şakacı bir şekilde somurarak. "Sanırım her güzel şeyin bir sonu olmalı."

"Şey... şart değil," dedi ona, kucağından kalkıp yanına otururken ona bakarken gözleri parlıyordu. Şimdiden, kollarında bir an önce onun olduğu yerde özlem dolu bir boşluk hissetti.

Bir kaşını kaldırdı, merakı tavan yapmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Adamın gözlerinde muzip bir pırıltı dans ediyordu ve adam onun baştan çıkarıcı kokusunu daha fazla içine çekebilmek için ona doğru eğildi. "Yarın akşam saat sekizde eski evimizde akşam yemeğinde bana katılırsan devam edebileceğimizi öneriyorum." Sesi alçak, baştan çıkarıcı bir mırıltıydı.

Elini hafifçe teatral bir şekilde göğsüne bastırarak şaşırmış gibi yaptı ama zaten bütün mesele de buydu. "Bir davet mi, Majesteleri? Yoksa bir emir mi?" diye alay etti, dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı.

Bakışlarını onunkilere kilitledi. Dürüst olmak gerekirse, onu sırtına alıp tek bir itiraz sözcüğü duymadan oraya geri götürebilirdi. Onun yanına aitti. Onun hayatında sahip olacağı önemi kabul etmemekle hata etmişti ama şimdi bu hatayı elinden geldiğince düzeltmeye hevesliydi.

"İkisini de düşün," diye karşılık verdi ona. "Umarım isteyerek kabul edeceğin bir emir."

Onun bu kelime oyununa güldü, bu melodik sese doyamadığını fark etti. "Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim majesteleri?" diye sordu.

Kızın kendisine hitap etme şekline sırtıttı. Birden fazla nedenden ötürü itiraf etmek istediğinden daha fazla hoşuna gitmişti. Kucaklaşmalarından isteksizce ayrıldıklarında Theresa ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti. Devlin de ayağa kalktı, elini uzatıp Theresa'nın elini tutarken gözleri Theresa'dan hiç

ayrılmadı.

Elini.

Devlin ve Theresa kalabalık balo salonuna geri dönerken, konukların meraklı bakışları onların varlığını hemen fark etti. Zarif müzik havayı doldurmaya devam ediyor, konuşmaların mırıltısına ve elbiselerin hafif hışırtısına karışıyordu.

Kalabalığın içinde ilerledikçe kafalar dönüyor, fısıltılar narin tüyler gibi uçuşuyordu. Devlin başını dik tutuyor, kolunu sahiplenerek Theresa'nın beline doluyor ve izleyenlerin dikkatini çeken bir özgüven havası yayıyordu.

Kızın koluna yapıştığını fark etti, desteği için minnettardı. Onu sabit bir tempoda yönlendirirken içinde gurur kabardı, içindeki öfkeden tek bir iz bile kalmamıştı. Adımları zarifti, sanki büyük balo salonunda karmaşık bir dansa katılmışlar gibi senkronize olmuşlardı.

Theresa'yı ondan çalabileceğini düşünen o lanet olası lordu görmedi. Böylesi daha iyiydi. Tekrar o öfkeye dönmek istemiyordu, hele de Theresa onun yanında bu kadar mutluyken. Atmosfer beklentiyle çatırdıyor, hava söylenmemiş sorular ve yargılarla dolup taşıyordu. Ama o anda Devlin ve Theresa birbirlerinin gözlerinde teselli buldular, sessiz sözleri kalabalık balo salonunda yankılandı.

Theresa yeni evinin kapısında duruyordu. *Ev*. Buna ev demesi gerektiğinden emin değildi. Gerçek şu ki, artık bir evi olup olmadığını bilmiyordu. Ama şimdi, onu boğmakla tehdit eden kötü anılar selinin üzerine akacağı bir yere geri dönmesi gerekiyordu.

Belki o kadar da kötü olmaz, diye düşündü kendi kendine. Sonra hızla kaşlarını çatı ve başını salladı. Nasıl kötü olmayabilirdi ki? O duvarların içinde yaşayan anılar acı vericiydi ve ruhunun derinliklerine kazınmıştı. Orada attığı her adım, geçmiş ihanetlerin ve yıkılan güvenin unutulmaz yankılarına karşı bir savaş gibi geliyordu. Şimdi, geçmişin hayaletlerini uyandırması gerekiyordu, Londra'ya gelişiyse birlikte dinlenmeye bıraktığını düşündüğü aynı hayaletleri. Ve en önemlisi, Devlin'in onun güvenliğini tam olarak kazanıp kazanmadığından hâlâ emin değildi. Bu uzun ve zorlu bir yoldu.

Devam ediyordu ve hâlâ pek çok bilinmeyen, ters gidebilecek pek çok şey vardı. Bu onu son derece korkutuyordu.

Devlin'in adını duyunca yüreği pır pır eden ama aynı zamanda bu aşkın yeni bir kalp kırıklığına dönüşmesinden korkan bir kalple arabaya bindi. Yolculuk hızlıydı ama araba nihayet durduğunda sanki sonsuza kadar sürmüş gibi hissetti.

Hâlâ içeride, eski malikânenin girişini koruyan heybetli demir kapıların önünde oturuyordu. Ay, etrafındaki araziye yumuşak bir parıltı yayarak ruhani bir atmosfer yaratıyordu. Sonunda arabanın rahatlığından çıkıp ana kapıya yönelmeyi başarırken kalbi gerginlik ve beklentinin karışımıyla çırpındı ve kapıyı itmeden önce hafifçe tereddüt etti.

Arnavut kaldırımli patıkaya adımını attığında, anılar zihnini doldurdu. Bir zamanlar kaderinde evi olmak olan bu yer, şimdi olabileceklerin bir kalıntısı olarak duruyordu. Malikânenin ihtişamı, yemyeşil bahçeler ve zarif mimari, parmaklarının arasından kayıp giden bir hayatı fısıldıyordu.

Ön kapıya yaklaşırken Theresa'nın kalbini bir hüznün sızısı sardı. Devlin burada onunla kalsaydı hayatının nasıl olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Şimdiden mutlu bir aile olurlar mıydı? Çocukları olur muydu? Eğer olsaydı, ona benzeyen küçük bir kızları ve babasının aynadaki görüntüsü olacak küçük bir oğulları olur muydu?

O daha kapıyı çalamadan kapı açıldı ve Devlin karşısında durdu. Gözleri, en azından şimdilik, kızın tüm endişelerini yok eden bir sıcaklıkla parlıyordu. Kraliyet kahverengisi ceketini ve pantolonuyla, yakası boynunda keskin bir şekilde duran tertemiz beyaz gömleğinin içinde şık görünüyordu. O anda, etek uçları zarifçe işlenmiş, ışıltılı bir gök mavisi olan en güzel elbisesini seçtiğine memnun oldu. Boynunda inci bir kolye vardı; elbisenin zarafetinden bir şey eksiltmeyen, aksine ona katkıda bulunan küçük bir eklentiydi bu.

"Theresa... hoş geldin," dedi selamlamak yerine, sesi gerçek bir şefkatle doluydu. "Umarım bu eski yerde hâlâ biraz sihir kaldığını görürsün."

Buna ne diyeceğini bilemedi. Gülümsedi, içeri adım atarken nefesi boğazında düğümlendi, destek için uzattığı elini tuttu. Herhangi bir rafineriden yoksun olduğunu hatırladığı büyük fuaye şimdi titizlikle restore edilmişti. Bir milyon küçük mumun titrek ışıltısı tüm mekânı aydınlatıyor, süslü avizelere ve cilalı mermer zemine yumuşak, sıcak bir parıltı yayıyordu.

"Bütün bunlar da ne?" diye beklenmedik bir şekilde nefes nefese kaldı, elini şaşkınlıkla göğsüne bastırdı. "Burası hatırladığım ev değil."

Kendisini takip etmesi için kızın elini çekerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kadın tek kelime etmeden itaat etti, gördüklerinden zevk alıyordu. Adam onu evin derinliklerine doğru götürüyordu. Hafızası bir anda dolup taşı. Burayı çok iyi hatırlıyordu.

"Bir itirafta bulunmam gerekiyor," dedi aniden, sesi samimiyetle doluydu.

"Ne oldu?" diye sordu, hâlâ onun koluna yaslanmıştı. Bırakmaya hiç niyeti yoktu. En azından henüz.

"Sizi bu akşam yemeğe davet etmemin nedeni, neler olabileceğine dair bir fikir vermektir," diye itiraf etti. "Bu ev şu anki haliyle, yeniden doğmuş ve hayat dolu haliyle bizim olabilirdi. İşlerin bu şekilde sonuçlanmamasının benim hatam olduğunu biliyorum."

Theresa duygu seline kapılmıştı. Adamın en başından beri anlatmaya çalıştığı bir şeyi anlatmak için bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi, çok büyük önem taşıyan kritik bir an yaratmayı başarmıştı. Adamın kendisine karşı kayıtsız olmadığını yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Ama yine de son iki yılı bir kenara atıp hiç yaşanmamış gibi davranamazdı. Bu imkânsızdı, çünkü o iki yıl kalbinde ve ruhunda yaralar bırakmıştı ve şimdi, sonunda kapatmaya karar verdiği kapıları açmaya korkuyordu. Tam yalnız yaşamayı öğrenmeye başlamıştı ki Devlin tekrar hayatına girip bir şeyler talep etmeye başladı. Bundan hoşlanmıyordu ama aynı zamanda

Ama bir de diğ er yüzü vardı; tüm evi mumlarla dolduran ve yemek odasına g l yapraklarından bir yol açan yüzü.

"Bir Şey söylemek zorunda değılsin," diye hızla ekledi. Ne söyleyeceğini bilemiyormuŐ gibi göründüğü için mi böyle söylediğini merak etti. Sözlerinin ardındaki sebep ne olursa olsun, cevap vermek zorunda olmadığı için minnettardı.

Birlikte, kırmızı g l yapraklarından oluşan zarif bir yolu takip ederek yemek salonuna giden yolda büyük salonları ve zarif odaları keşfetmeye devam ettiler.

"Bu çok güzel Devlin," diyerek tüm bunlar hakkında gerçekten neler hissettiğini ona anlatmaktan kendini alamadı.

"Hoşuna gideceğini umuyordum," diye gülümsedi, ikisi de giderek artan bir memnuniyet duygusu hissediyordu.

Sahip olabilecekleri hayatı hayal etmekten kendini alamadı. Bu düşünceyi hemen kovdu çünkü böyle Şeyleri düşünmek tehlikeliydi. Kalp kırıklığına yol a abilirlerdi. Sonra, onu akşam yemeğinin çoktan servis edildiğı yemek salonuna götürdü.

 eri adım attıklarında Theresa'nın nefesi boğazında düğümlendi. Titrek mum ışığının cilalı gümüş takımlar ve narin porselenler üzerinde sıcak bir parıltı yaydığı oda çok güzel bir Şekilde düzenlenmişti. Masanın ortasını bir buket taze  i ek süslüyor, canlı renkleri ihtiŐama hayat katıyordu.

"Lütfen oturun," dedi Devlin ve zarif bir hareketle Theresa için bir sandalye çekti. Theresa pel Ő döŐemeye yerleşti, gözleri büyük bir huşu içinde odada geziniyordu.

Oturduktan sonra Devlin karşısındaki yerini aldı, bakışları kadının tüylerini diken diken eden bir

yoğunlukla ona sabitlenmişti. Onda daha önce hiç görmediği türden bir kararlılık vardı.

"Bu geceki amacım özel bir akşam yaratmaktı," diye itiraf etti. "Umarım bunda başarılı olurum."

Gölümsedi, kalbi her yöne doğru çekiliyor, dikiş yerlerinden ayrılıyordu. Bu adama daha fazla karşı koyamayacağını biliyordu - böyle devam ederse, onu bu beklenmedik yollarla cezbederse olmazdı.

Odaklan Theresa, diye düşündü kendi kendine. *Önce senin güvenini, sonra da kalbini kazanması gerekiyor.*

Bu teoride yeterince kolay görünüyordu. Ama o hayatını teorik olarak değil, beklentilere meydan okunan, sınırların aşıldığı, verilen sözlerin tutulmayıp tekrar fısıldandığı bir dünyada yaşıyordu. Bu akşam ne olursa olsun, bu gecenin anısının sonsuza dek zihnine kazınacağını biliyordu.

BÖLÜM 20

"Bunların hepsi benim için mi?" Theresa soluk soluğa mum ışığının yumuşak titreyen parıltısını izliyordu zarif kristal avizelerden yansıyor.

"Hepsi senin için," diye başını salladı, ikisi de odanın en önemli parçası olan ve yere kadar zarif bir şekilde uzanan bembeyaz bir masa örtüsüyle süslenmiş uzun maun yemek masasına oturduklarında.

Tek bir detayın bile şansa bırakılmadığından emin olmuştu. Mükemmellik için parlatılmış gümüş çatal bıçak takımı vardı. İnce kemik porselenler vardı. Kristal cam eşyalar vardı, her bir parça diğerleriyle mükemmel bir uyum içinde olacak şekilde masaya titizlikle yerleştirilmişti. Hatta büyükannesinin ona tavsiye ettiği gibi, güzel kokular yayan narin porselen çiçekli orta süsü bile eklemişti.

Yanındaki hizmetçiye döndü. "Stella, ilk yemeği servis edebilirsin."

Geleneksel kıyafetler içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş olan Stella, aynı işi yapan başka bir genç kadınla birlikte sessizce ve hızla ilerledi. Kendilerine özenle hazırlanmış ve taze toplanmış otlarla süslenmiş bir konsome sunuldu.

"Bu kesinlikle çok lezzetli görünüyor," diye belirtti Theresa, servis edilirken gözlerini yemekten alamıyordu.

Çorbanın ardından etli bir rosto, limon dilimleri ve dereotuyla süslenmiş yumuşak haşlanmış somon tabakları, tereyağlı kuşkonmaz garnitürleri ve gevrek, altın rengi patatesler gibi çok çeşitli lezzetli yemekler servis edildi.

"Aman Tanrım!" Theresa haykırdı. "Bunların hepsini yiyebileceğimi sanmıyorum!"

Kıkırdadı. "Misafirimi aç bırakırsam nasıl bir ev sahibi olurum?"

"Pek iyi bir tane değil aslında," diye gülümsedi.

"Ve daha da önemlisi, sen benim misafirim değilsin," diye ekledi, önceki akşam güneşlenme odasında belli bir noktayı kanıtlamayı başardığını ummasına rağmen Theresa'nın hisleri hakkında daha fazla şey ortaya çıkarabilecek bir sohbeta girme fırsatına karşı koymadı.

"Değil miyim?" diye sordu, bunun arkasındaki anlamı anlamamış gibi davranarak.

"Tabii ki hayır," diye onayladı. "Buranın senin evin olması gerekiyordu. Kendi evinde nasıl misafir olabilirsin?"

Onun sözlerine gülümsedi ama içinde bir melankoli de vardı. "Dürüst olmak gerekirse artık hiçbir yerde kendimi evimde hissettiğimi sanmıyorum."

Başını öne eğdi. Bu akşamki sohbetin nereye varacağını ummuyordu ama kalpten kalbe bir sohbeti havadan sudan konuşmaya tercih ederdi, özellikle de Theresa'yla.

"Nedenmiş o?" diye sordu merakla, sesi sıcak ve davetkârdı.

Derin bir nefes aldı ve yarısı dolu olan tabağına baktı. İkisi de yemeğe ara vermişti ama yemekler gerçekten çok lezzetliydi. Ancak şimdi yemekten ziyade arkadaşına odaklanmak istiyordu.

"Eh, artık babamın kızı değilim," dedi omuz silkerek, sanki bu fikre kayıtsızmış gibi, ama öyle olmadığı belliydi. "Ve görünüşe göre kocamın karısı da değilim."

"Bunu düzeltmek için buradayım," diye hatırlattı ona şefkatle.

Melankolik gülümsemesini daha da arttırdı ve şimdi, her zamankinden daha fazla, oturduğu yerden fırlamak, ona doğru koşmak ve onu dünyanın tüm zorluklarından uzak tutmak için kollarına sarmak istiyordu. Bunun sebebinin kendisi olduğunu çok iyi bilmesine rağmen onun böyle hissetmesine izin veremezdi. Bu, onun üzüntüsünü kendisi için daha da acı verici hale getiriyordu.

"Kelimeler geçmiş i onaramaz," dedi ona.

"Sadece eylemler yapabilir," diye kabul etti. "Deniyorum Theresa. Gerçekten."

"Dün gece o adama vurmamak için gerçekten çok uğraşıyordun, bunu söyleyebilirim," diyerek aniden sohbeti değiştirdi ve beklemediği bir şekilde ona takılmaya başladı.

Aslında bu o kadar şaşırtıcı gelmişti ki, onun sözleri karşısında gözleri şaşkınlıkla açılmış, sonra da bir kahkaha patlatmıştı. "Gerçekten öyleydin," diye itiraf etti. "Yumruğumun izini burnunda taşımaya ne kadar yaklaştığının farkında bile değil."

"Ve yine de adam hiçbir şey yapmadı," diye hatırlattı ona.

"O ne yaptığını biliyor," diye sırttı. "Ve ne istersen söyle, ama sen *benim* karımsın ve ben de

kocan."

"Kocam mı?" diye yineledi, hâlâ onunla alay ediyordu. "Tuhaf. Onlardan birine sahip olduğumu hatırlamıyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye güldü. "Bunu hak ettim. Ama sadece bunu."

"Ve sen de alçakgönüllüsün - bunu bilmiyordum," diye şakacı bir şekilde cevap verdi, çatalını aldı ve kuşkonmazdan bir ısırık aldı.

"Benim hakkımda bilmediğin pek çok şey var," diye karşı çıktı. "Sana göstermeyi çok istediğim şeyler, güneşlenme odasındaki gibi."

Orada yaşananları hatırlayınca hemen kızarması hoşuna gitmişti. *Güzel, ben de böyle hissetmeni istiyorum,* diye düşündü kendi kendine. Onun bütün gün kendisini, öpücüklerini ve okşamalarını düşünmesini istiyordu. Bunu yapmasını sağlamanın tek yolu, ona bunca zamandır neyi kaçırdığını gerçekten göstermekti. Hepsi onun suçuydu. Bu düşünceden kaçmaya çalışmıyordu, daha ziyade ona kendisinin böyle bir adam olmadığını göstermeye çalışıyordu.

Ayrıca onun utangaç tavrından, zaman zaman bunun üstesinden gelebilmesinden, ona takılmasından ve şakacı olmasından da büyülenmişti. "Böyle kızardığında çok güzel oluyorsun. Açan bir güle bile gerçekten rakip oluyorsun."

Bu beklenmedik iltifat karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışlarını indirdi, dudaklarında istese de saklayamayacağı utangaç bir gülümseme vardı. "Nazik sözlerinizle beni gururlandırılıyorsunuz."

Bazen onunla konuşurken biraz resmi ve mesafeli bir tavır takınması hoşuna gitmiyordu ama onun yanında sadece temkinli olmaya çalıştığını aklından çıkarmamaya çalışıyordu. Kendini bir kalp kırıklığından koruma ihtiyacını anlayabiliyordu.

Aynı zamanda, onun hakkında ve onu neyin mutlu ettiği hakkında korkunç derecede az şey bildiğini fark etti. Karşısında oturan ve kalbini kendisinden uzak tutmaya hâlâ çok hevesli olan bu kadını tanımaya gerçekten ilgi duyduğundan, sohbetlerine biraz farklı bir yönde devam etti.

"Zarafetinize ve zarafetinize hayran olduğumu çok iyi biliyorsunuz, ancak ilgi alanlarınız ve tutkularınız hakkında çok az şey biliyorum. Okumayı sevdiğini biliyorum, Shakespeare meselesiyle bunu zaten tespit ettik. Ama... sana başka ne keyif veriyor Theresa?"

Her yönden gelen sorularla dolu bu çılgın yolculuğa çıkarken bu soruyu beklemiyordu ama bu özel soru karşısında kızın gözlerinin coşkuyla parladığını fark etti. "İlgi alanlarımı mı öğrenmek istiyorsun?" sesi kuşkulu geliyordu.

"Evet," diye gülümseyerek başını salladı. "Lütfen onları benimle paylaşın."

Theresa onun sorusunun gerçekten samimi olup olmadığını merak etti. Gözlerinin içine bir kez baktığında öyle olduğunu anladı. "Edebiyat dünyasında her zaman teselli ve ilham bulmuşumdur. Roman ve şiir okumak ve çeşitli edebi eserler hakkında düşündürücü tartışmalara girmek bana büyük keyif veriyor."

"Bunu fark ettim," diyerek başıyla gülümsedi. "Özellikle de bir noktayı kanıtladığınızda."

Kıkırdadı. "Beni Shakespeare hakkında sorguladın. Bu tam bir rezaletti!" diye haykırdı, gözleri sahte bir şokla açılmıştı ve bu da her ikisinin de yüksek sesle kıkırdamasına neden oldu.

Gülmeyi bıraktıklarında, "Bunu yapmamam gerektiğini bilmeliydim," diye itiraf etti, ama yine de gülümsemekten kendilerini alamadılar. Bu imkânsızdı.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı.

"Shakespeare dokunulmaz o zaman," diye sırttı. "Peki başka nelerden hoşlanırsınız?"

Bir an düşündü ve sonra devam etti. "Doğayı ve çiçekleri her zaman sevmişimdir. Ayrıca eskiz ve resim yapmaya, özellikle de manzara ve botanik illüstrasyonlarına düşkünlüğüm var."

Kızın ses tonu ve sevdiği şeylerden bahsediş şekli onu büyülemişti. Gözlerinde böyle bir ışıltıyla kendisinden bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordu. "Edebiyat ve sanat aşığı. Bu bir kadında mükemmel bir kombinasyon."

"Öyle mi?" diye sordu, çatalı yere bırakmıştı çünkü yemek şu anda aklındaki son şeydi.

"Kesinlikle," diye onayladı. "Aslında size göstermek istediğim bir şey var."

Ayağa kalktı ve elini tutarak ona doğru yürüdü. "Bana eşlik eder misiniz, lütfen?"

"Nerede?" diye sordu, onun elini tuttu ama henüz ayağa kalkmadı.

"Bir yerde," diye alay etti.

Biraz şakacı bir şekilde dudak büktü ve sonra kabul etti. Merakı galip gelmişti. Sessizce onu yemek salonundan çıkardı, uzun, karanlık bir koridordan geçtikten sonra çok iyi hatırladığı kütüphaneye girdi. Yıllanmış kitapların kokusu havaya sinmişti. Etrafındaki tüm bu kitaplara hayranlık duyduğunu hissetti. Üst üste yığılmış raflardan oluşan bir labirentte ona rehberlik etmeye devam etti ve sonunda durdu.

Elini onun elinden kurtardıktan sonra sayfaları güzelce ciltlenmiş bir kitap almasını izledi.

zaman geçtikçe sararmıştı. Beklenti dolu bir parıltıyla ona döndü ve elinde tuttuğu şeyi gösterdi. Başlığı gördüğünde nefesi kesildi.

"Don Kişot mu?" diye sordu titreyen bir sesle, ancak bunu onaylamasına gerek yoktu. Kadın kitabı eline aldığında adam başını sallamakla yetindi. Derin bir saygıyla kapağına dokundu. "Bu, ellerimde tutmayı hayal bile etmediğim bir şey. Miguel de Cervantes'in başyapıtının ilk baskısı."

Adamın gözlerini üzerinde hissediyordu, bir an bile onu terk etmedi. "Bunun hoşuna gideceğini düşündüm."

Parmaklarının ucuyla kitabı okşadı. "Bir kitabın sayfaları arasında bu kadar çok tarihi barındırabilmesi son derece şaşırtıcı." Başını kaldırıp ona baktı. "Açabilir miyim?"

"Elbette," diye başını salladı.

Kitabı açtı, ilk birkaç cümleyi okudu, sesi Cervantes'in mizahına ve hayali yel değirmenleriyle savaşırken tamamen kahramanın zihninde geçen sayfalarda yer alan kalıcı romantizme duyduğu hayranlığın bir senfonisiydi. Durduğunda, Devlin'in onu soluksuz dinlediğini fark etti. Adam ona gülümsedi, gözleri sıcaklıkla dolmuştu. Onun böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Cervantes'in zamansız masalının yankısı onda bir şeyler uyandırmıştı ve daha fazlasını görmek istiyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu, ancak cevabı çok açıktı.

"Bunun için söyleyecek sözüm yok," diye cevap verdi, isteksizce kitabı kapatırken. "Bu bir müzede olmalı. Çok değerli."

Omuz silkti. "Müzedeki bir kitap ne işe yarar ki? Bir kitap okunmalı, bakılmamalı."

"Haklısın," diye gülümseyerek rafa geri döndü ve kanadı kırık küçük bir kuşu yuvasına geri koyar gibi şefkatle yerine yerleştirdi.

O anda, ulaşamayacağı kadar yüksekte duran başka bir kitaba uzandı.

"Sana yardım edeyim mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır, ben iyiyim," diye başını sallarken tüm vücudu aklına koyduğu kitaba ulaşmak için gerildi.

Ama burada beklenmedik bir şey oldu. Devlin'in kitaplığın duvardaki bağlantılarından kurtulduğundan haberi yoktu. Almaya çalıştığı rafın altındaki bir rafı kavradığında, rafın hafifçe sallandığını fark etti.

"Theresa, dikkat et..." diye onu uyarmaya çalıştı, ona doğru koştu ama artık çok geçti ve görebildiği tek şey rafın kendini duvardan ayırması ve Theresa'nın saldırıdan korunmak için ellerini kaldırırken etrafındaki kitapların sıra sıra yere düşmesiydi.

BÖLÜM 21

Her şey birkaç saniye içinde oldu. Theresa'nın içgüdüleri hemen devreye girdi ve hızla düşen raftan uzaklaşarak bir felaketi önlemeyi başardı. Ancak kaderin cilvesine bakın ki, ağır kitaplardan biri yere düşmeden önce ayağını sıyırdı.

"Ah!" diye haykırdı içinden keskin bir acı geçerken.

Devlin hemen onun yanına koştu, yerde yatan Theresa'nın üzerine eğilirken yüzünün her bir çizgisinde endişe okunuyordu. "Aman Tanrım, Theresa!" dediğini duydu. O da az önce olanlara en az kendisi kadar inanamıyordu. "Sen iyi misin?"

Theresa yüzünü buruşturarak yaralı ayağına uzandı. Keskin acı azalmış olmasına rağmen ayağına dokunduğunda sıcak hissediyordu ve şimdi onun yerine, her seferinde daha güçlü ve daha güçlü bir şekilde titreşen donuk bir ağrı vardı. Bir saat içinde ayağının şişeceğinden ve acının dayanılmaz olacağından emindi.

"Uzaklaşmayı başardım," diye açıkladı, şimdi yere saçılmış olan ciltler dolusu kitaba bakarak. "Ama kitaplar ayağıma çarptı."

"Acıyor mu?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu.

"Evet," diye başını salladı ve soğuk avucunu sıcak, zonklayan ağrıya bastırdı.

Theresa'yı nazikçe destekleyerek yakındaki bir şezlonga götürdü. Ayağını incelemek için diz çöktü ve hemen oluşan şişliğe dikkat çekti. "Çok üzgünüm Theresa. Acıyı hafifletmek ve şişliği indirmek için bir bez ve biraz soğuk su getireyim."

Theresa buna bir şey diyemedi çünkü bir başka acı dalgası üzerine çökmüştü ve tıslayarak geçiştirdi. Bu onu hemen acele ettirdi. Çalışma odasına koşup nemli bir bez ve bir leğen soğuk suyla dönmesini izledi.

Sonra tekrar Theresa'nın önünde diz çökerek bezi şefkatle yaralı ayağına yerleştirdi. "Lütfen bu aksilik için beni affet, Theresa. Kütüphaneye yaptığım basit bir ziyaretin böylesine talihsiz bir kazayla sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim."

Theresa yaşadığı rahatsızlığa rağmen ona güven verici bir gülümseme sundu. "Kendini suçlama Devlin. Bu tamamen bir kazaydı. Ayrıca, Miguel de Cervantes tarafından yazılmış herhangi bir şeyin ilk baskısını okumak her türlü acıya değer."

Bu onu gülümsetti. "Bunu söylediğinizi duyduğuma sevindim, ama yine de kitap okumak, insanın ayağını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu bir etkinlik değil, zevk veren güvenli bir etkinlik olmalı."

Onun sözleri karşısında kıkırdadı. "O kadar da kötü değil."

"Ah, ama kitap hasarlı mı?" diye haykırdı, kitabı şefkatle eline alıp inceledi.

"Bunun pek önemi yok," diyerek onu temin etti.

"Nasıl fark etmez?" diye soluk soluğa kaldı. "Bu ilk baskı!"

Gülümsedi. "Bu sadece birinin yüksek değer atfettiği bir eşya. Ama dediğim gibi, okumaya aç gözlerden saklanıp bir kitap rafında yüksekte tutulursa ne değeri kalır ki?"

Sonra Devlin'in kaşları endişeyle çatıldı, Theresa'ya yardım etmek için elinden geleni yapmaya kararlı bir şekilde ayağına baktı. "Ciddi bir yaralanma olmadığından emin olmak için hemen doktor çağıracağım. Bu arada lütfen size biraz çay ya da ağrı kesici bir merhem getirmeme izin verin."

"Bir hekime ihtiyaç olduğunu pek sanmıyorum," diye başını salladı. "Yük olmak isteyeceğim son şey. Ben sadece -" dedi ve ayağa kalkmaya başladı ama adam ona izin vermedi, bunun yerine onu belinden tutup tekrar aşağı çekti.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, bayan?" diye sordu şakacı bir şekilde, ama sesindeki kararlılığı da duyabiliyordu.

"Ev mi?" diye gülümsedi.

"Hayır," diye başını salladı ve gözlerine bir kez baktığında ciddi olduğunu anladı. "Bu şekilde geri dönmene vicdanım el vermiyor. Ya gece daha da kötüleşirse? Ya bileğin burkulursa ya da daha kötüsü kırılırsa? Hayır, hayır, şu anki evinize geri dönme şansınız kesinlikle yok."

Adamın *ev* kelimesini kullanmaması dikkatinden kaçmadı. Yeni evinden *şu anki meskeni* olarak bahsediyordu. Neden bu kadar çok sevdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun üzerinde fazla durmamaya karar verdi. Ayağı şimdi daha çok acıyordu. Adam haklıydı. Düşündüğünden daha ciddi olabilirdi.

"Emin misin?" diye merak etti. "Rahatsızlık vermek istemem."

"Saçmalama," diyerek elini umursamazca salladı. "Sen asla rahatsız edici olamazsın. Şimdi gidip doktoru çağırayım; yakınlarda oturuyor, yakında burada olur. Ayrıca hizmetçilere çay

göndermelerini söyleyeceğim."

Theresa minnetle başını salladı. "Çay çok iyi olur, teşekkür ederim. Ve belki ayağımı yükseltmek için bir minder."

Devlin başıyla onayladı ve Theresa'nın isteklerini yerine getirmek için aceleyle çıktı. Kısa süre sonra, yaralı ayağını desteklemek için yumuşak bir yastıkla döndü. Ayağını neredeyse saygıyla ellerinin arasında tutarak *şezlonga* dikkatle yerleştirdi. Yanında oturan Devlin, doktorun gelmesini bekledikleri sırada rahatlatıcı bir varlık sundu. Bunun olduğuna inanamıyordu. Çok kötü bir şanstı.

"Çok özür dilerim," diye tekrar özür diledi.

Onu rahatlatmak istedi. "Bu gerçekten senin hatan değil Devlin. Rafin gevşek olduğunu ve kitapların muhtemelen onun için çok ağır olduğunu bilemezdin. Aslında bir ayak bileğinden çok daha kötü olabilirdi."

"Doğru," diye düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bu sadece talihsiz kazalardan biri," diye ekledi ve o anda çay geldi.

Hizmetçi kızın tepsiyi önlerindeki küçük sehpaaya yerleştirmesini ve dumanı tüten sıcak çayı iki zarif fincana doldurmasını ikisi de sessizce izledi. Her şey bittiğinde, zar zor duyulur bir sesle izin isteyip onları tekrar yalnız bıraktı. Adam fincanı aldı ve ona getirdi. Kadın gülümsedi.

"Felçli değilim, Tanrı'ya şükür," diye alay etti. "Uzanıp kendi çayımı kendim getirebiliyorum."

"Birinin senin için bir şeyler yapmasına gerçekten alışık değilsin," diye işaret etti ve onu elinden fincanı almaya teşvik etti, o da sonunda yaptı.

"Sanırım değil," diye itiraf etti, çay karışımına eklenen lavanta aromasının tadını çıkartıyordu. Özellikle böylesine tatsız bir olaydan sonra onu rahatlatmıştı.

"Şey, belki sen-" diye başladı ama kapının alınmasıyla sözünü bitiremedi.

Gözleri kapıya kaydı.

"Evet?" diye seslendi ve bir dakika sonra uşak içeri baktı.

"Majesteleri, doktor geldi," diye duyurdu.

"İçeri gönderin," diye başını sallayan Devlin, yakışıklı yüzüne kazınmış aynı endişe ve kaygı ifadesiyle Theresa'ya döndü.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim Doktor Anderson," diye elini sıktı Devlin, bir eli Devlin'in elini sıkıca kavrarken diğer eli siyah, deri bir çantayı tutuyordu.

Theresa hayatı boyunca hiç hasta olmamıştı. En azından bir doktora ihtiyaç duyacak kadar değil. Küçük bir kızken annesi hem ona hem de kız kardeşine çok iyi bakmış, büyüdükçe de kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmişlerdi. Şansları yaver gitmiş olacak ki profesyonel tıbbi bakıma hiç ihtiyaç duymamışlardı. Bu yüzden Theresa o siyah deri çantayı ve içinde ne olabileceğini hem merak ediyor hem de endişeleniyordu.

"Sanırım hasta bu," dedi Doktor Anderson yerde yatan ve doğrulmaya alışan Theresa'ya bakarak, ama adam başını sallayarak ona baktı.

"Lütfen en rahat olduğunuz şekilde kalın, Majesteleri," diye ısrar etti.

Theresa bu adamın onun Devlin'in karısı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Biliyor olmalıydı. Onu getirmeye giden her kimse, tıbbi yardıma ihtiyacı olanın Dük'ün karısı olduğundan bahsetmiş olmalıydı. Onun yanına oturdu ve ayağını nazikçe ellerinin arasına aldı. Devlin ayakkabısını çoktan çıkarmıştı ve adam bir doktor olmasına rağmen Theresa başka bir adamın ayağına bakmasını biraz tuhaf buldu. Bu düşüncenin gülünçlüğü neredeyse yüksek sesle kıkırdamasına neden olacaktı.

Adam daha sonra kadının çok acı verici bulduğu bir yerini kavradı ve kadın sessizce nefesini tuttu. Adam bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Evet," diye başını salladı. "Şimdi bir saat öncesine göre daha fazla."

"Şey," dedi, ayağını nazikçe yastığa geri koyduktan sonra gözlüklerini düzeltmeye başladı, "sadece küçük bir burkulma, ancak eminim ki acıyı hisseden siz olduğunuz için size çok daha ciddi görünüyordur. Size tavsiyem ayağınızın üzerine ağırlık koymamanız ve iyileşme sürecine yardımcı olması için birkaç gün boyunca bol bol yatak istirahati yapmanız."

"Peki ya ağrı?" Bu kez Devlin araya girdi ama Theresa'nın sormak istediği soru da buydu çünkü bu gece uyuyabileceğinden şüpheliydi.

"Size söğüt kabuğu çayı içeren bitkisel bir infüzyon ve ayrıca lokal rahatlama sağlayacak arnika içeren topikal bir merhem için reçete yazacağım. Şu anda yaptığınız şey, dinlenme ve yükseltme, önümüzdeki birkaç gün boyunca tam olarak devam etmeniz gereken şeydir, çünkü bu şişliği azaltacak ve iyileşmeyi destekleyecektir. Son olarak," talimatlarının bu kısmı için Devlin'e döndü, "kan dolaşımını artıracak ve aynı zamanda ağrıyı hafifletecek yağlar veya merhemlerle bölgeye nazikçe

masaj yapabilirsiniz.

acı."

Theresa Devlin'in ayağına masaj yapmasını hayal bile edemiyordu ama yine de hemen başını salladı. O anda Doktor Anderson ayağa kalktı, bir kâğıda bir şeyler karaladı ve Devlin'e uzattı.

"Teşekkür ederim Doktor Anderson," diye gülümseyerek adamın elini bir kez daha sıktı.

"Kısa sürede kendini daha iyi hissedeceksin." Doktor Theresa'ya döndü ve başıyla onu onayladı. "Çıkış yolunu bulacağım. İyi geceler."

İkisi de adam kapıyı kapatana kadar beklediler ve tekrar yalnız kaldılar. Devlin ona döndü ve hemen konuştu. "Burada benimle kalmalısın, böylece sana göz kulak olabilirim. İyileşmen için en rahat ortam burası."

Theresa bunu beklemiyordu. Bir an tereddüt etti, onun endişesinden etkilenmişti ama aynı zamanda empoze etmekten de çekiniyordu. "Bunu kendini suçlu hissettiğin için yaptığını biliyorum ama seni temin ederim buna hiç gerek yok. Bu tuhaf kazadan seni sorumlu tutmuyorum, o yüzden bu kadar zahmete girmene gerek yok. Evimde kendi başıma gayet iyi idare edebilirim."

Gözleri ona doğru yumuşadı. "Suçlu hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Hissediyorum. Bu yüzden lütfen vicdanımı rahatlatmama izin verin. Benim çatım altında sana iyi bakıldığını bilmek bana büyük bir huzur verecek. Ayrıca, orada sadece hizmetçilerle yalnız olacaksın ve iyileşmene yardımcı olmak için gerekli tüm konforla donatılmış bu evde bana sahip olacaksın."

Onu izledi, her nefesinden ciddiyet sızıyordu. Burada kalmak istiyordu. Bunu kendine daha fazla inkar edemezdi. Onun yanında olmak, onunla aynı evde bulunmak istiyordu. Ama bu akıllıca mıydı? Başka bir kalp ağrısına yol açar mıydı?

Kısa bir duraksamadan sonra nihayet yumuşadı. "Pekâlâ. Bu cömert teklifinizi kabul edeceğim, ama

sizi hiçbir şekilde rahatsız etmemem şartıyla."

Gülümsedi. Kararı için minnettar olduğu her halinden belliydi. "Sen asla rahatsızlık veremezsin, Theresa. Seni bu konuda temin ederim."

Gülümsedi. "O zaman belki misafir odasına gitmeme yardım edebilirsiniz?"

"Elbette," diye başını salladı, kızın yanına koştu ve onu bir tüy kadar hafifmiş gibi kollarına aldı. "Ama seni kendi odana götüreceğim."

Adamın güçlü kollarını vücudunun altında hissetti. Adam onu sıkıca kavradı ve kendisine yakın tuttu. Kolunu onun boynuna doladı. O kadar yakındılar ki, adamın kirli sakalını görebiliyordu. Parmaklarıyla okşamak için ani bir dürtü duydu ama buna direndi.

Böylece Devlin dikkatle Theresa'nın ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve kütüphaneden çıkıp yatak odalarına doğru ilerlerken ona destek oldu. Theresa Devlin'e karşı minnettarlık ve giderek artan bir yakınlık duygusunun karışımını hissetmekten kendini alamadı; onun gerçek ilgisini ve iyileşmesini mümkün olduğunca rahat hale getirme isteğini takdir ediyordu.

BÖLÜM 22

"Bir kitaplık neredeyse üzerine mi düşüyordu?" Devlin'in büyükannesi ertesi sabah soluk soluğa Theresa'nın oturduğu yatak odasında sabah çayını içiyordu.

Devlin'in evinin konforuna hapsolmuş olan Theresa, büyükannesine geçirdiği tuhaf yaralanmanın ayrıntılarını anlatıyordu. Belki de hapsolmak kullanacağı doğru kelime değildi. Dürüst olmak gerekirse, Devlin ona burada kalmasını teklif etmişti ve Theresa da büyük bir memnuniyetle kabul etmişti. Arkasındaki sabah ışığı dantel perdelerin arasından süzülürken büyükannesinin yankılanan sözlerine başını sallayarak cevap verdi.

"Ama sizi temin ederim, durum görüldüğü kadar vahim değil," diye Theresa her zaman sevdiği, şimdi zengin brokar bir elbise giymiş, kırlaşmış saçları dantel süslemeli bir başlığın altında zarif bir şekilde toplanmış olan bu asil kadını rahatlatmakta gecikmedi. Theresa'nın başucunda otururken yüzünde gerçek bir endişe vardı.

Devlin'in büyükannesi şok içinde elini kalbinin üzerine bastırarak başını salladı. "O şoku hayal bile edemiyorum," dedi, "ama sadece küçük bir burkulmayla sona erdiği için çok mutluyum."

"Evet," diye hemen kabul etti Theresa. "Çok daha kötü sonuçlanabilirdi."

Her iki bayan da yüzlerindeki rahatlama ifadesi ile birbirlerine anlamlı bir bakış attılar.

"Tanrıya şükür daha ağır bir hastalık değil. Devlin bana söylediğinde çok endişelendim.

Doktor Anderson'ın dün akşam sizin için gönderildiğini söyledi."

Theresa başını sallayarak, "Doktor Anderson bu kadar çabuk geldiği için şanslıyız," dedi kendini yastığa bırakırken.

Devlin'in büyükannesi Veronica, "O iyi bir doktor," diyerek ona güvence verdi. "Daha yetenekli ellerde olamazdın."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye gülümsedi Theresa. "Ama daha önce de söylediğim gibi, telaşlanacak bir durum yok. Dün gece eve dönebilirdim ama Devlin ısrar etti -"

"Elbette ısrar etmeliydi!" diye sözünü kesti yaşlı kadın bilmiş bir tavırla. "O kitaplığı nasıl kontrol etmemiş olabilir? Tanrı aşkına!"

"Hayır, hayır," diye başını salladı Theresa. "Böyle bir kaza için onu suçlayamazsınız. Bu tamamen benim hatamdı. Elimden gelenin ötesinde uzanıyordum ve sanırım rafı bile bir şekilde üzerime çektim, bu da onun hatasından çok benim hatam."

Yaşlı kadın sanki Theresa'nın ona söylemediği ve iyi saklayamadığı bir şey varmış gibi başını biraz eğdi.

Veronica, "Eğer ağrın varsa Doktor Anderson'ı çağırıp seni tekrar görmesini isteyelim," diye ısrar etti.

Theresa güven verici bir şekilde gülümseyerek, "Buna gerek yok," dedi. "Buradaki varlığım la zaten hayatlarınızın huzuruna kargaşa getirdim. Söz veriyorum uzun süre başınıza bela olmayacağım."

"Saçmalık!" yaşlı kadın mücevherli elini umursamaz bir tavırla salladı. "Siz kesinlikle baş belası"

değilsiniz.

ve senin bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim. Aslında Devlin'in de burada olmanızdan en az benim kadar keyif aldığını düşünüyorum," diye kıkırdadı bu kez.

Theresa gülümsemeye karşılık verdi. "Çok nazıksınız."

Devlin'in büyükannesi Theresa'yı rahatlama ve hayranlık karışımı bir duyguyla izledikten sonra tekrar konuştu. "Biliyorsun, torunum gerçekten olağanüstü bir genç adam, ama her erkek gibi o da biraz... kaybolmuş olabilir. Umarım ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Anladığımdan emin değilim," diye gülümsedi Theresa. Her ne kadar kadının nereye varmak istediğini tahmin edebilse de doğruyu söylüyordu.

Çünkü Theresa, torununun nihayet evlenmesini ve gururla torunlarım diyeceği çocuklarının olmasını çok istiyor gibi görünen bu kadınla arasında her zaman bir bağ olduğunu hissetmişti. Hatta düğün sırasında Veronica Theresa'ya yaklaşmış, onu kucaklamış ve aileye hoş geldin diyerek birlikte çocuk kahkahalarıyla dolu nice mutlu yıllar dilemişti ki bu Theresa'nın içini ısıtan bir şeydi. Şimdi bile, yaşlı kadın karşısında otururken, Theresa aynı bağın eskisi gibi aynı yoğunlukta yandığını hissedebiliyordu. Veronica ondan hoşlanıyordu ve Theresa'nın Devlin için kelimenin tam anlamıyla gerçek bir eş olmasını istiyordu. Theresa'nın bir yanı da bunu istiyordu. Ama başka bir yanı hâlâ korkuyordu.

Kadın ona doğru eğildi ve elini tutarak sempatik bir şekilde okşadı. "Yaşlı bir kadının saçmalıklarını o kadar da ciddiye almamalısın," dedi şakacı bir tavırla ama bir şey Theresa'yı bunun Dowager'ın kendi sözlerinin anlamını bir süre daha gizli tutmak istemesinden kaynaklandığına ikna etti. "Ailemizin değerli bir üyesi olduğunu unutma canım. Senin iyiliğin için endişeleniyoruz, özellikle de şimdi olanlardan sonra ve kütüphanemize daha iyi bakmadığımız için hem kendimi hem de Devlin'i kişisel olarak sorumlu görüyorum."

Theresa tekrar, "Bunun senin hatan olduğunu hiç sanmıyorum," diye itiraz etti.

"Şimdilik sadece dinlenmeye odaklanın." Dowager önceki konu hakkında tekrar yorum yapmadı. "İyileşmeye ihtiyacınız var ve biz de kendinizi evinizde hissetmeniz ve burada hoş karşılanmanız için elimizden geleni yapacağız. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, bizi çağırmaktan çekinmeyin."

Theresa bu jestten çok etkilendiğini hissetti, gözleri minnettarlıkla parlıyordu. "Nezaketiniz kalbime dokundu, Majesteleri. İhtiyaç duyulduğunda kesinlikle size ulaşacağım. Şimdilik, dinlenmenin kucağına teslim olacağım. Dürüst olmak gerekirse günlerce yatalak kalmayı hayal bile edemiyorum ama yapmam gereken buysa, öyle de olacak."

Dowager başıyla onayladı. "Mükemmel, canım. Kendine çok iyi bak ve her ihtiyacın için burada olduğumuzu bil."

Devlin'in büyükannesi son bir kez başını sallayarak güvence verdi ve arkasında odada bir huzur hissi bırakarak ayrıldı. Theresa yumuşak battaniyelerin kucağına iyice yerleşti, burkulan bileği bir yığın dolgun minderin üzerinde yükseliyordu. Zonklamanın azaldığını, yerini hafif, donuk bir ağrıya bıraktığını hissedebiliyordu.

Pencereden dışarı bakarken gözleri aşağıdaki bahçenin canlı renk cümbüşüne takıldı. Yeni açmış güllerin kokusu hafif bir esintiyle havaya yayılıyordu. Bu, ulaşabileceği yerin hemen ötesinde yatan güzelliğin canlı bir hatırlatıcısıydı.

Düşünceleri Devlin'e, bu çetin sınav boyunca yanında olan nazik ruha kaydı. Onun sarsılmaz desteği ve kendisini güvende ve el üstünde tuttuğunu hissettirme becerisi için minnettarlık duydu. Onun nazik gülümsemesini ve elinin güven verici dokunuşunu hayal etti, sıkıntılı anlarında ona teselli veriyordu.

Theresa dinlendirici bir uykuya dalmışken, yatak odasının kapısının hafifçe çalınması onu rüyalarından uyandırdı. Yumuşak bir iniltiyle gözlerini açtı ve rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak yatakta hafifçe kaydı.

Devlin elinde yeni toplanmış bir buket çiçekle kapının önünde duruyor, aynı anda hem garip hem de heyecanlı hissediyor, hangi duygunun ağır bastığını kestiremiyordu.

Theresa'nın diğer taraftan, "Evet, içeri gelin," diye seslendiğini duydu.

Odaya girme arzusunun baskısı altında gıcırdayan kapıyı ancak o zaman açtı. Beklediği gibi yatakta uzanıyordu, gözleri onun bakışlarıyla buluşmak için çırpınarak açılmıştı. Çok ihtiyaç duyduğu dinlenmesini bölüp bölmediğini anlamaya çalışarak ona sıcak bir gülümseme sundu.

"Günaydın Theresa," diye selamladı onu. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır, hayır," diye onu temin etti. "Büyükannen birkaç dakika önce buradaydı. Ne olduğunu öğrenmek istedi."

"Aslında ona her şeyi zaten söyledim," diye kaşlarını çattı.

Büyükannesinin bunu neden yaptığını anlayabiliyordu. Theresa'yı seviyordu ve Theresa'nın burada ne kadar kalacağını görmek istiyordu. Büyükannesine kalsa Theresa sonsuza kadar burada kalırdı. Dürüst olmak gerekirse, ona kalsa o da aynı kararı verirdi.

"Bunlar benim için mi?" diye sorarak onun düşünce akışını böldü ve elindeki çiçeklere baktı.

"Ah, evet," diye gülümseyerek başını salladı. "Öyle. Bunları size buradaki sığınağınıza doğanın güzelliğinden bir dokunuş getirmek için getirdim."

Çiçekleri eline aldığı anda bu jest karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Burnunu güzel kokulu bukete gömdü ve gözlerini kapatarak derin derin içine çekti, her bir çiçeğin her bir yaprağının tadını çıkardı. Gözlerini açtığı anda sesi minnettarlıkla doluydu.

"Çok nazıksınız," dedi. "Teşekkür ederim. Onları biraz suya koyup yatağımın yanına yerleştirmenizi rica edebilir miyim? Onları yakınımnda istiyorum."

Göğsündeki gururun, varlığının dikişlerini yırtmakla tehdit edecek kadar kabardığını hissetti. Gününe teselli ve canlılık getireceğini umduğu çiçekleri eline aldığında tüm vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

Arkasını döndü ve sadece süsleme amacına hizmet ediyor gibi görünen boş bir vazı buldu. Canlı renklerdeki çiçekleri içine yerleştirdi ve yine başucunda duran küçük bir sürahi suyu alıp vazoya döktü.

"Çok güzeller, Devlin," dedi fışkırarak. "Sadece kokuları bile odayı aydınlatıyor ve ruhumu canlandırıyor."

Bakışları şefkatle doluydu, gözlerini ondan alamıyordu. "Kendiniz orada olamasanız bile, bahçenin ihtişamına bir göz atmanızı sağlayabileceklerini düşündüm. Doğayı ne kadar sevdiğinizi biliyorum."

"Bunu hatırladığına inanamıyorum," diye haykırdı, sesi kuşkulu çıkıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, bunu tam olarak bu kelimelerle söylediğimi bile sanmıyorum."

"Her zaman değil, ama bazen satır aralarını okuma eğilimim var," diye kıkırdadı. "Ayrıca, çiçeklere nasıl baktığınızı, Londra'daki yeni evinizde kendi çiçeklerinizle nasıl ilgilendiğinizi fark ettim."

Bu sözlerden, *Londra'daki yeni evinden* hoşlanmamıştı ama en azından şimdilik buna uymak zorundaydı. Belki eninde sonunda, onun kendisi için her şeyi yapmaya hazır olduğunu görebilecekti.

"Bu kadar dikkatli olduğunu bilmiyordum," diye alay etti onunla.

Devlin'in kalbi Theresa'nın sözleri karşısında sıcaklıkla kabardı. Onun yeniden bahçede özgürce dolaştığını, kahkahalarının yaprakların hışırtısına ve çiçeklerin kokusuna karıştığını görmeyi arzuluyordu. İyileşme sürecini desteklemek ve sonunda açık havanın güzelliğine geri dönmesini sağlamak için sessiz bir yemin etti.

"Sadece benim için önemli olan insanlarla," diye açıkladı.

"Önemli miyim?" diye sordu.

"Çok öyle, evet," diye başını salladı, herhangi bir oyun oynamak istemiyordu. "Sanırım bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettim. Ve el ele **gezinirken** sana tüm bahçeyi göstermek istiyorum. Ama şimdilik en önemli şey senin iyiliğin. Seni burada herhangi bir şeye ikna etmek için tutmadığımı bilmeni isterim. Sizin için gerçekten endişeleniyorum ve ancak tekrar iyi olduğunuzdan emin olduğumda gitmenize izin vereceğim. Bu konuda hiçbir geri konuşmayı kabul etmeyeceğim."

Bu küçük monologla çizgiyi aşp aşmadığını merak etti. Sanki bir emir veriyormuş gibi görünmek istememişti, daha ziyade *bu* işi sonuna kadar götürme ve ev dediği *yere* dönmeden önce bileğinin tamamen iyileştiğinden emin olma arzusunu dile getirmişti.

Ama onu çok şaşırtan bir şekilde, kız onun sözlerine kıkırdadı. Bu, onun nereden geldiğini anladığına dair ona güvence verdi.

"Sen böyle söyleyince, kabul etmekten **başka** ne yapabilirim ki?" diye şakacı bir şekilde cevap verirken, gözleri takdirle parlıyor, ona olan güvenini ve inancını yansıtıyordu. Bu hisleri memnuniyetle karşıladı ve yakında aşkın da bunu takip edeceğini umdu.

"Güzel," diye gülümsedi. "Çünkü seni daha iyi hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyorum." Bir an durakladıktan sonra ona anlamlı bir bakış attı. "Her şeyi."

Yanakları kızarıırken gözleri büyüdü. Onu böyle görmek hoşuna gidiyordu.

"Teşekkür ederim," diye toparlayabildi kıpkırmızı yanaklarının arasından.

Gülümsedi ve geri çekilerek Theresa'nın tekrar yumuşak dinlenme kozasına yerleşmesine izin verdi. Yatak odasından sessizce çıkarken Devlin derin bir şükran duygusu hissetti. Theresa'nın gününe bir an olsun güzellik katabildiği için, aralarındaki bağın gücü için ve sevdiklerinin sarsılmaz desteği için minnettarlık.

Yenilenmiş bir kararlılıkla, Theresa'nın iyileşmesine yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapmaya karar verdi ve bahçenin harikalarını bir kez daha birlikte keşfedebilecekleri günü sabırsızlıkla bekledi.

BÖLÜM 23

Theresa kapının çalındığını duyunca, hizmetçilerden birinin kendisine bir şey getirdiğini sandı. Kahvaltı. Kapı açılıp da sabahın ilk ışıklarıyla Devlin'in yüzünü gördüğünde hoş bir sürprizle karşılaştı. Yüzünde bir şey vardı, sanki heyecanını kontrol edemiyormuş gibi çocuksu bir coşku.

"Günaydın," diye onu içtenlikle selamladı. "İyi uyudun mu?"

"Çok güzel, sorduğun için teşekkür ederim," diye gülümsedi. "Ayrıca bugün çok iyi bir ruh hali içinde görünüyorsunuz."

"Öyle miyim?" diye merak eder gibi yaptı, sonra omuz silkti, yüzünde hâlâ o gizemli gülümseme vardı. "Sanırım öyle olduğumu söyleyebilirsin. Bugün misafirlerimiz var."

"Oh," diye kibarca başını salladı. "Senin ve annenin bazı akrabaları mı?"

"Hayır," diye başını salladı. Merakının uyanıp uyanmadığını henüz anlayamıyordu ama aynı zamanda çok fazla şeyi çok erken açıklamak da istemiyordu. Sonuna kadar bunun bir sürpriz olmasını istiyordu. "Yani, sen ve ben misafir ağırlayacağız."

"Sen ve ben mi?" Kadının yanıtı kuşkuyla yankılandı. Yatağına doğru yürürken gözleri Theresa'nınkilerle buluştu ve beklentiyle parladı.

"Kesinlikle," diye başını salladı.

"Peki, kim o?" diye sordu, merak ve heyecanın vücut bulmuş haliyle.

"Tsk, tsk, tsk," diye başını salladı. "Siz kadınlar her zaman her şeyi öğrenmeye çok heveslisiniz. Bunu en sonuna kadar bir sürpriz olarak saklayabileceğimizi umuyordum. Ne de olsa küçük bir sataşmanın kimseye zararı olmaz, değil mi?"

Eğlenerek kıkırdadı. "Beni nasıl merakta bırakacağını kesinlikle biliyorsun, Devlin. Acaba kim olabilir?"

Onun bakış açısına göre, tahmin oldukça açıktı, ancak aynı kapıları kendileri çalmaya geldikleri ana kadar gizemli misafirlerinin kimliğini açıklamamaya karar verdi. Onun için özel bir şey yapmak istiyordu. Ona çok sevdiği çiçekleri getirmişti bile. Bir önceki öğleden sonra birkaç saatini ona tüm bu aksiliklerin nedeni olan Don Kişot kitabını okuyarak geçirmişti. Kitabı ona hediye olarak sunduğunda, hediye olarak verilemeyecek kadar değerli olduğunu söyleyerek reddetti. Her zaman inatçı küçük bir şey olduğu için bu konuda onunla savaştırmaya karar verdi, ancak kitabın bir gün bir şekilde onun eline geçeceğine yemin etti. Buna ondan daha layık birini hayal bile edemiyordu.

"Ah, asıl soru bu, değil mi?" diye cevap verdi, hafifçe kıkırdarak. "Ama korkma Theresa. Cevap çok yakında ortaya çıkacak. Sadece biraz daha sabret, sabrının karşılığını alacaksın."

Aralarındaki derin bağın keyfini çıkararak aralarındaki şakacı şakalaşmaların tadını çıkardı. Devlin bu neşeli anların tadını çıkarıyor, birlikte geçirdikleri günlere neşe ve kahkaha kattığını biliyordu. Kadının son seçimine bağlı olarak, bunların birlikte geçirecekleri en mutlu günler olabileceğini ya da daha da güzel bir şeyin başlangıcı olabileceğini biliyordu. Tüm kalbiyle ikincisi olmasını umuyordu.

"Ama bu kadar gerilimi kaldıracabileceğimi sanmıyorum," diyerek surat asar gibi yaptı ve ikisini de eğlendirdi.

Cevap vermeden önce muzipçe sırıttı. "Oh, ama merak da eğlenenin bir parçası. Yine de çok fazla beklemek zorunda kalmayacaksınız. Sadece birkaç saat daha diyebilirim."

"Saatler mi?" diye haykırdı, cevabını şakacı bir şekilde dramatize ederek.

"Evet, saatler," diye başını salladı. "Günler de sürebilir, biliyorsun. Ama sizi sadece birkaç saat merakta bırakmaya karar verdim, o da çok yakında geçecek."

Theresa'nın başucuna bir adım daha yaklaştı, gözleri herkesten çok değer verdiği bu kadına karşı şefkatle doluydu. Bunu artık biliyordu ve ne dünyaya ne de kendisine itiraf etmekten çekinmiyordu. Ama o hâlâ böyle bir aşk ilanı için fazla kırılgandı. Ona giden yolu yavaş yavaş inşa etmesi gerekiyordu. Bunu umursamadı. Onu kollarına almak ve hak ettiği şekilde karısı yapmak için zamanın sonuna kadar bekleyebilirdi. Keşke ona bunu kanıtlama şansı verseydi.

Başını sallarken dudakları şakacı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sürprizi beklemenin zorluğunu kabul etti. "Pekâlâ," diye onayladı, adamın umduğu gibi herhangi bir hoşnutsuzluk göstermeden. "Senin kararına güveniyorum ve gizemli misafirlerimizin kimliklerinin açıklanmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Ama beni çok fazla bekletmeyin, yoksa tahmin yürütmeye başlamak zorunda kalabilirim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ah, tahmin oyunu. Her zaman çok eğlencelidir, değil mi? Ama bu durumda tehlikeli de olabilir."

"Tehlikeli mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Doğru tahminde bulunup sürprizini mahvedebileceğin anlamında," dedi ona.

geri çekilirken son bir kez göz kırptı.

"Oh, çok iyi, seni kötü, kötü adam," diye meleklerin korosundan daha melodik bir şekilde güldü.

"Hizmetçilere kahvaltıyı hemen yukarı göndermelerini söyleyeceğim," dedi. "Siz yemeğinizi yerken büyükkanneniz de çay içmek için size katılabilir. Sanırım ikimizin toplamından daha fazla endişeleniyor."

"Ah, o tatlı, sevgili hanımefendi," dedi Theresa. "Ona iyi olduğuma dair güvence vermeye çalıştım. Yani, neredeyse hiç acı hissetmiyorum. Arada bir dalga halinde geliyor, sonra geçiyor ama çoğu zaman yalan söylemekten uyuşuyor."

"Ve olması gereken de bu," diye hatırlattı ona. "Hemen iyi olduğunuzu düşünerek kendinizi kandırmayın. İyi doktoru dinleyin. O ne söylediğini biliyor. Seni burada ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz."

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi. "Gerçekten."

"Benim için bir zevk," diye yanıtladı sırtarak. "Gerçekten."

İkisi de kıkırdadı ve sonra kapıyı arkasından kapattı, Theresa'nın gününe heyecan ve entrika kattığını bildiği için mutluluk dalgasına karşı koyamadı.

Theresa'nın sürpriz ziyaretçinin kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kız kardeşi miydi? Onu bir süredir görmemişti ama Helen'in bunu bir sır olarak saklayamayacağını düşündü. Theresa kahvaltı vaktini düşünerek geçirdi. Mary-Jane olabilir miydi? Ama Devlin ve o sadece tanıdıklardı. Bu da ona resmi olarak yazması, olanları açıklaması ve buraya gelmesini istemesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu da çaba ve dikkatli bir planlama gerektiriyordu. Helen'i çağırmak daha kolaydı. Ne de olsa Theresa'nın kız kardeşiydi, aileden biriydi ve bu nedenle daha bariz bir seçimdi.

Ancak Theresa şu anda en iyi arkadaşının arkadaşlığına ihtiyaçı olduğunu hissediyordu. Mary-Jane ona bu zor anında ne yapması gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunacaktı. Evet, ona ihtiyaçı vardı ama Devlin'in Mary-Jane'i buraya getirmek için onca zahmete katlanacağından şüpheliydi.

Kahvaltıdan bir süre sonra Theresa kapının çalındığını duyduğunda aradan ne kadar zaman geçtiğini tam olarak bilemiyordu. İşaat zamanının geldiğini bilerek hevesle seslendi. Kendini yastığın üzerine bırakarak doğrulmaya çalıştı.

Kapı açıldı ve Devlin karşısındaydı, bir kulaktan diğerine sırtıyordu. Ama yalnız değildi. Arkasında en yakın arkadaşı Mary-Jane ve onun yanında da Mary-Jane'in kızı Rosemary duruyordu. Onların tanıdık yüzlerini görmek Theresa'nın kalbini saf bir sevinçle doldurdu.

Bir şey söyleyemedен sevinçten nefesi kesildi. "Mary-Jane! Rosemary! Ne harika bir sürpriz! Lütfen içeri gelin," diye elleriyle odayı işaret etti.

Mary-Jane koşarak arkadaşının yanına gitti ve kollarını Theresa'ya doladı. Eğilmek zorunda kaldı ve gösterişli elbisesi çarşafların üzerine döküldü ama iki kadın da bunu umursamıyor gibiydi. Birbirlerini tuttukları yerden bırakmadan önce kucaklaşmaları sonsuza kadar sürdü. Sonra sıra Rosemary'ye geldi. O da Theresa'ya sarıldı ve üç bayan da sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından yeniden bağlandıklarını hissettiler.

"Burada ne işiniz var sizin?" Theresa onları burada görmekten hâlâ şaşkındı ve neredeyse inanmayı bırakırsa her an yok olabilecek bir serap olmalarından korkuyordu.

Mary-Jane Devlin'e döndü. "Dük bize neler olduğunu anlatma nezaketini gösterdi, zira dün evinize gittiğimde iki gündür orada görölmediğinizi öğrendikten sonra siz de bunu yapmadınız."

"Ah, evet," diye kıkırdadı Theresa. "Sana yazmalıydım. Ama gördüğünüz gibi yatak istirahati önerildi ve diğer herkes bunu benden daha ciddiye alıyor."

"Bu iyi," diye başını salladı Mary-Jane. "Seni özledim ve senin için çok endişelendim. Tanrıya şükür Devlin bizi, yani arkadaşlarını düşündü, çünkü belli ki sen düşünmemişsin."

Mary-Jane'in sadece şaka yaptığı belliydi. Rosemary'nin gençlik enerjisi herkese bulaşmış gibi görüldüğü için herkesi gülümsetti.

"Bu gerçekten harika bir sürpriz oldu Devlin," diye ona döndü Theresa, arkadaşları buradayken nankör ya da unutkan görünmek istemiyordu.

Onun için yaptıklarına inanamıyordu. Mary-Jane'in gizemli konuk olmasını umuyordu ama bu Devlin'in çok fazla çaba sarf etmesini gerektiriyordu. Şimdi, sırf onu mutlu etmek için her şeyi seve seve yapmış gibi görünüyordu. Theresa'nın kalbi, sevdiği insanların onu bu kadar önemseydiğini görmekten dolayı sevinç ve mutlulukla doldu.

"Burada kalışınızı mümkün olduğunca keyifli hale getireceğimi söylemiştim," diye hatırlattı ona. "Her kelimesinde ciddiydim."

"Bunu görebiliyorum," diye başını salladı Theresa. Tam ona başka bir şey soracakken Rosemary araya girdi.

"Bay Devlin?" diye sordu. "Bu çiçekleri kim aldı?"

"Bay Devlin değil, hayatım," diye düzeltti annesi onu. "Majesteleri."

Devlin elini umursamaz bir tavırla sallayarak, "Sorun değil," dedi. "Çocuklar bana istedikleri gibi

hitap edebilirler.

Özellikle de bunun gibi güzel genç hanımları."

Rosemary kendisine "sevimli genç bayan" denmesinden dolayı kızardı ama bu, annesinin ona öğrettiği nezaketten uzaklaşmasına neden olmadı.

Rosemary iltifat için teşekkür ederek, "Çok naziksiniz Majesteleri," dedi.

"Çiçeklere gelince," diye devam etti Devlin, "onları Theresa için aldım."

"Yaptın mı?" Rosemary haykırdı. "Gidip biraz daha toplayabilir miyiz?"

"Rosemary," diye araya girdi annesi, Devlin'in kızı tarafından rahatsız edilmesini önlemek için, "Dük'ün buna ayıracak zamanı olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, hayır," diye gülümsedi Devlin, Rosemary'nin durduğu vazoya doğru yürürken. "Neden Rosemary'yi bahçeye götürmüyorum, böylece siz iki hanımefendi tüm hanımların yapmaya alışkın olduğu gibi özel bir sohbet ederken, biz de onun eve götürmesi için biraz daha çiçek toplayabiliriz?"

Theresa ve Mary-Jane gürültülü bir şekilde güldüler. Bu fikrin ikisinin de hoşuna gittiği belliydi.

"Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" Theresa kuşkuyla sordu, onca insan arasında onun böyle bir şey önermesine şaşırılmıştı. Onun hakkında hâlâ bilmediği o kadar çok şey varmış gibi görünüyordu ki, giderek daha çok hoşlanmaya başlamıştı.

Devlin ona, "Başka türlü teklif etmezdim," diye güvence verdi. Sonra Rosemary'ye döndü ve gerçek bir centilmen gibi kolunu ona uzattı. "Şimdi Leydim, bahçeye doğru yürüyelim mi?"

Rosemary sevinçle kıkırdayarak kolunu onun koluna dayadı. Onlar çok sevimli bir iftti ve Theresa bu manzara karşısında duygulanmaktan kendini alamadı. Onun gerçek bir hanımefendi gibi davranacağı küçük bir kıza ya da tüm centilmenlik kurallarını en iyi şekilde öğrenecek küçük bir oğlana ne kadar harika bir baba olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu.

Theresa, Devlin ve Rosemary'nin kapıyı arkalarından kapatmalarını ve küçük kızın kahkahalarının koridorların uzaklarında bir yerlerde kaybolmasını izledi. Ardından, aşağıdaki sözleri söylerken gözleri hâlâ şaşkınlık ve inançsızlıkla dolu olan Mary-Jane'e döndü.

"Peki... bana *gerçekte* ne olduğunu anlatacak mısın?"

BÖLÜM 24

*D*evlin bahçede durmuş, bakışları bir çiçekten diğerine kayıyordu. Yüzünde kararlılık ve belirsizlik vardı. Bahsetmeye değer bir yeşil parmağı yoktu ama Rosemary'ye eşlik etme ve onun için unutulmaz bir deneyim yaratma hevesi, bahçıvanlık becerileriyle ilgili şüphelerinden daha ağır basıyordu.

Sadece bu da değil, Theresa ve Mary-Jane'in baş başa kalmak istediklerini, Rosemary yanlarındayken bunu genellikle yapamadıklarını biliyordu. Ayrıca, Rosemary kadar tatlı bir çocukla en son ne zaman birlikte olduğunu hatırlayamıyordu. Malikânesinin çiçek açmış güzel bahçesinde onu eğlendirmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Rosemary, parlak gözleri ve bulaşıcı coşkusuyla onun yanında zıplıyor, küçük elleri en büyüleyici bulunduğu çiçeklerin yapraklarını koparmak için uzanıyordu.

"Bay Devlin, bakın!" diye bağırdı ve özür dileyerek ona döndü. "Ah... Özür dilerim... Majesteleri."

Kıkırdadı. "Özür dilemene gerek yok Rosemary," diye onu temin etti. "Annene zaten söyledim, istersen bana Bay Devlin diyebilirsin. Dürüst olmak gerekirse, istersen bana John da diyebilirsin ve benim için bir sakıncası olmaz," diyerek güldü.

Başını biraz eğdi. "Ama senin adın John değil. Devlin."

"Doğru," diye başını salladı, kızın onu kelimesi kelimesine anlaması onu eğlendirmişti. Çocukların böyle bir eğilimi olduğunu unutmuştu. Onlara güpegündüz parlayan ay olduğunu söyleseniz, önce bunu doğru kabul ederler ve ancak ondan sonra merakları böyle bir şeyin gerçekten mümkün olup olmadığını sorgulardı.

"Asıl mesele... boş ver," diye gülümseyerek başka bir çiçeği işaret etti. "Şuna ne dersin?"

"Oh! Pembenin en güzel tonu bu. Theresa Teyze için seçebilir miyiz?"

Kadının buraya gelip kendisi için bir buket seçmesi ve hâlâ Theresa'yı düşünüyor olması onu duygulandırmıştı. Rosemary'nin Theresa'yı çok önemsendiği belliydi ve aynı zamanda bunun tam tersi olduğundan da emindi. Devlin sıcak bir şekilde kıkırdadı ve Rosemary'nin gençlik coşkusuna minnettar oldu.

"Tabii ki yapabiliriz," diye onayladı. "Birlikte seçmeye ne dersiniz?"

Devlin nazik bir dokunuşla Rosemary'nin elini narin çiçeği sapından koparıırken kucaklaması için yönlendirdi. Rosemary'nin yüzündeki sevince, gözlerindeki ışıltıya tanıklık ederken içini bir memnuniyet duygusu kapladı.

"Theresa Teyze buna bayılacak!" Rosemary şimdi elinde duran çiçeğe bakarak hüngür hüngür ağlıyordu. "Ve bakın, Bay Devlin! Toplayabileceğimiz daha çok çiçek görüyorum!"

Rosemary'nin bakışlarını takip ederken Devlin'in gülümsemesi genişledi ve doğaçlama bahçe maceralarının değerli bir bağ kurma deneyimine dönüştüğünü fark etti. Çiçeklerin arasında gezinmeye devam ettiklerinde, Rosemary'nin bulaşıcı sohbeti havayı doldurdu, karşılaştıkları her çiçek hakkında hikayeler ve gözlemler paylaştı. Rosemary bahçede seke seke ilerlerken, her yeni çiçeği gördüğünde gözleri heyecanla parlıyor, küçük parmakları onları tek tek özenle koparıyordu.

"Bunlar papatya," diye açıklıyordu. "Çok güzel beyaz yaprakları ve sarı merkezleri var;

bana güneş ışığını hatırlatıyorlar!"

Devlin başını salladı, dikkatle dinliyordu, dikkati Theresa'nın kendisinden geldiğinden şüphelendiği botanik bilgisiyle tamamen büyülenmişti.

"Oh, ve güller!" Yanlarındaki bir gül fidanını işaret etti. "Nasıl yumuşak, kadifemsi yaprakları olduğunu görüyor musunuz? Birçok rengi var, biliyorsun. Her birinin özel bir anlamı vardır, ama birine onu sevdiğini söylemek istiyorsan, ona kırmızı bir gül verirsin."

"Kırmızı mı?" diye gülümsedi. "Bunu aklımda tutacağım, teşekkür ederim."

Devlin, Rosemary'nin işaret ettiği gülü inceledi ve karmaşık güzelliği karşısında büyülendi. Kendini dikkatle dinlerken buldu, daha fazlasını öğrenmeye hevesliydi. Bahçenin derinliklerine doğru ilerledikçe Rosemary keyifli botanik yorumlarına devam etti; zarif yaprakları ve zarif formlarıyla zambakları, renkli askerler gibi dimdik duran canlı laleleri ve göklere uzanıyormuş gibi görünen neşeli ayçiçeklerini gösterdi.

"Çizgili laleleri bile görebiliyorum!" diye sevinçle haykırdı. "Ve sanki gösteriş yapıyorlarmış gibi dimdik duruyorlar!"

Çiçek toplama maceralarına Rosemary'nin Devlin'e nergisleri, süsenleri ve narin unutma beni çiçeklerini tanıtmasıyla devam ettiler. Devlin, Rosemary'nin büyüleyici açıklamaları sayesinde her bir çiçeğin inceliklerini gerçekten takdir ederken buldu kendini.

Bahçenin sonuna geldiklerinde tüm bu çiçekleri ne kadar zamandır topladıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. "Çiçeklerin harika dünyasında bana rehberlik ettiğin için teşekkür ederim Rosemary," diyerek ona gülümsedi.

Onun minnettarlığını duymak gururla ışıldamasına neden oldu. "Rica ederim Bay Devlin. Çiçekleri çok

severim.

Hatta bana bir tanesinin adı verildi. Ve sanırım Theresa Teyze onun için topladığımız tüm bu güzel çiçeklerle çok mutlu olacak çünkü onlar bizim kalplerimizden geliyor."

"Bundan kesinlikle eminim," diyerek onu temin etti.

Devlin'in kalbi, böylesine genç bir ruh tarafından söylenen bilge sözler karşısında sevgiyle kabardı. Rosemary'nin anlayışının derinliğine ve hayattaki basit ama derin gerçekleri ona zahmetsizce hatırlatmasına hayret etti.

Birlikte yavaşça malikâneye geri döndüler, her ikisi de az önce paylaştıkları bu harika deneyimden sonsuza dek memnun kaldılar.

Theresa'nın odasının rahatlığında, Mary-Jane sevgili arkadaşının yanına oturdu, sesleri ortak bir samimiyetle kısıldı. Yumuşak bir şekilde konuştular, sözleri sıcaklık ve endişe karışımıyla taşındı.

"Demek bu yüzden burada kalmaya karar verdin?" Mary-Jane, Theresa ona düşen kitaplık ve burkulan ayak bileği hikâyesini anlattıktan sonra sordu, gerçi Devlin bunu onunla zaten paylaşmıştı. Yine de Mary-Jane'in bunu Theresa'dan da duymaya ihtiyacı vardı.

"Ben karar vermedim," diye düzeltti Theresa onu. "Doktor birkaç gün dinlenmem gerektiğini söyledi ve Devlin de burada kalmamı teklif edecek kadar nazikti, ben de kabul ettim."

Mary-Jane melodik bir şekilde güldü. "Cevap vermekten kaçınmaya çalışıyorsun. Bunun sana dayatılan bir seçim olduğunu iddia ediyorsun, ama gerçek şu ki, burada olmaktan mutlusun. Bunu inkâr edemezsin. Mutlu bir kadının ışıltısını görebiliyorum. Işıldıyorsun, canım."

"Öyle mi?" Theresa iç çekerek sordu. "Bunu o kadar belli etmek istemiyorum."

"Mary-Jane başını salladı, eğilip arkadaşının elini kendi elinin içine aldı ve sempatik bir şekilde okşadı. "Devlin'i ne kadar derinden önemsedüğün ortada. Kalbin onun varlığıyla teselli buluyor. Ama içinde süregelen bir korku hissediyorum. Geçmiş hâlâ zihnini meşgul ediyor mu?"

Theresa içini çekti, bakışları kenetlenmiş ellerine kaydı.

"Ona değer verdiğimi inkâr edemem. Kapımın önünde belirlediğinden beri bana karşı nazik, özenli ve sevgi dolu olmaktan başka bir şey yapmadı. Yine de bir parçam temkinli davranıyor, kalbimi tamamen teslim edersem bir kez daha paramparça olabileceğinden korkuyor."

Mary-Jane başını salladı. Theresa onun bazen kendisini dünyadaki herkesten daha iyi anladığını biliyordu.

"Geçmişin yaralarının derin olduğunu biliyorum," diye onayladı Mary-Jane. "Tam da senin için yeni bir hayatın başlayacağını düşündüğün anda reddedilmenin acısına katlandığını biliyorum. Ama aşkın hepimizin alması gereken bir risk olduğunu unutuyorsun. Yani hepimiz... ben değil, sen."

Bu, iki kızın da eğlenerek kıkırdamasına neden oldu.

"Erkeklerden uzak durmaya yemin ettiğini biliyorum," diye başını salladı Theresa.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti Mary-Jane. "Sanırım üç ömür boyunca erkeklerden yeterince çektim. Ama bu konunun dışında. Önemli olan, dışarıda hâlâ iyi erkeklerin olması ve belki, sadece belki, Devlin onlardan biri olabilir. Buna kendiniz karar verebilmelisiniz. Sadece sözleri değil, davranışları da sana olan sevgisini her geçen gün kanıtlarsa, vermek gereken kararı vermek için gereken güveni bulacaksın."

Theresa'nın gözleri kırılganlık ve özlem karışımıyla dolup taşıtı. "Haklısın. Bu sadece zor

geçmişı bırak."

Mary-Jane her ikisinin de çok iyi bildiğı bir konuda bilgece konuşarak, "Bu gerçekten de en zor şey," dedi.

"Haklısın, Mary-Jane. Devlin bana çok fazla sevgi ve şefkat gösterdi, hayatıma neşe katmak için elinden geleni yaptı. Yine de, bu aşka tamamen inanmama izin verirsem, kendimi bir kez daha kalp kırıklığı olasılığına maruz bırakacağımdan korkuyorum."

Mary-Jane'in bakışları yumuşadı, yılların dostluğunu ve paylaşılan deneyimleri yansıtıyordu. Theresa'yı kendi kız kardeşinden daha iyi tanıyordu. Yaşları daha yakındı ve Helen'in Theresa'yla paylaşabileceğı hiçbir şey Mary-Jane'in hayat tecrübesinin bilgeliğıyle kıyaslanamazdı. Yine de bu, Theresa'nın her iki kadının da tavsiyelerine değer vermediğı anlamına gelmiyordu. Hayata bakış açıları büyük ölçüde farklı olsa da ikisinin de paylaşacak önemli dersleri vardı.

"Sevgili Theresa, kalbine ve Devlin'le aranızda filizlenen aşka güven. Bazen kalp kırıklığı korkusu bizi olağanüstü olanı deneyimlemekten alıkoyabilir. Kendine savunmasız olmak için izin ver, çünkü savunmasızlıkta aşkın gerçek derinliğini keşfederiz," dedi Mary-Jane derinden konuşarak.

Theresa'nın gözleri Mary-Jane'in yüzünü aradı, teselli ve rehberlik arıyordu. "O derin sevgiyi özlüyorum, Mary-Jane. Beni çok uzun zamandır tutsak eden korkudan kurtulmak için. Devlin bana olan sevgisinde sabırlı, anlayışlı ve tutarlı oldu. Belki de onunla mutluluk olasılığını kucaklamamın zamanı gelmiştir."

Mary-Jane başını salladı, dudaklarını şefkatli bir gülümseme süsledi. "Acele etme canım. Kalbinin ritmini takip et. Devlin kendini defalarca kanıtladı ve eğer aranızda aşk yeşerecekse, yeşerecektir. Aranızdaki bağın gücüne güven ve kendini önündeki olasılıklara açık tut. Hiçbir şeyi göz ardı etmeyin."

Theresa'nın bakışları ie döndü ve nasıl bir yol izleyeceğini düşündü. Bu adımı atmak istiyordu. Her geçen gün Devlin'in gerçekten değıştiğine ve bir şansı daha hak ettiğine, ikisini de mutlu edecek bir şansı hak ettiğine daha fazla ikna oluyordu.

"Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim Mary-Jane," dedi Theresa. "Hayatın, insanın gerçek mutluluk şansını elinden almak için çok kısa olduğunu biliyorum."

"Öyle," diye gülümsedi Mary-Jane. "Fark ettiğinden daha güçlüsün Theresa. Ve rehberin sevgi olursa, kalbinin arzuladığı mutluluğu bulacağından hiç şüphem yok. Kendine ve Devlin'in sana gösterdiği sevgiye güven. Yani, senin için yaptıklarına bir bak. Küçük bir kızı çiçek toplaması için bahçeye çıkardı! Akli başında hangi beyefendi bunu yapar ki!"

Theresa bunun doğru olduğunu hatırlayarak, "Doğru," diye güldü.

Tam o anda kapılar açıldı ve Rosemary içeri daldı. Elinde bir buket güzel kokulu çiçek vardı ve doğruca Theresa'ya doğru koştu.

"Theresa Teyze, bunlar senin için!" diyerek diğer elinde tuttuğu küçük bir buketi Theresa'ya gösterdi.

"Benim için mi? Çok güzeller," dedi Theresa. "Teşekkür ederim, tatlım."

"Ve Bay Devlin'e bahçesindeki tüm çiçekleri ben öğrettim!" Rosemary gururla gülümsedi.

"Öyle mi?" Theresa önce ona, sonra da gözleri ışıldayan Rosemary'ye baktı. Onunla geçirdiği kısa zamanın büyüğü olduğu çok açıktı. Dürüst olmak gerekirse, Theresa bunun böyle olacağından şüphe duymuyordu.

"Ben yaptım!" Rosemary onayladı.

"Evet, gerçekten çok şey öğrendim," diye ekledi Devlin, herkesin hoşuna gidecek şekilde kıkırdayarak. "Şimdi biraz çay içmeye ne dersiniz hanımlar?"

"Harika bir fikir," diye cevap veren ilk kişi Rosemary oldu ve vazoya gidip Devlin'in daha önce seçtiği bukete kendi çiçeklerini ekledi. "İşte! Şimdi mükemmel oldu."

"Öyle," diye gülümsedi Theresa, hissettiği mutluluktan kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetmekten kendini alamadı.

BÖLÜM 25

Ertesi gün Theresa'yı pek çok çelişkili duygu karşıladı, ancak tek bir şey vardı. Açıklık: Devlin'e bir şans daha vermeye hazırdı. Odasının sükûnetini bir başka nazik tıkırtı böldüğünde aklından geçen düşünceler bunlardı. Cevap vermeden önce gülümsedi. Görünüşe göre kapısının çalınması beraberinde pek çok güzel şey getiriyordu. Bunun da ardı ardına gelenlerden biri olmasını umuyordu.

"İçeri gel," diye cıvıldadı sevinçle, gelenin Devlin olduğunu düşünerek.

Ama kapılar açıldığı anda bir adam olduğunu fark etti, ama bu Devlin değildi. Gördüğü adamı geniş gülümsemesi ve küçük, neredeyse boncuk gibi gözleriyle tanıyordu ama parlak bakışlı, neşeli bir yüzü vardı. Onunla düğünü sırasında tanışmıştı. Bu... Devlin'in kuzeniydi!

"Ah... Robert, değil mi?" diye gülümsedi ona, onu gördüğüne şaşırmıştı.

Bu adamın neden Devlin'in çalışma odasının kapısını değil de kendi misafir odasının kapısını çaldığını anlayamıyordu ama merakını kontrol etmeye ve önce kibar, sonra meraklı olmaya karar verdi.

"Evet," diye başını salladı, odaya girdiğinde bu sefer daha da geniş bir şekilde gülümsüyordu, çiçekleri tutarken biraz garip olsa da tavrı kibar ve sakindi.

Gözleri vazoya takıldı ve ekledi. "Görüyorum ki buraya ilk gelen ben değilmişim.

iyileşme."

"Değildiniz, ama bu tür dilekler her zaman hoş karşılanır," diye yanıtladı kibarca. "Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Lütfen, istediğiniz yere oturun."

"Sizi uzun süre rahatsız etmeyeceğim," dedi özür dileyerek. "Devlin'i çalışma odasında görmek için yukarı çıkıyordum. İlgilenmemiz gereken bazı acil iş konuları olduğu için beni bekliyor. Ama bana bileğinizi burktuğunuzu söyleyince gelip geçmiş olsun dileklerimi sunmak zorunda kaldım."

"Dediğim gibi, çok nazıksın Robert," diye tekrarladı.

Robert, "Seni düğünden beri görmediğimi sanıyorum," diye belirtti.

"Evet, şey..." Theresa açıklamaya çalıştı çünkü kimse Devlin'in onu evliliklerinin iki yılı boyunca görmediğini bilmiyordu ve bunun böyle kalmasını istiyordu. "Devlin ve ben en azından şimdilik ayrı evlerde yaşamayı kararlaştırdık. Böylesi daha kolay oldu, anlıyorsunuz ya."

Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Belirsiz bir sebep ve göz temasından kaçınmak dışında herhangi bir açıklama yapmadı. Yine de bu konuşmayı daha derinlemesine incelemesi gerekmeyeceğini umuyordu.

"Elbette," diye başını salladı, bu onun takdir ettiği bir şeydi. "Ama artık burada olduğunuza göre, sanırım süresiz olarak burada kalacaksınız? Bu beklenen bir şey."

Bakışları dikkatle onu izlerken güven verici bir şekilde gülümsüyordu. Bu sorunun cevabını hâlâ bilmiyordu ama dürüst olmak istiyordu. Ayrıca, kulağa nasıl geleceğini görmek için yüksek sesle söylemek istiyordu.

"Buranın misafirperverliği ve sıcaklığı beni gerçekten çok etkiledi. Devlin çok ilgiliydi,

ve büyükannesinin varlığı bir teselli kaynağı oldu. İtiraf etmeliyim ki burada kalma düşüncesi aklımdan geçti."

Bu sözler dudaklarından döküldüğü anda, hiçbir şeyin bundan daha doğru hissettirmediğini biliyordu. Adam ona coşkulu bir havayla baktı.

"Bunu duymak kalbimi ısıttı Theresa. Devlin senden her zaman övgüyle bahsetmiştir ve seni neden yanında istediğini anlayabiliyorum. Bu ev sevgi ve güvenle dolu ve ikiniz de daha azını hak etmiyorsunuz," diyerek ona güvence verdi.

"Bu nazik sözler için teşekkür ederim, Robert." Gülümsemesi büyüdü, gözlerinde umut ve belirsizlik karışımı bir ışıltı vardı. "Burayla ilgili, buradaki insanlar arasında yarattığı bağla ilgili her zaman özel bir şeyler olmuştur. Ama hâlâ her şeyin eski haline dönüp dönmeyeceğini ya da burada kalıp kalmayacağımı düşünüyorum."

Robert kibarca, "Bu özel düşüncelerinizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim," dedi. "Eğer bunu sorarak haddimi aştıysam özür dilerim. Ben sadece benim için her zaman bir kardeş gibi olan kuzenimin mutluluğunu düşünüyorum. Evlendiğini duyduğumda, yakında nasıl çocukları olacağını ve benim nasıl en iyi amca olacağımı düşünerek kendimden geçtim."

Theresa kıkırdadı. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Doğru mu?" Robert sevinçle başını salladı, sonra bir şey hatırlar gibi oldu. "Seni daha fazla rahatsız etmek istemiyorum. Ayrıca Devlin'i de daha fazla bekletmemeliyim. İnsanların geç kalmasından nefret eder."

"Elbette," diye başını salladı Theresa. "Çiçekleri burada masanın üzerine bırakabilirsiniz, ben de hizmetçiyi çağırıp diğer çiçeklerin yanına güzel bir vazoya koydururum."

"Harika," diye yanıtladı. "Bu konuşma fırsatını bulduğumuz için çok mutluyum. Kararın ne olursa olsun, bir arkadaş ve sırdaş olarak onun için burada olduğum gibi senin için de burada olduğumu bil. İkinizin de mutlu olmasını istiyorum."

Theresa minnettarlığını ifade etti ve Robert'ın ölçülü bir soğukkanlılıkla odadan çıkışını izledi. Yalnız kaldığında, konuşmayı düşünmekten kendini alamadı. Devlin'in sevgisinin sıcaklığı ve bu evde kurduğu gerçek bağlar Theresa'nın yüreğini burkmuştu. Theresa yatağında uzanırken, düşüncelerine bir olasılık duygusu karıştı ve yüzünü yumuşak bir gülümseme süsledi. O anda, sevgiyle ve Devlin'le bir gelecek vaadiyle çevrili bu yerde kalmanın giderek daha fazla düşündüğü bir seçenek olduğu ortaya çıktı. Gittikçe daha az korku ve daha fazla umut vardı.

Devlin, Theresa'ya güneşin altın ışınlarının sıcak kucacı altında bahçede nazıkçe rehberlik ettiğinde, düşen kitaplık olayından bir hafta sonraydı. Birlikte, Theresa'nın bacağına fazla yük bindirmemeye dikkat ederek yavaş adımlarla yürüdüler.

Theresa'nın burkulan bileği önemli ölçüde iyileşmişti ve Devlin'in yardımıyla yürüyebiliyor, nihayet dışarıda olmanın keyfini çıkarıyordu. Devlin bu sevinci Theresa'nın gülümsemesinden ve ona her bakışında gözlerinin ışıldamasından anlayabiliyordu.

Bahçe yolunda yürürken, Devlin'in güçlü kolu denge sağlarken, Theresa onun dokunuşuna yaslandı ve paylaştıkları yakınlığın tadını çıkardı. Açan çiçeklerin mis gibi kokusu onları sarıp sarmalıyor, o ana büyüleyici bir dokunuş katıyordu.

"Sonunda dışarı çıkmak için çok hevesliydim," diye itiraf etti, etrafına bakıyor, sanki hayatında ilk kez görüyormuş gibi her bir rengi içine çekiyordu. Şu anda, onun coşkusu ona Rosemary'ninkini hatırlatıyordu. Bu da onu bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden sadece biriydi. Theresa dünyayı bir çocuk gibi görüyor, etrafındaki her şeye hayranlık duyuyordu ve bu his varlığıyla dokunduğu kişilere de yayılıyordu.

"Çiçek açmış halini görmekten hoşlanacağını biliyordum," diye başını salladı.

"Bu bahçe gerçekten bir mabet." Etraflarında açan tüm çiçeklere hayretle bakıyordu. "Etrafımızdaki canlı yaşam enerjisini hissedebiliyorum. Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk," diye güvence verdi ona, sesi bir parça şakacılık taşıyordu, gözleri şefkatle parlıyordu.

Ona burada onunla ne kadar mutlu olduğunu söylemeliydi ve eğer gitmeye karar verirse, sanki güneşi de yanında götürmüş gibi olacaktı.

"Doktor Anderson sana biraz yürümen için izin verdiğine göre, seni kısa bir süreliğine de olsa evin sınırlarından uzaklaştırma fırsatına karşı koyamazdım. Sen yanımdayken güneş daha parlak görünüyor."

Theresa belli ki böyle bir iltifat beklemiyordu, bu yüzden kızardı. Bahçenin taş döşeli patikasında küçük hareketler yapan narin ayaklarına baktı.

"Beni çok pohpohluyorsun," dedi hala kızarmış bir gülümsemeyle.

"Seni pek pohpohladığımı sanmıyorum," diyerek muzip bir sırıtışla onunla tartıştı. "Ama bunu şimdi yapmayı planlıyorum."

"Dalkavukluğun seni bir yere götürmeyeceğini biliyorsun," diye alay etti.

"Buna gerek yok," diye omuz silkti. "Beni senin yanında tuttuğu sürece mutlu bir adamım."

Bakışları yoğunlaştı ve kadının bakışları tüm kalbini sarmış, bırakmayı reddediyor gibiydi. Sanki bu kadına yeniden aşık oluyormuş gibi hissetti, onu uzun zamandır görmemişti ve onun ne kadar gerçek bir mücevher olduğunu tekrar keşfetti. Bu kez, bu çabanın bedeli ne olursa olsun, onu bırakmayacağını biliyordu.

"Eğer gerçekten bilmek istiyorsan," dedi aniden, alt dudağını hafifçe sinirli bir şekilde ısırarak, "seninleyken güneş de daha parlak görünüyor. Sanki biz birlikteyken dünyanın güzelliği bir kat daha artıyor."

"Bunu kendim daha iyi ifade edemezdim," dedi ona. "Birlikte geçirdiğimiz her ana değer veriyorum ve bilmeni isterim ki benimle yaşamaya geri dönmemeye karar versen bile birlikte geçirdiğimiz zamanı sevgiyle hatırlayacağım."

Bahçede ilerledikçe, şakacı şakalaşmaları devam etti, sohbetleri nazik alaylar, kahkahalar ve kaçamak bakışlarla doldu. Aralarındaki bağ derinleşti, büyüyen sevgilerinin hassasiyetini paylaştıkları neşenin hafifliğiyle zahmetsizce harmanladılar.

"İtiraf etmeliyim ki Theresa, en basit anları bile olağanüstü hissettiren bir tarzın var. Bir bahçe yürüyüşünün bu kadar keyifli olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Theresa'nın gözleri Devlin'inkilerle buluştu, bakışları duygularının derinliğine dair sessiz bir anlayışla kilitlendi. Bu ortak bağlantıda, olasılıklar dünyasını ve aşkla dolu bir geleceği keşfettiler.

Bahçedeki gezintilerine devam ederlerken, Theresa'nın eli Devlin'inkine uzandı, parmakları birlikteliklerinin sembolü olarak iç içe geçti. Her adımda kalpleri daha da yakınlaşıyor, aşkları etraflarını saran çiçekler gibi çiçek açıyordu.

O anda, güneş ışığı ve hafif esintinin ortasında, zaman durmuş gibiydi. Theresa ve Devlin birlikte olmanın basit keyfini kucakladılar, kahkahaları ve şefkatli konuşmaları yankılandı

bahçede, büyüyen aşklarının müziğini yaratıyorlardı.

Güneşin son ışıkları turuncu ve altın rengini alana ve karanlık yavaş yavaş çökmeye başlayana kadar dışarıda kaldılar. Adam onu içeri götürdü ve merdiven boşluğunun önünde durduklarında hiç düşünmeden kollarına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye kıkırdadı.

"Neye benziyor?" anlamamış gibi davrandı. "Seni odana geri götürüyorum."

"Artık merdiven çıkabiliyorum," diye belirtti.

"Zar zor yürüebiliyorsun," diye kaşlarını çattı. "Merdiven çıkamıyorsun. Saçmalama."

Bu yorum üzerine bir kahkaha patlattı, adamın çok hoşuna gitti. Adam onu nazıkçe yatağa oturttuğunda hâlâ gülüyordu. Derin bir nefes aldı, belli ki kahkahadan bunalmıştı.

"Hizmetçilere yemek masasını hazırlamalarını söyleyeceğim ve sonra gelip seni alacağım," dedi ona.

"Beni yine merdivenlerden mi indireceksin?" diye alay etti.

Verdiği cevabı çok ciddiye aldı. "Bundan emin olabilirsin."

Ona göz kırptı ve kapıyı kapattı, kalbi çılgınca çarpıyordu ve onun tekrar kollarında olmasından başka hiçbir şeyle yatışmayacağını biliyordu.

BÖLÜM 26

Yemek tatlı bir şekilde geçti. Devlin tam olarak söz verdiği şeyi yaptı. O taşıdı Onu kollarına aldı, birlikte yemek yediler ve sonra merdivenlerden yukarı taşıyarak nazıkçe yatağına yatırdılar. Alnına yumuşak bir öpücük kondurarak ona iyi geceler diledi.

Kapının gıcirtısının yankıları odaya hâkim olan sessizlikte söndükten çok sonra bile kalbi hâlâ Ascot'ta dörtnala koşan bir at gibi atıyordu. Yakın zamanda uykuya dalamayacağını biliyordu. Çok fazla şey olmuştu. Kalbi her şeyden çok etkilenmişti. Duygularını çözmesi gerekiyordu ve bunu yapmanın kız kardeşine yazıp her şeyi anlatmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Doğrusunu söylemek gerekirse, Mary-Jane'in sözleri ona çok yardımcı olmuştu. Onun tavsiyeleri ve desteği kendisi için her zaman paha biçilmez olmuştu ve bu sefer de bir istisna değildi. Yine de tüm gelişmeleri Helen ile de paylaşmak istiyordu, bu yüzden küçük bir yazı masasına oturdu, elinde narin bir tüy kalem, önündeki parşömene en derin duygularını kazımaya hazırды. Titreyen mum ışığı odaya yumuşak bir parıltı yayıyor ve o ana bir samimiyet havası katıyordu. Düşünceleri içinde bir fırtına gibi dönüyor, ses verilmezse taşmakla tehdit ediyordu.

Sakin bir nefes alarak tüy kalemi hokkaya batırdı ve yazmaya başladı, kalemin her bir darbesi kalbini ele geçiren duygu kasırgasının bir kanıtı gibiydi.

Sevgili Helen,

Bu satırları yazarken içim sevinç ve endişe karışımı bir duyguyla dolu. Artık inkar edemem

Ruhumun içinde yatan gerçek. Aşk, sevgili kardeşim, beni şefkatli kucağında yakaladı ve beni hem büyüdü hem de savunmasız bıraktı.

Theresa'nın eli hafifçe titreyerek duygularının yoğunluğunu ele verdi. Devam etmeden önce düşüncelerini toparlamak için bir an durakladı.

Buraya hayatıma yeniden başlamak için geldiğimi biliyorum ama görünen o ki kaderin benim için başka planları varmış. Devlin'in derin ve büyüleyici gözleri beni buraya kadar takip etti ve binlerce yaşamın sırlarını barındırıyor. Onun varlığında zaman anlamını yitiriyor ve etrafımdaki dünya önemsizleşiyor.

Sanki duygularının derinliğini mürekkebin kendisiyle aktarmayı umuyormuş gibi sayfadaki harflerin izini sürdü. Theresa'nın dudaklarından, içinde hem özlem hem de belirsizlik taşıyan bir iç çekiş döküldü. Önündeki yolun engelsiz olmayacağını biliyordu ama kalbinin çekiciliğini de inkâr edemiyordu.

İtiraf ediyorum sevgili kardeşim, korku ay ışığındaki bir gölge gibi üzerime yapışıyor. Geçmişte yaşadığım kalp kırıklıklarının izleri hâlâ duruyor ve her adıma musallat oluyor. Ama Devlin'de içime umut aşılayan bir şey var, belki de bu kez aşkın farklı olduğuna, zamanın sınavlarına dayanabileceğine dair bir inanç.

Theresa'nın gözünden tek bir damla yaş süzüldü ve parşömeni kristalize iziyle işaretledi. Parmağının narin bir hareketiyle sildi ve devam etti, sözleri içten bir itiraf gibi akıyordu.

Kardeşim, bunu seninle sadece içimi dökmek için değil, aynı zamanda senden öğüt almak için de paylaşıyorum. Senin bilgeliğine ve rehberliğine güveniyorum, çünkü sen hayatımda her zaman aklın yol göstericisi oldun. Kalbimi tamamen Devlin'e vermeye cesaret edebilir miyim? Bir kez daha bu inanç sıçramasını yapacak cesareti toplayabilir miyim?

Gözlerini kapattı ve uzaktan bile olsa kız kardeşinin varlığının kendisini kuşatmasına izin verdi. Zihninin gözünde, kız kardeşinin yüzünü her zaman süsleyen rahatlatıcı gülümsemeyi canlandırabiliyordu, her

ikisini de sunan bir gülümseme

güvence ve cesaretlendirme. Tüy kalem kâğıda bir kez daha dokunduğunda, Theresa'nın eli yeni keşfedilen bir kararlılıkla beslenen sabit ritmini yeniden kazandı.

Sevgili kardeşim, seçtiğim yol ne olursa olsun, onunla açık bir kalp ve sarsılmaz bir ruhla yüzleşeceğimi bil. Aşk, alınmaya değer bir risktir derler ve ben gerçek mutluluğun peşinde bilinmeyene cesaret etmeye hazırım.

Theresa mektubu dikkatle katladı ve sözlerini parşömenin kucağına mühürledi. Mektubu güvenilir bir habercinin ellerine emanet ederek kız kardeşinin kalbinin inceliklerini paylaşmasına izin verecekti. Hem kırılganlık hem de beklenti duygusuyla mektubu masasına koydu, bu aşk yolculuğuna çıkmaya hazırdı ve kız kardeşinin sarsılmaz desteğinin önündeki dönemeçlerde ona yol göstereceğini biliyordu.

Sonunda, o farkına bile varmadan uyku onu ele geçirdi. Onu her yönden çekiştiren tüm bu duygularla savaşırken ne kadar bitkin düştüğünün farkında bile değildi.

Theresa'nın kapısının önünde duran Devlin'in kalbi özlem ve tereddüt karışımıyla çarparken ay, üzerine yumuşak, ruhani bir parıltı yaydı. Kendisini Theresa'ya çeken manyetik çekime karşı koyamayarak, içeri girebilmek için kapıyı yavaşça itip açtı ve hemen arkasından kapattı.

Ona yaklaşırken Devlin'in içini bir şefkat dalgası kapladı; gözleri yüzünün narin kıvrımlarını ve her huzurlu nefeste göğsünün inip kalkışını izliyordu. Duygularının derinliğini daha fazla inkâr edemeyerek onu kollarına almaya ve aralarındaki bağın özgürce çiçek açabileceği bir yere taşımaya karar verdi.

Devlin büyük bir dikkatle kollarını Theresa'nın esnek bedeninin altına soktu ve onu sanki dünyadaki en değerli hazineymiş gibi kucakladı. Theresa'nın bedeni Devlin'in varlığını hissederek hafifçe kıpırdandı ve gözleri açılarak şaşkınlık ve sevinç karışımı bir ifadeye büründü.

"Devlin?" diye tekrar seslendi, sesi onu daha da karşı konulmaz kılan hassas bir kırılğanlıkla doluydu. Gecenin içinde ona yol göstermek için gelmiş bir meleği andırıyordu.

"Şşşt," diye gülümsedi ona, gözlerinde söylenmemiş bir söz vardı. "Seni kendime yakın hissetmeme izin ver."

Theresa'nın bakışları onunkilere kilitlendi ve aralarında sessiz bir anlayış oluştu. Nazikçe başını sallayarak kollarını Devlin'in boynuna doladı ve kendini onun kucaklamasına teslim etti. Devlin akıcı bir zarafetle hareket etti, Theresa'yı odanın diğer ucuna taşıırken adımları amaçlı ama nazikti, vücutları birbirine yakındı. Theresa'nın boynuna değen nefesinin yumuşaklığı, Devlin'in damarlarında dolaşan bir beklenti ürpertisi yaratarak kararlılığını derinleştirdi.

Yatağın kenarına vardıklarında Devlin Theresa'yı dikkatle yere yatırdı, elleri Theresa'nın bedeninde geziniyor, dokunuşlarından vazgeçmek istemiyordu. Devlin eğilip dudakları Theresa'nın alına değerken gözleri kilitli kaldı, dile getirilmemiş arzuları aralarında dans ediyordu.

Onu usulca öptü, sınırsız arzusuyla bile olsa ona herhangi bir şekilde zarar vermek istemiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, varlığındaki her zerre onun için ağrıyor, ona duyduğu ihtiyaçla zonkluyordu ve gün boyunca bunu kontrol etmek neredeyse imkânsız hale geliyordu. Geceleri, karanlık her şeyi sardığında, kendini bırakıyordu. İşte bu yüzden şimdi buradaydı.

Ama adamın ağırdan almak istediği yerde, kadın onun diline açıldı, onu tattı, onun ona ihtiyaç duyduğu kadar ona ihtiyaç duydu. Bu arzu onu neredeyse o anda sınıra getirdi. Onlar öpüşmeye devam ederken elleri hemen onun göğsünü kavradı. Geceliğinin ince, saten kumaşına rağmen çakıllı meme ucunu hissedebiliyordu. Bu küçük iffet engeli onu çılgına çevirmişti. Onu üzerinden yırtıp atmak istiyordu ama kendine burada her şeyin kontrolünün onda olduğunu hatırlattı. Onun bunu bilmesini istiyordu.

Elleriyle adamın yüzünü kavrayarak onu kendine yaklaştırdı.

"Oh..." diye inledi dudaklarına karşı, diğ er eli geceliğinin altından kayarak zaten ıslak olan kıvrımlarını d ürtt . Dokunduğunda vücudunun titrediğini hissetti. Arzu ile inledi, onunkini bastırdı

Erkekliği kalçasına değiyor, acıyla sürtünüyordu.

Söylemek istediği başka bir şey varsa da söyleyemedi çünkü adamın dudakları bir kez daha onunkilere çarptı ve sessiz karanlıkta onunla paylaşmış olabileceği tüm kelimeleri bastırdı. Sonra, birdenbire, parmaklarının zonklayan muhtaç ucunda, merakla okşadığını hissetti.

"Theresa..." diye mırıldandı, onu ne kadar çok sevdiğini söylemenin eşiğindeydi ama bunu kendine saklamak için dilini ısırđı. Bu tür itiraflar için ne yeri ne de zamanıydı.

Bunun yerine, her şeyini talep ederek onu vahşice öpmeye devam etti. Kendini kontrol edemiyordu. Parmakları şişmiş tomurcuğuna sürtünüyor, tüm vücudunu titreten ve sarsan, nefesini hızlandıran ve gözlerini sulandıran bir sürtünmeye neden oluyordu.

Parmaklarıyla erkekliğini keşfetmeye devam etti, onu incitmemeye dikkat ederek nazıkçe sıktı. Onun dokunuşunun yumuşaklığı karşısında neredeyse kıkırdayacaktı. Ona bundan çok daha sert dokunabileceğini söylemek istedi ama bu kadar saygılı bir şekilde dokunmasında harika bir şekilde sevimli bir şey vardı.

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, tam da onun istediği şeyi yaptı. Yumuşak, ıslak kıvrımlarını okşarken erkekliğini kavrayarak daha da sıktı. İkisi de birbirlerinin dokunuşundan zevk alıyor, ikisinin de üzerinde yıkanan hissin içinde kayboluyorlardı.

"Tanrım, Theresa..." dedi alnı Theresa'nın alnına doğru eğilirken, Theresa onun tarafından tatmin edilirken ona bakmak istiyordu.

Onunla ilgili her şey çok narindi ama yine de onu bir dişi aslanın vahşiliğiyle öptü.

"Durma," dediğini duydu.

Adam baskıyı artırdı ve karşılığında o da aynısını yaptı. Zihinleri tamamen boş olduğu için ikisi de bedenlerinin onlara yol göstermesine güveniyordu. Aniden, parmakları adamın omuzlarına gömülürken tüm vücudu kasıldı. Zorlukla duyulabilir bir şekilde inledi, onu bırakmadı. Gözleri kapalıydı ve ayın gümüşü ışınları güzel yüzüne düşüyordu. İşte o anda adam da işini bitirdi ve kadının parmaklarının arasından çarşafın üzerine boşaldı.

Her ikisi de ağır ağır nefes alırken, adam uzaklaşmayı reddederek onun yanına uzandı. Ona döndü ve alnından öptü. Kadın onun kollarına sokuldu, gözleri kapalıydı. Nefes alış verişi yumuşak ve ritmikti. İkisi de hareket etmek istemiyordu. Ne de olsa buna gerek yoktu.

Onun huzurlu halini izlerken, Devlin hayatlarının akışını sonsuza dek değiştirecek bir yolculuğa çıktığını biliyordu. Her geçen an Theresa'ya olan aşkı daha da derinleşti ve onu varlığının her zerresiyle besleyip koruyacağına yemin etti.

Odanın sessizliğinde kalpleri uyum içinde atıyor, sessizce her şeye meydan okuyan bir aşkın vaatlerini fısıldıyordu. Ve Devlin eğilip Theresa'nın alnına nazik bir öpücük kondurduğunda, evini onun kollarında bulduğunu biliyordu.

BÖLÜM 27

*D*evlin uykusundan uyandı, zihni uykuyla bulanıklaşmıştı ki ısrarlı bir kapı sesi duyuldu Atalarının evinin büyük koridorlarında yankılandı. Gözlerini kırpıştırarak açtı, bir an için kafası karışmıştı, sonra kollarında Theresa'yla uyuyakaldığı misafir odasının kapısında duranın uşak olduğunu fark etti.

Hâlâ gözlerini ovuşturarak uşağa seslendi ve çıplaklığını kapının arkasına sakladı. "Ne oldu Stephens?"

"Majesteleri," diye özür dileyerek başladı Stephens, iyi bir uşağın karanlıkta bile efendisinin çıplak hali karşısında yapması gerektiği gibi bakışlarını ayaklarına indirerek. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sizi hemen görmek isteyen bir misafirimiz var."

Devlin kaşlarını çattı. "Gecenin bu saatinde mi?"

Her iki adam da Theresa'yı uykusundan uyandırmamak için mümkün olduğunca alçak sesle konuşmaya çalışırken Stephens usulca, "Çok acil bir mesele olduğunu söylüyor," diye açıkladı.

"Pekâlâ," dedi Devlin hızla başını sallayarak. "Onu çalışma odama götürün. Birazdan orada olacağım."

Kapıyı hızla kapatıp geceliğini aldı ve giydi. Bornozunu almak için yatak odasına da uğraması

gerekecekti. Bu misafir her kimse, onu eride pek de iyi karşılayamazdı.

Gecenin bir yarısı *olsa* bile geceliklerini giymişti ve aklı başında hiçbir misafir bu saatte ziyarete gelmezdi.

Hâlâ mışıl mışıl uyumakta olan Theresa'ya doğru yürüdü. Ay ışığının yumuşak parıltısıyla yıkanan çıplak bedeninin üzerine yorganı yavaşça örttü. Bu kadına duyduğu aşkla dolup taşıyordu. Bunu artık biliyordu. Onun için bir daha asla başka biri olmayacaktı. Onu bir kez bırakarak hata yapmıştı. Bir daha asla. Onun sevgisine layık olduğunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacak ve hayatının geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacaktı. Bunu seve seve yapardı.

Her sabahı onunla geçirmeyi, onunla kahvaltı etmeyi, belirli bir hedef olmadan at arabasıyla gezmeyi, bir keresinde olduğu gibi ona çiçeklerle sürpriz yapmayı ve o minnettar gülümsemeyi görmeyi düşünerek gülümsedi. Hepsini istiyordu. Ve ertesi gün ona tam olarak nasıl hissettiğini söyleyecekti.

Artık beklemek yok. Daha fazla korku yok. Yeterince sabretmişti. Yeterince uzun süre korkmuştu. Aslında, çok uzun zamandır. Şimdi, cesur ve yürekli davranma, ona karşı neler hissettiğini söyleme zamanı gelmişti, her ne kadar onun zaten bildiğinden şüphelense de. Sadece onun da aynı şekilde hissettiğini umabilirdi.

Ona doğru eğildi ve alnına yumuşak, şefkatli bir öpücük kondurdu. Kız biraz kıpırdandı. Uyanıp uyanmayacağını görmek için bekledi, böylece nereye gittiğini açıklayabilir ve ona geri döneceğini söyleyebilirdi, ama o sadece arkasını döndü ve derin uykusuna geri döndü. Adam gülümsedi.

Sonra o kargaşayı hatırladı. Tekrar kaşlarını çatmasına neden oldu. Kapıyı olabildiğince gürültüsüz açıp kapatmak için elinden geleni yaptıktan sonra yatak odasına yöneldi. Hâlâ uykunun ağırlığını ve Theresa'nın kollarından koparılmanın hoşnutsuzluğunu bir kenara iterken, çalışma odasına gitmeden önce aceleyle bir bornoz giydi. Damarlarında endişe ve kafa karışıklığının bir karışımı dolaşıyordu. Bu saatte kim arıyor olabilirdi ki?

Merdivenlerden inerken Devlin'in zihni olasılıklarla dolup taşıyordu. Gecenin bir yarısı onun

varlığına kim ihtiyaç duyabilirdi? Düşünceleri olası acil durumlara ya da kötü haberlere kaydı.

dikkatini gerektiriyordu. Her adım merakını ve endişesini körüklüyor, kafasındaki sorular daha da artıyordu.

Sonunda, gölgeler içinde bir figürün durduğu çalışma odasına ulaştı. Gözlerini kısarak beklenmedik ziyaretçinin kim olduğunu anlamaya çalıştı. Yaklaştıkça şaşkınlık ve inançsızlık içinde nefesi kesildi.

"Robert?" diye seslendi kuzeninin adına. "Bu saatte burada ne işin var?"

Robert ona doğru döndü, yüzünde endişe ve aciliyet karışımı bir ifade vardı. Genelde sakin olan tavrı gergin görünüyordu, yüzüne çizgiler kazınmıştı.

Robert, "Bu saatte burada olmamın benim açımdan son derece çılgınca görüldüğünü biliyorum," dedi. "Davetsiz geldiğim ve sizi uyandırdığım için özür dilerim ama eve dönerken üzücü haberler aldım, acil dikkatinizi gerektiren haberler. Aile mirasınızla ilgili."

Devlin'in kalbi küt küt atmaya başladı. Robert bu gibi meselelerde her zaman onun sağ kolu olmuştu. Kendi başına halledebileceği her şeyi halletme konusunda her zaman iyiydi, sadece daha büyük sorunları Devlin'e bildirirdi. Belli ki bu da onlardan biriydi, aksi takdirde Robert hayalet görmüş gibi solgun bir ifadeyle burada olmazdı.

"Ne haberi, Robert?" Devlin sordu. "Bütün bunlarla beni oldukça tedirgin ettin. Konuşsana be adam!"

Bakışları kilitlendi ve Devlin bunun çok acil ve çok ciddi bir şey olduğunu görebiliyordu. Robert'ın ses tonu zar zor duyulabilen bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Malikânenle ilgili, Devlin," diye bilgi verdi ona, ayrıntılar konusunda hâlâ muğlaktı ve bu da Devlin'i daha da sinirlendiriyordu. "Yaklaşan bir mali yıkım söylentileri var. Bir an önce

hemen emlak evinize. Tüm evraklar orada. Kâhyaya hepsini gelişiniz için özenle hazırlaması talimatını verdim, böylece sizden istenenden daha fazla zaman kaybetmek zorunda kalmayacaksınız. Mirasınızın, ailenizin mirasının, isminizin ve itibarınızın bozulmadan kalmasını sağlamak için mümkün olan en kısa sürede gelmeliydim."

Bir şok dalgası Devlin'in üzerine çöktü, zihni az önce duyduğu her şeyi kavramakta zorlanıyordu. Tehlikede olan şeyin büyüklüğünü fark ettikçe sorumluluğun ağırlığı omuzlarına çöktü.

"Ben... İşlerin bu kadar vahim bir durumda olduğunu bilmiyordum," dedi Devlin, parmaklarını saçlarında gezdirirken çalışma odasında volta atarak. "Bu nasıl olmuş olabilir?"

Robert omuz silkti. "Rakamlara bir göz atmanız ve neyin uyuşmadığını görmeniz son derece önemli. Eğer herhangi bir yerde bir hata yapılmış olsaydı, bunu fark edebilirdiniz. Ama... bir hata olduğundan şüpheliyim."

Devlin, "Nadiren bir hata olur," diye kabul etti. "O halde derhal harekete geçmeliyiz."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," diye eklemekte gecikmedi Robert. "İşte bu yüzden öğrenir öğrenmez geldim."

Devlin'in zihni bir dizi düşünce ve duygu kasırgasıyla dolup taşıyordu. Önündeki yolun zorlu ve belirsizliklerle dolu olacağını biliyordu. Yine de, ailesinin mirasını sadece kendisi için değil, gelecek nesiller için de korumanın önemini anlıyordu. Artık ailesinin adını devam ettirecek çocukları olacağından emindi. Ve Theresa onların annesi olacaktı. Bu düşünce onu gülümsetti.

Devlin Robert'a, "Arabayı hemen hazırlayacağım," diye haber verdi. "Gitmeden önce Theresa'ya haber vermem gerekiyor."

"Uyuyor mu?" Robert cevabı belli olmasına rağmen sordu.

"Evet," diye başını salladı Devlin. "Neden?"

Robert ihtiyatla, "Onu uyandırmamanızı öneririm," dedi.

Devlin bir an için bunu düşündü. "Bir saniyeni alacağım."

"Senin için sadece bir saniye olabilir ama kadınların ne kadar telaşlı olabileceğini bilirsin," diye öğüt verdi Robert, sesi yavaş ve mantıklıydı. "Her konuda gergin olabilir ve bu da seni gerginleştirecektir."

"Theresa kolay kolay sinirlenecek bir kadın değil," diye açıkladı Devlin. "Ayrıca, gecenin bir yarısı tek kelime etmeden öylece ortadan kaybolmak istemiyorum."

"Kimse bunu yapacağını söylemedi," diye başını salladı Robert. "Benim önerim, ben gidip uşağa arabayı hazırlamasını söylerken senin de hazırlanman, böylece hemen yola çıkabilirsin. Theresa'ya gelince, sabahleyin burada olacağımdan ve ona nerede olduğunuzu söyleyip en kısa zamanda döneceğinizi temin edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Bunun için sana güvenebilir miyim?" Devlin sordu.

"Elbette," diye başını salladı Robert. "Theresa'nın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve şimdi, birlikte yaşamaya geri dönmüş gibi görünüyorsunuz."

"Henüz değil," dedi Devlin umutlu bir gülümsemeyle. "Ama o yolda ilerlediğimize inanıyorum. Sonrasında da gerçek bir aile olabiliriz."

"Bizi, yani aileni bundan daha fazla mutlu edecek bir şey düşünemiyorum," diyerek gülümseyen Robert, Devlin'in omzunu içtenlikle sıvazladı. "Şimdi acele etmen gerekiyor. Unutma, oraya ne kadar çabuk gider ve her şeyi yoluna koyarsan, Theresa'nın yanına o kadar çabuk dönersin."

"Evet, elbette," diye başını hızla salladı Devlin. "Ona her şeyi anlat. Ona gitmek zorunda olduğumu açıkla, tamam mı?"

"Bana güvenebilirsin," diye güvence verdi Robert. "Misafir odalarından birini tutabilirim, değil mi?"

"Elbette," diye kabul etti Devlin. "Ne de olsa ilk kez burada kalmıyorsun. Büyükannen sabah seni gördüğüne çok sevinecek."

"Hem onu hem de Theresa'yı görmekten ve onlara her şeyi açıklamaktan mutluluk duyacağım," dedi Robert tekrar, Devlin'in endişelenecek bir şeyi olmadığını vurgulayarak.

"Teşekkür ederim," dedi Devlin, sesi minnettarlık doluydu. "Senin gibi önce benim sonra da kendi iyiliğini düşünen bir kuzenim olduğu için çok şanslıyım."

Robert sırtıttı. "Her zaman böyle değil miydi?"

"Her zaman," diye onayladı Devlin. "O halde sen bir araba hazırla. Ben bu tehditle yüzleşmek için derhal yola çıkacağım."

Devlin, yüz hatlarına kazınmış yeni bir amaç ve kararlılıkla, kendisini bekleyen zorluklarla yüzleşmeye hazır bir şekilde geceye doğru yola koyuldu. Boş koridordaki ayak seslerinin yankıları, korumakla yükümlü olduğu mirası ve ailesinin aziz evi uğruna yapmaya hazır olduğu fedakârlıkları hatırlatıyordu.

Şimdi düşünmesi gereken çok şey vardı, sadece kendisi değil. Theresa da vardı. Onun için her şeyi sağlaması gerekiyordu. İyi bir kocayı, nazik bir kocayı, sadık bir kocayı, ona hak ettiği hayatı sağlayacak saygın bir kocayı hak ediyordu. Ve sadece ona değil, çocuklarına da.

Arabası gecenin karanlığını yararak onu sorunun özünün bulunduğu kır evine götürürken aklında en uzun süre kalan şey gelecekteki çocuklarının düşüncesiydi.

Elinden geldiğince çabuk halledecek ve sonra Theresa'ya dönecekti. Araba onu kırsal kesime giden asfaltsız yollarda usulca sallarken bu düşünce onu uykuya daldırdı.

BÖLÜM 28

*T*heresa'nın gözleri irkilerek açıldı ve bakışları odada Devlin'den bir iz olup olmadığını araştırdı. O sırada uykunun kalıntıları kaybolurken, midesinin çukuruna bir huzursuzluk hissi yerleşti. Adamın yanında olmadığını fark ettiğinde kalbi hızlandı.

Theresa doğrulup Devlin'in yokluğunu açıklayacak bir ipucu bulma umuduyla odaya göz gezdirdi. Onun varlığının sıcaklığını ve dokunuşunun rahatlığını çok özlemişti. Aklına takılan sorular yüz hatlarına endişe gölgesi düşürdü.

"Nerede olabilir?" diye fısıldadı kendi kendine, sesinde bir hüznün ve kafa karışıklığı vardı. Sanki odada bir yerlerde saklanıyormuş ve tek yapması gereken onu bulmakmış gibi düşünceleri her yöne savruldu. Ama bu bundan çok daha zordu ve aklı hem mantıklı hem de tamamen mantıksız sayısız olasılığı akla getirirken onun arkadaşı değildi.

Bir şey mi olmuştu? Beklenmedik bir şekilde çağrılmış mıydı? Belirsizliğin ağırlığı üzerine çökmüş, endişesini artırmıştı. Theresa'nın parmakları titreyerek yakındaki sandalyenin üzerine örttüğü bornoza uzandı ve onu aramaya karar verdiğinde aceleyle üzerine geçirdi. Devlin'in büyük malikânesinin koridorlarında gezinirken adımları aceleci ama temkinliydi. Onsuz geçen her an özlemini artırıyor, her yankılanan adımda endişesi artıyordu.

Çalışma odasının kapısının aralık olduğunu gören Theresa'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Odaya yaklaşırken içinde bir umut ışığı belirdi ve kapıyı iterek açarken elleri titredi. Ama hayal kırıklığına uğramıştı, oda boştu, havası deri ciltli kitapların kokusuyla ağırlaşmıştı ve

devam eden belirsizlik.

"İyi misin hayatım?" diye sordu aniden arkasında bir yerden Dowager'ın sesini duyarak.

Theresa kendine gelmeye çalışarak arkasını döndü. Birkaç dakikadır görmediği bir adamı arayan çılgın bir kadın gibi görünmek istemiyordu, oysa adam hemen köşeyi dönmüş olabilirdi.

"Oh, evet, oldukça, teşekkür ederim," diye gülümsedi Theresa. "Ben de Devlin'i arıyordum. Bu sabah onu gördünüz mü?"

Kadın merakla, "Doğrusunu söylemek gerekirse, görmedim," diye cevap verdi. "Belki de hâlâ yatak odasındadır?"

Theresa neredeyse yüksek sesle kıkırdayarak, "Orayı kontrol etmedim," dedi ve bunu yapmak için herhangi bir nedeni olmadan her türlü saçma sonuca atladığı için kendini sessizce azarladı.

Aptalca davranıyordu. Elbette yatak odasına geri dönecekti. Neden hiç yoktan bu kadar büyütüyordu ki? Gerçeği söylemek gerekirse, onun yatakta kendisiyle kalmasını bekliyordu ama belki de rahatsız olmuş ve kendi yatağında uyumaya gitmişti? Bu mümkündü. Aslında, son derece akla yatkın görünüyordu.

Theresa gülümseyerek, "Oraya gidip bakacağım," dedi. "Teşekkür ederim."

"Ben yemek salonuna inip sizi orada bekleyeyim o zaman," diye her zamanki gibi zarif bir şekilde konuşan Dowager arkasını dönüp uzaklaşırken Theresa'yı kendi sorunlu zihniyle baş başa bıraktı.

Devlin'in yatak odasına kadar koşmak için duyduğu çaresiz dürtüyle savaştı ve sonunda

Oraya ulaştığında, kendini toparlamak için birkaç dakika durdu. Derin bir nefes aldı ve saçını biraz düzeltti. Ne de olsa dağınık görünmek istemiyordu, sadece... meraklıydı. Başka bir şey değil.

Kapıyı birkaç kez nazikçe çaldıktan sonra yanıt bekledi. Garip bir şekilde, hiçbir şey yoktu. Kaşlarını çatarak tekrar denedi. Yine aynı sonuçla karşılaştı. İçeri çağrılmadan kapıyı kendisinin açmasının doğru olup olmayacağını merak etti. Belki de uyuyordu ve rahatsız edilmek istemiyordu? Eğer durum buysa, özür dileyecek ve biraz utanacaktı ama en azından onun burada olduğunu bilecekti.

Cesaretle derin bir nefes alarak kapı kolunu kavradı ve kapıyı iterek açtı. Onu bekleyen şey, bir gece önce içinde uyunmadığı belli olan bir yatağın bulunduğu boş bir odaydı.

"Devlin?" diye seslendi, başka bir şeyden çok kendi iyiliği için çünkü orada kimsenin olmadığı belliydi. Kendi ağır nefes alışının sesiyle karşılaştı.

Her biri bir soru işaretiyle noktalanan düşünceler zihninde dönüp duruyordu. Kasıtlı olarak mı mesafesini koruyordu? Aralarındaki bağdan bıkmış mıydı? Şüpheler onu pençesine almış, aşklarının narin dokusunu çözme tehdidinde bulunuyordu.

Olasılıkları düşünürken gözlerinden akmayan yaşlar süzüldü. Sessizlik ona ağır geliyordu, onun yokluğunun sağır edici bir hatırlatıcısıydı. Theresa bornozunun kumaşına sarıldı ve onun tanıdık dokunuşunda teselli aradı.

Sonra da personele sormayı düşündü. Belki onu sabahın erken saatlerinde bir yere giderken görmüşlerdi ve bu gizemi biraz olsun aydınlatabilirlerdi. Alt kattaki yemek salonuna indi ve orada Dowager'ı yemek masasında oturmuş, sabırla herkesin aşağı inmesini beklerken buldu.

Theresa herhangi bir açıklama yapmak yerine, "Orada değil," dedi.

"Öyle değil mi?" Dowager şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Bu sabah acil bir işi olduğunu hatırlamıyorum. En azından haber vermeden gitmesini gerektirecek bir şey yoktu. O bundan daha iyisini bilir."

Theresa personele sormak istiyordu ama her an onun nerede olduğunu bilmesi gerekiyormuş gibi çaresiz görünmek istemiyordu. Neyse ki Dowager bu görevi kendi üzerine aldı.

"Juliet?" diye seslendi Dowager en yakındaki hizmetçi kıza, o da hemen yanına koştu.

"Evet, Majesteleri?" Juliet, işverenlerini memnun etmeyi amaçlayan bir köylü kızının itaatkâr ses tonuyla cevap verdi.

"Bu sabah Dük'ü gördünüz mü?" diye sordu Dowager.

Juliet özür dilercesine başını sallayarak, "Hayır, korkarım yapmadım," dedi.

"Stephens'ı getirebilir misin?" diye ısrar etti Dowager, ama Juliet'in gözlerine bir kez bakınca bunun mümkün olamayacağı anlaşıldı.

Juliet ona, "Özür dilerim majesteleri ama Stephens bu iki gün için izin istedi çünkü kız kardeşi hastalandı ve hiçbirimiz uyanmadan yola çıktı," diye hatırlattı. "Mümkün olan en kısa sürede kız kardeşinin yardımına koşmak istedi."

Theresa'nın bundan haberi yoktu ama belli ki Dowager'ın bundan haberi vardı.

"Ah, evet," diye başını salladı Dowager, gözlerinde bir hatırlama titreşimi vardı. "Bu doğru.

Şimdi ben

Unutmayın. O halde mutfağa dönün ve diğer hizmetkârlardan Dük'ü gören ya da nereye gittiğini bilen var mı bir bakın."

"Juliet aceleyle reverans yaptıktan sonra yemek salonundan dışarı fırladı ve Dowager ile Theresa'yı yalnız bıraktı.

Theresa'nın zihni hâlâ hızlı çalışıyordu ve yaşlı bilge kadın neler olduğunu hemen hissetti. Ayağa kalktı ve Theresa'ya doğru yürüdü. Theresa'nın gözlerinin içine bakarken zarif saçları, bilgelik ve zarafetle dolu bir yaşamdan söz eden nazik çizgilerle bezenmiş bir yüzü çerçevesiyordu.

Sakinleştirici ve gerçek bir endişeyle dolu sesi, odayı saran sessizliği nazikçe deldi.

"Tedirginliğini hissedebiliyorum, canım," diye konuştu Dowager ona. "Lütfen endişelerinde yalnız olmadığınızı bil. Devlin'in ani ve beklenmedik yokluğu benim de kafamı karıştırdı. Ama sana yalvarıyorum, umutsuzluğun kalbini olduğu kadar muhakemeni de gölgelemesine izin verme. Devlin onurlu bir adamdır. Ayrılmasının ardında bir neden olmalı ve bunun ne olduğunu yakında öğreneceğiz."

Theresa çoktan gözyaşlarının eşiğine gelmişti. Endişe ve korkunun kendisini tüketmesine izin vermemeye çalışıyordu ama bu giderek daha da zorlaşıyordu.

Taşradaki malikânesine giderken Devlin bu acil durumun mahiyetini düşünmeden edemiyordu, çünkü Robert'ın ona ayrıntılı bir şey söylemediğini ama aciliyet tonunun çok açık olduğunu fark etmişti. Ne de olsa öğrendikten hemen sonra Theresa'ya haber bile vermeden yola çıkmasının nedeni buydu.

Robert'ın ona her şeyi açıklayıp açıklamadığını merak etti. Bunu kendisi yapmadığı için pişmanlık duyuyordu ama belki de Robert haklıydı. Gecenin bir yarısı onu uyandırıp gideceğini söylemek onu sadece tedirgin ederdi. Gece boyunca uyumasına izin vermek ve sonra Robert'ın ona her şeyi

açıklamasını sağlamak daha iyiydi.

her şeyi ayrıntılı olarak anlattım.

Yolculuk birkaç uzun saat sürdü ve bu süre boyunca onu düşünmeden edemedi. Uzun zamandır neyi inkâr ettiğini artık biliyordu. Onsuz yaşayamazdı. Döndüğünde bunu ona söylemekte kararlıydı, her ne türden olursa olsun bu acil durumun çok fazla zamanını almayacağını ve yakında Theresa'nın yanında, ait olduğu yere döneceğini umuyordu.

Devlin vardığında, her zaman sadık ve güvenilir bir adam olan kâhyası tarafından karşılandı.

Huntley onu saygılı bir selamla, "Majesteleri," diyerek içtenlikle karşıladı. "Gelişinizden haberdar edildim ve burada kalmanız için her şey hazırlandı."

"Teşekkür ederim Huntley," diye başını salladı Devlin, gerçekten de harika bir şekilde muhafaza edilmiş olan eve girerken. Buraya gitgide daha az geliyordu, buna üzülüyordu ama şu anda önceliği olmayan şeyler için çok az zamanı kalmıştı. "Aslında Londra'da ilgilenmem gereken acil işler olduğu için burada çok uzun süre kalmam gerekmeyeceğini umuyordum."

Theresa'nın bu kadar acil bir mesele olduğu düşüncesi onu gülümsetti. Huntley'ye doğru baktı ve aniden bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Huntley özür dileyerek, "Korkarım majesteleri, burada bulunmanız bir zorunluluk," dedi.

"Tabii ki öyle," diye isteksizce başını salladı Devlin, çünkü şu anda olmak istediği son yer burasıydı, Theresa'nın yanında uyuduğu sıcak yatağından koparılmıştı. "Ama Robert'ın bana bahsettiği acil durumun kolayca düzeltilebileceğini umuyorum."

Huntley, "Anladığım kadarıyla, tüm önerilerini bir not halinde mektupluğunuza bırakmış," diye açıkladı.

"Eminim zaman alıcı bir şey değildir," dedi Devlin merdivenlerden çıkarken.

"Ayrıca..." Huntley, Huntley'nin konuştuğunu duyunca ilk adımda duran Devlin'i gözden kaybetmeden önce hızlıca konuştu.

"Ayrıca mı?" Devlin yineledi.

Huntley özür dileyerek, "Majesteleri burada olduğuna göre, evin etrafında bakılması gereken birkaç şey var," diye ekledi. "Siz yokken Ekselanslarını rahatsız etmek istemedim, ama şimdi burada olduğunuza göre, belki bunlara da bir göz atmak iyi bir fikir olabilir?"

"Peki, ne gerektiriyorlar?" Devlin merak etti, buraya gelme sebebinden daha fazlasını halletmeye pek de hevesli değildi.

Huntley önemsiz görevler ve sıradan sorumluluklardan oluşan bir liste sıralamaya başladı. Devlin bunların o kadar da acil olmadığını düşündü ve bir an önce işleri halletmek için kahvaltı yapmadan çalışma odasına yöneldi. Çalışma odasının kapısını açar açmaz bir yığın kâğıt ve belgenin kendisini beklediğini gördü.

Kaşlarını çattı, derin bir nefes alarak yazı makinesine yaklaştı. Kâğıtları teker teker karıştırmaya başladı ama ne kadar çok kelime okursa okusun, buraya gönderildiği acil durumun tam olarak ne olduğunu biliyormuş gibi hissetmiyordu. Saatler süren göz yorgunluğunun ardından, yaptıkları yatırımlardan bazılarının geri teptiğini fark etti, özellikle de Robert'ın ısrarla istediği yatırımların. Devlin bunun çok büyük bir sorun olduğunu düşünmüyordu ama kaybedilen para hiç de küçük bir meblağ değildi. Yine de Robert'ın anlattığı kadar kötü değildi.

Günün sonunda bitkin bir halde hızlı bir akşam yemeği yedi ve yatağına çekilip Theresa'nın düşünceleri aklındayken uykuya daldı. Robert'ın kendisini hazırladığı acil durumun ikisinin de sandığı kadar kötü olmamasından oldukça memnundu. Bu onu bir, belki de iki gün içinde geri dönebileceği ve Theresa'yla kalpten kalbe bir konuşma yapabileceği konusunda umutlandırdı.

Her şeyi.

Devlin farkına bile varmadan iki gün hızla geçti. Huntley sanki Devlin'i meşgul etmek istercesine görev listesine sürekli eklemeler yapıyordu, böylece Devlin iki gün dolmadan ayrılmayacaktı. Devlin geri dönmek için sabırsızlanıyordu ama bir yanı da bunların kendisinin de ilgilenmesi gereken şeyler olduğunu biliyordu, bu yüzden hâlâ oradayken mümkün olduğunca çok şey yapmaya çalıştı.

Akşamın sessiz saatlerinde, malikâne sessiz bir sükûnete büründüğünde, Devlin sık sık kendini تنها bir yere çekilmiş, teselli ve berraklık ararken bulurdu. İşte bu iç gözlem anlarında Theresa'ya duyduğu özlem neredeyse dayanılmaz bir hal alıyordu. Onun ısıltılı gülümsemesini, gözlerinin sıcaklık ve anlayışla parlamışlığını hayal ederdi. Paylaştıkları sohbetler ve kaçırdıkları bakışlarla ilgili anılar zihnini dolduruyor, kalbini kemiren gerçeği ifade etmek için içinde derin bir özlemi ateşliyordu.

BÖLÜM 29

"Ne yaptı?" Mary-Jane boğamadığı bir solukla haykırdı. elini dudaklarına götürdü. Yüzüne bir kuşku ifadesi kazınmıştı.

Theresa başını sallayarak derin bir nefes aldı. Hyde Park'ın yemyeşil patikaları onları kalabalıktan uzaklaştırıp açan çiçeklerin canlı renklerine doğru götürürken, ayaklarının altındaki yaprakların hafif hışırtısı içten sohbetlerine dingin bir fon sağlıyordu. Ama hiçbir şey Theresa'nın zihnini rahatlatamıyordu. Aklını kurcalayıp duruyor, bir sürü olası açıklama bulmaya çalışıyordu ama hiçbiri yeterince mantıklı gelmiyordu. Yazılı ya da sözlü tek bir kelime yeterliydi. Bu yeterli olurdu. Nasıl böyle ortadan kaybolabilirdi?

"Theresa da aynı şeyi yüksek sesle söyledi, bu arafta yaşadığı her geçen an zayıfladığını hissediyordu.

"Gel," diye Mary-Jane onu elinden tutup yaşlı bir söğüt ağacının gölgesindeki تنها bir banka doğru çekti. "Burada rahatsız edilmeyeceğiz."

Mary-Jane arkadaşının Dük'e duyduğu derin aşkı ve onun aniden ortadan kaybolmasıyla ilgili esrarengiz koşulları anlatmasını beklerken, iki hanımefendi bankta oturup komplocu bir tavırla birbirlerine döndüler. Theresa'nın tüm önemli detayları arkadaşıyla paylaşması sadece bir dakikasını aldı, başka birinin bakış açısının bu gizeme yeni bir ışık tutabileceğini umuyordu.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum Mary-Jane," dedi Theresa hikâyesi sona erdiğinde, Devlin'e karşı dile getiremediği duygularının ağırlığıyla kalbi sıkışarak. "İki gün oldu ve ondan tek bir kelime bile duymadım."

Mary-Jane birkaç dakika düşündü. "Bu bana anlattığın adama hiç benzemiyor. Bana gerçekten sözünde durmuş, değişmiş gibi geldi. Belki de mektup yazdı ama mektup size ulaşmadı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Theresa. "Korkarım ona çok erken güvenmiş olabilirim."

"Görüyorum ki onun yokluğu yüreğinizde büyük bir ağırlık yaratıyor, değil mi?" Mary-Jane her iyi arkadaşın yapması gerektiği gibi işaret etti.

Theresa'nın gözleri arkadaşınıninkilerle buluştu. Okyanusun derinlikleri kadar derin bir özlem parıltısı vardı. Bunu kelimelerle açıklayamıyordu ama denedi. "Ben... Sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum. Gecenin bir yarısı aniden ortadan kaybolması beni akıntıya bıraktı, sürekli benden kaçan cevaplar arıyorum."

"Annesiyle konuştunuz mu?" diye merak etti.

Theresa başıyla onaylayarak, "Evet," dedi. "O da adamın böyle bir şey yapmasını inanılmaz buluyor ve bu işte görüldüğünden daha fazlası olduğuna dair beni temin ediyor."

"Bir anne bilir," diye onayladı Mary-Jane, Theresa'nın titreyen elini kendi elinin içine aldı ve ortak kırılganlık anlarında teselli sundu. "Eğer sana bunu söylüyorsa, ona inan. Ve ona inan. Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, sana değiştiğini kanıtlamış."

"Peki ya bu ne olacak?" Theresa aradan iki gün geçtiği gerçeğini bir türlü kabullenemeyerek tekrar sordu.

"Korkma canım," dedi Mary-Jane. "Belki de bu kaderin ikinizi sınama yöntemidir. Aşkın mantığa meydan okuyan, engelleri aşan bir yanı vardır. Eminim ki acil bir iş için çağrılmıştır ve kısa süre içinde tam bir açıklamayla geri dönecektir."

Theresa başını salladı, bakışları onları çevreleyen sakin manzaraya doğru kaydı. İnsanların çoğu kalabalık caddeleri tercih ederken, ikisi sınırsızca konuşabilecekleri ıssız bir köşenin tadını çıkarıyordu.

"Buna inanmak istiyorum Mary-Jane, gerçekten."

"O zaman inan, seni aptal kız," diye kıkırdadı Mary-Jane. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Theresa hazırlıksız yakalanmıştı. Henüz yüksek sesle söylememişti. Hâlâ sadece içinde bir yerlerde, kendine bile zar zor itiraf ettiği bir şeydi. Ama yine de gerçektir. Artık bunu ne kendisinden ne de en iyi arkadaşından saklayabilirdi.

"Evet," diye itiraf etti Theresa sonunda.

"O zaman yapman gereken tek bir şey var," diye ekledi Mary-Jane, az önce duyduklarından dolayı neşeli bir sesle.

"Onu bekleyeceğim," dedi Theresa. "Hâlâ korkuyorum ama ona olan sevgim bu korkudan çok daha ağır basıyor."

O anda, doğanın kucaklama ihtişamının ortasında, Theresa aşkın gücüne güvenmeye karar verdi. Yollarının bir kez daha kesişeceğini ve aşk hikâyelerinin bölümlerinin henüz bitmediğini bilerek, sarsılmaz bir bağlılıkla bekleyecekti. Aralarında olan her şeyin bir nedeni vardı ve bu neden aşktı. Başka

bir şey olamazdı.

Mary-Jane uzaklarda bir yere bakarak, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Çünkü bana anlattıklarından sonra ikinizin birbiriniz için yaratıldığınızı düşünüyorum. Yani, son iki yıldır yaşadığınız gibi devam edebilecekken neden yollarınız bu şekilde yeniden kesişsin ki?"

Theresa, "Hayatımı farklı yaşamak istedim ve şimdi başladığım yere geri döndüm gibi görünüyor," dedi ama sesinde pişmanlık yoktu. Aksine, tam olarak olması gereken yerde olduğunu hissediyordu. Geriye tek bir şey kalmıştı ve o da Devlin'in açıklığa kavuşturmasıydı. Bundan sonra Theresa, gerçek bir karı kocanın yapması gerektiği gibi hayatlarına birlikte başlayacaklarını hissetti.

Mary-Jane, "Kader bizi nereye getireceğini bilir," dedi.

"Kesinlikle," diye onayladı Theresa. Tam başka bir şey söyleyecekken, bir adamın onlara yaklaştığını fark etti.

Hâlâ tanıyamayacağı kadar uzakta olmasına rağmen ona doğru baktı. Kısa bir an için kalbi onun Devlin olduğu umuduyla çırpındı ama bu adam onun kendinden emin adımlarına, geniş omuzlarına ya da boyuna sahip değildi. Bu o olamazdı. Yine de adam onlara doğru gözlerini dikmiş, kararlı adımlarla yaklaşıyordu.

Mary-Jane aynı adama bakarak, "Kim o?" diye sordu.

"Henüz bir şey söyleyemem," diye itiraf etti Theresa.

Birkaç saniye sonra kim olduğunu anladı. "Robert?" diye seslendi ona, duyma mesafesine geldiğinde.

Kulaktan kulağa sırtıyordu. "Theresa!" diyerek selamına sadece bir isimle karşılık verdi. "Tanıştığımıza

memnun oldum

buradasın."

"Oldukça," diye karşılık verdi Theresa, kendisinininki daha az istekli olsa da gülümsemesine karşılık verdi. "Oh, bu benim arkadaşım, Mary-Jane Higgins, -"

"Forrester'ın Dowager Kontesi," diye cümlesini sürdürdü Robert, ona güvensizlikle bakan Mary-Jane'in önünde eğilerek. "Böyle güzel bir hanımla tanışmayı nasıl unutabilirim?"

Mary-Jane'in ona öpmesi için elini uzatmaya hiç niyeti yoktu ve bu durum nedense Mary-Jane'in kafasını karıştırmıştı ama Mary-Jane hemen kendine geldi.

"Ee Robert, seni Londra'ya getiren nedir?" Theresa sordu. Belki de Devlin'le birlikte dönmüştür ya da en azından Devlin'in nerede olduğunu biliyordur diye umutlandı.

"Dürüst olmak gerekirse, kendimi burada Hyde Park'ta tamamen tesadüf eseri buldum ve görünen o ki kader bizi bir araya getirdi."

Theresa kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sanki birilerinin kulak misafiri olabileceğinden korkuyormuş gibi etrafına bakındı, ama etrafta kimse yoktu, bu yüzden şimdi önünde duran ve burada bulunmasının ardındaki nedeni öğrenmek için dikkatle dinleyen iki bayana yaklaştı.

"Kır malikanesinde yaşadığım ilginç bir karşılaşmayı size anlatıp anlatmamayı düşünüyordum," diye itiraf etti, sesi garip çıkıyordu. "Ama şimdi sana rastladığıma göre, sanırım bildiklerimi sizinle paylaşmalıyım."

"Ne hakkında bilgi?" Theresa sabırsızlanmaya başlamıştı, bu genellikle ona ait olmayan bir özellikti.

Ancak bu durum onu tüketiyordu. Devlin'i iki gündür görmemişti. Aslında ondan haber bile almamıştı. Ve şimdi kuzeni, kazara ya da değil, ona bir şey söylemek için tesadüfen karşısına çıkmıştı.

Theresa'nın nefesi boğazında düğümlenirken, içini bir endişe duygusu kapladı. Mary-Jane'le hızlı bir bakış alışverişinde bulundu; Mary-Jane ona destekleyici bir baş selamı verdi ve sessizce güçlü kalması için onu cesaretlendirdi.

Robert öyle bir eğildi ki Theresa ondan uzaklaşmamak için tüm gücüyle mücadele etti. Sesi, ifşaatının gücünden zevk alıyormuş gibi zar zor duyulabilir bir fısıltıya indirgenmişti. "Dün Devlin'e malikânede rastladım. O..." durakladı, gözlerini ondan ayırmadan devam etti, "başka bir kadının kollarındaydı. Aralarındaki yakınlık herkesin görebileceği kadar açıktı. Ben... ben onun buraya yollarınızı ayırmak için geldiğini düşündüm."

Theresa'nın kalbi sıkıştı, zihni az önce ruhunu delip geçen sözleri anlamlandırmak için yarıştı. Hayatının aşkı Devlin başka bir kadınla mı birlikteydi? Bu acımasız bir darbe, kırılğan umutlarını paramparça etmekle tehdit eden bir ihanet gibi geldi.

"Acaba... yanılmış olabilir misiniz?" Theresa sordu ama bu sorunun ne kadar saçma olduğunu biliyordu. Nasıl yanılmış olabilirdi ki? Kuzenini iyi tanıyordu.

Robert buna bir cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Tek yaptığı başını sallamak oldu. Bu fazlasıyla yeterliydi.

Mary-Jane ona bu adamla yalnız olmadığını hatırlatmak için dirseğini sıkarken soğukkanlılığını korumaya çalıştı. İnançsızlık ve meydan okuma Theresa'nın zihninde dönüp duruyordu. Buna inanmak istemiyordu ama yine de çok mantıklıydı.

"Devlin ona asla böyle ihanet etmez," diyen Mary-Jane, arkadaşının bu ifşaat karşısında çok zayıfladığını görünce bu kez araya girmeye karar verdi. "İddia ettiğin şeyle ilgili herhangi bir

kanıtın var mı?"

"Kanıt mı?" Robert dudaklarında dans eden eğlenceli bir gülümsemeyle yankılandı. "Böyle bir şeyin kanıtı nasıl olabilir ki? Bana inanmak zorunda değilsiniz ama biz istesek de istemesek de gerçeğin kendini gösterme şekli vardır."

Theresa onun haklı olduğunu biliyordu. Devlin'in ortadan kaybolmasıyla ilgili makul bir açıklama bulmaya çalıştı ama gerçek ortadaydı. Muhtemelen her konuda fikrini değiştirdiği için geceleyin ortadan kaybolmuştu ve bunu yüzüne söyleyecek kadar erkek değildi.

"Özür dilerim Theresa," dedi Robert özür dilercesine, ince dudaklarını birbirine bastırarak. "Ama benim başıma böyle bir şey gelseydi, birinin bana söylemesini isterdim."

"Biliyorum," diye başını salladı Theresa. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Robert Mary-Jane'e döndü ve ikisinin önünde eğildi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa..." dedi, sözünü bitirmeden. Bitirmesine gerek yoktu. Theresa onun kendisinden asla bir şey istemeyeceğini biliyordu. Bu sadece bir nezaketti ve o da buna pek aldırmıyordu.

Hem Mary-Jane hem de Theresa onun topuklarının üzerinde dönerek Hyde Park'ın kalabalıkları arasında kayboluşunu izlediler. Bir zamanlar cennet gibi olan park değişmiş, güzelliği Theresa'nın kalbine ekilen şüphe tohumuyla lekelenmiş gibiydi. Dünya etrafında dönmeye devam ederken, Theresa teselliyi Mary-Jane'in sarsılmaz desteğinde aradı.

"O adama güvenmiyorum," diye kaşlarını çattı Mary-Jane, hâlâ Robert'ın kaybolduğu yöne bakıyordu.

"Neden yalan söylesin ki?" Theresa merak etti. "Bundan ne çıkarı olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Mary-Jane, "ama içgüdülerim beni henüz yanlış yönlendirmedir."

Theresa bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. Tüm bu konuşma yüzünden kendini zayıflamış hissediyordu ve şu anda tek yapmak istediğı eve gidip kapıyı içeriden kilitlemek, dünyayı ve tüm sorunlarını dışarıda bırakmaktı. Keşke bu kadar basit olsaydı.

BÖLÜM 30

Aradan tam üç gün geçmiş, Devlin taşradaki malikânede mahsur kalmıştı, Ona göre aciliyeti olmayan sayısız önemsiz görevin yükü altındaydı. Ancak Huntley, her saniyenin sonsuzluk gibi geldiği ana kadar listeye eklemeler yapmaya devam etti.

Devlin'in Theresa'ya kavuşma arzusu kalbinin her atışında daha da şiddetleniyordu ama Huntley, Devlin'in kalbinde yaşanan duygu selinden habersiz, onun gidişini fiilen uzatmaya devam ediyordu. Üçüncü günün akşamı Devlin kararını vermişti. Çalışma odasındaki kâğıtları karıştırmaya devam ederek Huntley'i çağırdı ve birkaç dakika sonra Huntley çıkageldi.

"Majesteleri, siz mi çağırdınız?" Huntley saygıyla önünde eğilerek selam verdi. Devlin sanki ikisi son üç gündür uyanık oldukları her anı birlikte geçirmişler gibi hissediyordu ve bu fazlasıyla yeterliydi.

"Evet," diye başını salladı Devlin. "Geriye kalan işleri başka bir zamana bırakmaya karar verdim ve sabah ilk iş olarak buradan ayrılacağım."

Hayal kırıklığı Devlin'in ruhunu kemiriyordu ama Theresa'yı görme ve aniden ortadan kaybolmasına neden olan koşulları açıklama arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Dile getiremediği duygularının ağırlığı üzerine çökmüş, onu kaderinin kontrolünü ele geçirmeye ve sevdiği kadının kollarında teselli aramaya itiyordu.

Huntley sesinde büyük bir saygıyla, "Majesteleri elbette en iyisini bilir," dedi ama Devlin'in sezdiği gibi, ardından bir ama vardı. "Ve çoktan burada kalmış olmanızdan duyduğunuz endişeyi anlıyorum.

burada beklediğinizden daha uzun kaldım. Ancak burada Ekselanslarının dikkatini gerektiren meseleler var. Robert bana her şey tek tek incelenene kadar burada kalmanız gerektiğini söyledi ve Ekselanslarının da görebileceği gibi, acil olarak ilgilenmeniz gereken pek çok konu var."

"Robert mı söyledi bunu?" Devlin tekrarladı.

"Neden evet," diye başını salladı Huntley. "O sadece senin ve ailenin iyiliğini düşünüyor, tabii ki."

Huntley haklıydı. Robert ona her zaman ailenin yararına olacak tavsiyeler vermişti. Yarım kalan her şeyin tamamlanmasını ve çözüme kavuşturulmasını istemesi gayet mantıklıydı. Ne de olsa Devlin'in de istediği buydu ama akıllı başka yerdeydi. Tek yapmak istediği Theresa'ya koşup onu ne kadar çok sevdiğini ve hayatında ona ne kadar ihtiyacı olduğunu söylemekken, elindeki işlere odaklanmak giderek zorlaşıyordu.

"Ben buradaki görevlerimi yerine getirdim," dedi Devlin kararlı bir ses tonuyla. "Ve burada açıkta kalan her şeyle ilgili olarak Robert'la görüşeceğim. O da gelip burada biraz zaman geçirebilir ve çözülmemiş konuları inceleyebilir."

Ne de olsa böyle bir şey ilk kez yaşanmıyordu. Ancak bu kez hem Robert hem de kâhya her şeyi yoluna koymak için ellerinden geleni yapıyor gibiydiler. Bu kadar acele edilmesine anlam veremiyordu. En acil mesele olan kayıp para meselesini halletmişti. Neyse ki, gelecekte bu tür parasal kayıpları minimumda tuttukları sürece ailesinin mali durumu için büyük bir darbe olmayacaktı ki Devlin de bunu yapmayı planlamıştı.

Kâhyanın yüzü, Devlin'in yazı masasından kalkıp işinin bittiğini işaret etmesini izlerken buruştu. Sanki sonunda kendisiyle hesaplaşmaya başlamış gibi tuhaf bir zafer havası vardı yüzünde. Bir bakıma öyle de oldu.

"Aslında sabaha kadar beklememeye karar verdim," diye açıkladı Devlin. "Arabamı hazırlayın. Hemen yola çıkacağım."

"Ama... gece oldu Majesteleri," diye mırıldandı kâhya. "Sherwood Ormanı'nda yalnız arabaların geçmesini bekleyen soyguncular olduğunu biliyorsunuz."

"Bu tür risklere karşı uyanık olacağım." Devlin yeni planından caydırılmasına izin vermedi. Yeterince, hatta daha da uzun süre beklemişti. "Ama gerçekten dönmeliyim. Beni bekleyen biri var."

Sonunda varoluşunun özünün, kalbinin derinliklerinde yatan aşkın peşinden gitmeye karar vermişti. Bunca zamandır görev yemini etmişti ama sonunda sevgisiz bir görevin boş bir varoluş olduğunu fark etmişti. Theresa'ya geri dönmeli ve tüm bunları ona anlatmalıydı. Onun da kendisi için aynı şeyleri hissettiğinden emindi. Şimdi yapması gereken tek şey ona içini dökmek ve ona ait olduğuna dair güvence vermektir. Artık oyun oynamayacak, gerçeği saklamayacaktı.

"Majesteleri her zaman sorumluluk sahibi bir dük olmuştur," diye başını salladı Huntley. "Ailenizi ve görevinizi her zaman ön planda tuttunuz."

"Benim görevim artık karıma karşı," dedi, her kelimesinde ciddiydi. "Şimdi git ve arabamı hazırla."

Huntley sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi görünüyordu ama son anda fikrini değiştirdi. Bunun yerine başıyla selam verdi ve aceleyle Devlin'in çalışma odasından ayrıldı. Bir saat içinde Devlin arabadaydı ve Londra'ya doğru yola çıkmıştı.

Devlin pitoresk kırlarda atını sürerken, rüzgâr saçlarını karıştırıyor ve nal seslerinin ritmik sesi havayı dolduruyordu, zihni Theresa'nın düşünceleriyle dolup taşıyordu. Onun gülümsemesinin, kahkahasının ve dokunuşunun sıcaklığı kalbinde yer ediyor, Londra'ya mümkün olduğunca çabuk ulaşma kararlılığını körüklüyordu.

Yolculuk sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, aralarındaki her an bir sonsuzluktu. Çalınan bakışlarını ve fısıltılı konuşmalarını zihninde tekrar tekrar canlandırdı, kalp ağrısı onu her düşündüğünde daha da artıyordu. Devlin ani ayrılışını açıklayacak, ruhunu ortaya koyacak ve Theresa'ya olan aşkının derinliğini gösterecek kelimeleri bulması gerektiğini biliyordu. Robert'ın söz verdiği şeyi yapmış olmasını umuyordu; Theresa'ya bu ani ayrılışın ardındaki nedeni söyleyecek ve onu beklemesini sağlayacaktı.

Londra'nın kuleleri görüldüğünde, Devlin'in kalbi beklentiyle hızlandı. Theresa'nın onu beklediğini, kendi kalbinin de cevaplar ve güvence için yanıp tutuştuğunu biliyordu. At arabaları ve yayalarla dolu kalabalık şehir sokakları, düşünceleri kalbini esir alan kadın tarafından tüketilirken eriyip gitti.

Nihayet kapının eşiğine vardığında, aciliyet hissiyle atından inerek, hızla atan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Kapıyı çalmak için elini kaldırdığında parmakları hafifçe titriyordu, kararlılığı sarsılmamıştı. O anda Devlin, Theresa'ya olan aşkının onu her türlü fırtınada yönlendirecek bir çapa olduğunu biliyordu.

Kapılar açıldı ve Theresa'nın uşağı onu karşıladı.

"Majesteleri," diyerek saygıyla eğildi ve onu giriş koridoruna götürdü.

"Theresa burada mı?" Devlin sanki atlar değil de kendi ayakları üzerinde dörtmala koşan kendisiymiş gibi nefes nefese sordu. Devlin hayatı boyunca hiç bu kadar gergin hissetmemişti.

Kâhyanın yüz ifadesi sertti ve konuşurken sesinde kesin bir ifade vardı. "Özür dilerim, Majesteleri, ama Bayan Theresa sizi görmek istemediğini bildirdi," dedi uşak, sesi sert ve kararlıydı.

"Beni görmeyi reddediyor mu?" Devlin zihninde hiçbir anlam ifade etmeyen bu sözleri yineledi. "Neden beni görmeyi reddetsin ki?"

Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordu. Uşak bu sorunun cevabını bilemezdi. Uşak sadece Theresa tarafından kendisine verilen talimatları yerine getirmek için buradaydı. Ama neden onu görmeyi reddetmişti? Devlin bunu anlayamıyordu. Theresa'nın tek kelime etmeden ortadan kaybolduğunu biliyordu ama Robert ona tam olarak ne olduğunu bildireceğine dair güvence vermişti. Robert'ın bunu yapmasının engellenmiş olması mümkün müydü?

Devlin içgüdüsel olarak başını salladı. Robert her zaman ailesinin çıkarlarını düşünmüştü. Sözünün eri bir adamdı. Eğer Theresa'yla her şeyi açıklığa kavuşturacağını söylediyse, Devlin bunu yapılmış sayardı. Ama şimdi içinde bulunduğu durumun gerçekliği onu derinden sarsıyordu. Kahyayla konuşmak için doğru kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Ona ayrılışımın ani ve beklenmedik olduğunu bildiğimi ve bana bir şans verirse her şeyi açıklayacağımı söyleyebilir misin?" Devlin yalvardı.

Kâhyanın ifadesi Devlin'in içten yakarışını görünce bir an için yumuşadı. Hafifçe iç geçirmeden önce bir an için bu isteği düşünmüş gibiydi.

"Ona mesajınızı kesinlikle iletebilirim, Majesteleri," diye cevap verdi, sesi sempatik ve anlayışlıydı. "Ama herhangi bir söz veremem. Majesteleri sizinle görüşmek istemediğini ifade etmekte oldukça kararlı."

Devlin başını salladı, kâhyanın anlayışını takdir ediyor ve kaderinin artık Theresa'nın ellerinde olduğunu biliyordu.

"Şimdi gidip ona haber vereceğim," dedi uşak. "Size misafir odasına kadar eşlik edecektim ama..." Sözünü bitirmedi, bunun yerine çaresizce omuz silkmekle yetindi ve bunun kendi kararı olmadığı izlenimini güçlendirdi.

"Anlıyorum," diye başını salladı Devlin. "Ve yardımınız için minnettarım."

Uşak selam verdikten sonra merdivenlerde gözden kayboldu. Kapıların vurulma sesleri duyuldu, sonra aynı kapılar açıldı ve yine hızla kapandı. Devlin kalbi boğazının içinde atıyormuş gibi hissediyor, nefes alması gittikçe zorlaşıyordu. Kâhyanın dönmesini beklerken beklentisi giderek artıyor, her saniye koca bir yıl gibi geliyordu. İleri geri adım atma dürtüsüyle savaştı ve bunun yerine tüm bilinçli çabasını gerektiren tek bir yerde durmaya devam etti.

Sonunda kapı gıcırdayarak tekrar açıldı ve merdivenlerden inen ayak sesleri giderek daha yüksek bir sesle duyulmaya başladı. Kâhya tekrar karşısında belirdiğinde yüzünde ciddi bir ifade vardı. Devlin kâhyanın yüzünde en ufak bir umut ışığı bile ararken kalbi küt küt atmaya başladı ama haberlerin hiç de iç açıcı olmadığı gün gibi ortadaydı.

Theresa'nın son kararını ileten uşak, "Üzgünüm, Majesteleri," diye konuştu. "Majesteleri hâlâ sizi görmeyi reddediyor. Ve... binayı derhal terk etmenizde ısrar ediyor."

Devlin içinde üzüntü ve hayal kırıklığı karışımı bir duygunun kabardığını hissetti. Samimiyetinin ve pişmanlığının Theresa'nın kalbine dokunacağını ummuştı ama görünen o ki Theresa kararını vermişti. Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederek derin bir nefes aldı.

"Anlıyorum," dedi Devlin, parmaklarını sinirli bir şekilde saçlarında gezdirerek. Merdiven boşluğunda bağırmayı düşündü. Kadının onu duyabileceğinden emindi ama bu hiçbir işe yaramayacaktı. Onunla konuşmak istiyordu ama kadın onu görmeyi reddediyordu. Nedenini hâlâ anlayamıyordu. İşini halletmek için ayrıldığı için ona bu kadar kızgın mıydı? Ona hiç böyle acil işlerin bazen olabileceğini anlayamayacak bir kadın gibi gelmemiştir. Yine de, tam da bu yüzden üzgün görünüyordu.

"Lütfen kararına saygı duyduğumu bilmesini sağla," dedi ciddiyetle. "Artık onu rahatsız etmeyeceğim."

"Mesajınızı ileteceğim majesteleri," diye teminat verdi uşak. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Devlin başını salladı, uşağın teklifini takdir ediyordu ama bu noktada yapılacak başka bir şey olmadığını da biliyordu. "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi, sesinde boyun eğmişlik vardı. "Onun isteklerine saygı duyacağım. Lütfen geçmişteki nezaketi için minnettarlığımı iletin."

Devlin son bir kez başını sallayarak dışarı çıktı ve arkasından kapanan kapının sesini dinledi. Kendini toparlamak için bir an durdu ve bunun düşündüğü anlama gelip gelmediğini merak etti. Kaderin ona artık Theresa olmadan ilerlemenin bir yolunu bulması gerektiğini söyleme şekli bu muydu?

Hayır! Hayır!

İçindeki her şey bunu kabul etmeyi reddediyordu. Bırakın onu artık sevmeyebileceğini, onu görmek istemediğini bile kabullenemiyordu. Kahyanın sözleri kulaklarında yankılandı ama kalbine yerleşmelerine izin vermeyi reddetti. Ağır bir iç çekişle kapıdan geri çekildi ve şimdilik yapabileceği her şeyi yaptığını bilerek koridorda ilerlemeye başladı. Sabırla bekleyecek, bir gün Theresa'nın ona bir şans daha verecek cesareti kendinde bulacağını umacaktı.

BÖLÜM 31

Gitti mi?" Theresa titreyen bir sesle sordu.

Mary-Jane kulağını kapıya dayamıştı. Bir an sonra başını sallayarak Theresa'ya döndü. "Sanırım öyle."

Theresa aynı kapıdan içeri dalmaktan ve onun peşinden koşmaktan birkaç dakika uzakta olduğunu kabul etmek istemiyordu. Söylemesi gereken her şeyi ondan duymak istiyordu ama acı çok fazlaydı. Ona bir daha asla zarar vermeyeceğine dair söz vermişti ve burada aynı sözü bozuyordu.

Theresa kendi bedeninin ağırlığını daha fazla taşıyamayarak şezlonga yığıldı. Mary-Jane kanepenin rahatlatıcı kucağında onun yanına oturdu. Devlin'in sadece birkaç dakika önce orada olduğu bilgisi Theresa'nın kalbine ağır bir yük bindirmişti. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama gözlerinden kaçmaması için elinden geleni yapıyordu.

"Söz verdi," diye fısıldadı Theresa, sesi zar zor duyuluyordu.

Mary-Jane Theresa'nın elini hafifçe sıkarak küçük de olsa bir teselli verdi. "İkimiz de ona inandık."

"İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istemedim," diye ekledi Theresa. "Neden bu kadar acıtmak zorunda?"

"Biliyorum Theresa," dedi Mary-Jane yumuşak bir sesle. "Kalbimizi riske atıp birine, özellikle de bize daha önce yanlış yapmış birine güvenmeye karar verdiğimizde ve o kişi bizi hayal kırıklığına uğrattığında çok üzülürüz. Aşkın böylesine zor bir hal alması sandığınızdan daha sık olur. Ama bazen çenemizi dik tutmalı ve kendi mutluluğumuza öncelik vermeliyiz."

Theresa'nın yanağından başıboş bir gözyaşı süzüldü. Onu silmeye bile çalışmadı. Konuşmaya devam ederken sesi duygularla boğuldu, içine gömmek yerine hepsini dışarı dökmenin daha iyi olduğunu hissetti.

"Bana gerçekten doğruyu söylediğini sanmıştım," dedi Theresa yumuşak bir sesle, sesi kırılmak üzereydi. "Değiştiğini, beni gerçekten benim onu sevdiğim gibi sevdiğini düşünmüştüm. Şimdi bu güveni yerle bir etti ve kendimi bu belirsizliğin içinde boğuluyormuş gibi hissediyorum."

Mary-Jane yaklaştı, sesi şefkatle doluydu. "Theresa, sen güçlüsün ve sana saygı duyan ve değer veren biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun ki bu kişi belli ki Dük değil. Kalbinin kırılması ve olabileceklerin yasını tutman normal. İyileşmek için ihtiyacın olan zamanı ayır."

Theresa derin bir nefes alarak bunaltıcı duyguların ortasında kendini dengelemeye çalıştı. "Haklısın Mary-Jane. Kendimi yeniden inşa etmek için kendi mutluluğumu bulmam gerekiyor. Ama bu şu anki acımı azaltmıyor."

Mary-Jane'in rahatlatıcı varlığı yumuşak bir sesle konuşurken hiç değişmedi. "Her adımında yanında olacağım Theresa. Bu süre zarfında arkadaşlarına ve sevdiklerine yaslan. Yas tutmana izin ver ama aynı zamanda gücünü ve direncini de hatırla."

Theresa, Mary-Jane'in kucağına yaslanırken, sevgili arkadaşının desteğiyle teselli buldu. Önündeki yol belirsiz görünüyordu ama zamanla ve ona değer verenlerin desteğiyle iyileşecek ve mutluluğu yeniden keşfedecek gücü bulacağını biliyordu.

Theresa derin bir iç çekerek, "Evet, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye başını salladı.

"Kesinlikle olmaz!" Mary-Jane yüksek sesle ve kararlı bir şekilde haykırarak onu şaşırttı. Theresa'nın yanağındaki o tek damla gözyaşını da sildi. "Şu anda yapman gereken son şey bu canım. Hayır, hayır, hayır. Yapacağın şey şu: Sen ve ben evime geri döneceğiz. Rosemary orada ve seni gördüğüne çok sevinecek. Sevdikleriyle vakit geçirmek ve neşeli aktivitelerde bulunmak şu anda tam da ihtiyacın olan şey, kalbine biraz teselli getirmek için."

Theresa başını kaldırıp Mary-Jane'e baktı, gözleri hüznün ortasında bir umut ışıltısı yansıtıyordu. Başını salladı, sevgili bir dostun ve bir çocuğun masumiyetinin huzurunda olmanın acısına geçici bir soluk aldırabileceğini fark etti.

"Kulağa rahatlatıcı geliyor," diye itiraf etmek zorunda kaldı Theresa. "Rosemary her zaman yüzümü nasıl gülümseteceğini bilir."

"O zaman neden hemen oraya gitmiyoruz?" Mary-Jane önerdi.

Dürüst olmak gerekirse, Theresa Devlin'in dönmesini umuyordu. Aynı zamanda dönmesini de istemiyordu çünkü yıkılıp kendisini görmesine izin verebileceğini biliyordu. Bunu yaparsa, her şeyi kaybetmiş olacaktı. Kalbi aklına galip gelecek ve Devlin'in her türlü mazereti kabul edilecekti.

Theresa sonunda, "Bence bu iyi bir fikir," diye kabul etti.

Mary-Jane nazıkçe Theresa'nın ayağa kalkmasına yardım ederek bu zor anda ona destek oldu. Birlikte Theresa'nın evinden çıkıp Mary-Jane'in evine doğru yürüdüler; burada onları kahkahalar ve bir çocuğun eğlenceli enerjisi bekliyordu.

Mary-Jane ön kapıyı açar açmaz, onları karşılamak için koşuşturan bir çocuğun ayak sesleri duyuldu.

Mary-Jan, "Merdivenlerden dikkatlice in hayatım," diye seslendi kızına, ama o bunu duymamıştı bile. Theresa'ya doğru koşarken yüzü heyecanla parlıyordu. "Theresa Teyze!" diye bağırarak kollarını Theresa'nın bacaklarına doladı, böylece Theresa hareket edemedi. Theresa'nın kolları küçük kızın vücuduna dolanarak onu yakınında tuttu. "Seni çok özledim!"

"Ben de seni özledim tatlı kız," dedi Theresa yumuşak bir sesle ve bu sevgi dalgasının o ana kadar hissettiği tüm acı ve ıstırapı yok ettiğini hissetti. Her şeyin üstesinden gelmenin çok daha zor olacağını biliyordu ama sevdiklerinin yardımıyla bunu başarabileceğini biliyordu.

Rosemary'yi kucaklamak için eğildiğinde Theresa'nın kalbi şefkatle kabardı. Bir çocuğun masum sevgisi bir sıcaklık hissi ve yenilenen bir umut getirdi. Bu gibi anların çok değerli olduğunu ve kalbindeki yaraları kısa bir süreliğine de olsa onarmaya yardımcı olabileceğini biliyordu.

Mary-Jane, Theresa ve Rosemary arasındaki şefkatli etkileşimi gözlemleyerek gülümsedi. Theresa için olumlu bir dikkat dağıtıcı unsur yaratmayı umarak, "Günü oyun oynayarak, hikâyeler anlatarak ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alarak geçirelim," diye önerdi.

Theresa başını salladı, sesi minnettarlıkla doluydu. "Teşekkür ederim, Mary-Jane. Nezaketin benim için dünyalara bedel."

Mary-Jane, Theresa'nın elini kendi elinin içine alıp nazıkçe sıkarak, "Sen benim kız kardeşim gibisin, Theresa, bunu biliyorsun," dedi. "Kalbini en başından beri hak etmediği belli olan biri için kalbinin kırıldığını görmeye dayanamıyorum."

Theresa iç çekti. "Ona olan aşkım gözümü kör etmişti. İlk seferinde yaptığının aynısını yaptığını göremedim. Tek kelime etmeden ortadan kayboldu."

"Şimdi onu düşünme," diye ısrar etti Mary-Jane. "Onu sanki hiç var olmamış gibi zihninden silmemiz gerekiyor. Burada, Londra'da bizimle birlikte en iyi hayatını yaşama planına geri dönmeliyiz."

"Evet, bizimle!" Rosemary de katıldı ve ancak o zaman onun kendilerini dinlediğini fark ettiler. Bu, onun önünde söylediklerine dikkat etmeleri gerektiği anlamına geliyordu, çünkü çocuklar küçük süngerler gibiydi, duydukları her şeyi emiyorlardı.

"Şimdi, önce ne yapacağız?" Mary-Jane derin düşüncelere dalmış gibi yanağını okşayarak merak etti. Rosemary bu manzara karşısında kıkırdadı.

Genç kızın coşkusu odayı doldurdu ve heyecanla ellerini çıırttı. "Hadi çay partisi yapalım!" diye haykırdı, gözleri sevinçle parlıyordu.

Theresa Rosemary'nin önerisine gülümsemekten kendini alamadı. Bir çay partisi oyununun basitliği ve masumiyeti, kalbindeki ağırlıktan mükemmel bir kaçış gibi görünüyordu. "Kulağa çok hoş geliyor Rosemary," diye cevap verdi Theresa, sesi beklentiyle aydınlanmıştı.

Üçü birlikte, renkli bir çay setinin bulunduğu küçük bir masanın etrafında toplandılar ve narin fincanlardan çay doldurup yudumluyormuş gibi yaptılar. Gülüştüler ve sohbet ettiler, kendilerini çay partisnin hayali dünyasına kaptırdılar. Oyun ilerledikçe Theresa kendini tamamen o ana kaptırmış buldu. Ona yük olan kaygılar ve kalp kırıklıkları kayboluyor, yerini kahkahalar ve sevdikleriyle birlikte olmanın saf neşesi alıyordu.

Rosemary hayali bir pasta servis ediyormuş gibi yaptı ve Theresa da abartılı bir zevkle bir ısırik alarak eşlik etti. Mary-Jane de onlara katıldı ve yüzlerine gerçek gülümsemeler getiren hikayeler ve şakalar paylaştı. Öğleden sonra, geçici bir süre için bile olsa, güzel bir birliktelik ve hafiflik duygusuyla doluydu. Çay partisnin ortasında Theresa bir süredir kalp kırıklığı hakkında düşünmediğini fark etti. Oyun ve Mary-Jane ile Rosemary'nin yarattığı sevgi dolu atmosfer ona acısını bir nebze olsun dindirmiş, iyileşme ve umut ışığı sunmuştu.

Zaman uçup gitmiş gibiydi ve tüm öğleden sonra kahkaha ve neşe içinde geçti. Theresa daha iyisini hayal bile edemezdi. İkisiyle de vedalaşırken Rosemary'ye sıkıca sarıldı ve en çok ihtiyaç duyduğu anda genç kızın hayatına kattığı masumiyet ve neşeyi bağrına bastı.

"İkinize de teşekkür ederim," dedi, sesi sevgi ve şefkatle kabarak. "Bugün, kalp acısı karşısında bile sevgi ve mutluluğun hala var olabileceğine dair harika bir hatırlatma oldu. İkinize de hayatımda olduğunuz için çok minnettarım."

Mary-Jane ve Rosemary gülümsediler. Mary-Jane ona, "Her zaman sırtını yaslayabileceğin bir omuzun olacak," diye güvence verdi. "Asla yalnız olmayacaksın. Bunu her zaman hatırla. Birlikte daha güçlüyüz. Birlikte her türlü fırtınaya göğüs gerebiliriz."

"Haklısınız," diye gülümsedi Theresa. "Bunu bir süreliğine unutmuş gibi göründüğüm için özür dilerim."

"Merak etme," diye göz kırptı Mary-Jane ona. "Bunu sana hatırlatmak için her zaman burada olacağım."

Theresa, yenilenmiş bir umut duygusu ve minnettarlıkla dolu bir kalple Mary-Jane ve Rosemary'ye veda ederken, kaygısız bir öğleden sonrasının değerli anısını da yanında taşıyordu. Kalp kırıklığının iyileşmesi için hâlâ zamana ihtiyacı olsa da, artık neşe ve sevgi dolu anların yaralarını sarmaya ve daha parlak bir yarının yolunu açmaya yardımcı olabileceğini biliyordu.

O gece Theresa yatağında, üzerine çökmüş gibi görünen bir hüzün denizinin içinde yatıyordu. Devlin'le ilgili düşünceler, ortak anıları ve yakın zamanda yaşadıkları ayrılığın acısı zihnini tüketiyordu. Bu yalnız anlarda, yatak odasının sessiz yalnızlığında, duyguları çöktü ve kendisini savunmasız ve yalnız hissetmesine neden oldu.

Theresa derin bir iç çekerek, zor görünen cevapların özlemini çekti. Doğru kararı verip vermediğini ve yapabileceği daha fazla bir şey olup olmadığını merak ederek kendini sorguladı. Kalbindeki sızı büyüdü ve kaybettiklerine duyduğu özlem yoğunlaştı.

Bu gibi anlarda acı dayanılmaz görünüyordu ve Theresa ezici bir yalnızlık duygusu hissediyordu.

Teselli bulmayı, acısının derinliğini anlayabilecek birini özlüyordu. Fakat

Odasının karanlığında, kendi düşünceleri ve peşini bırakmayan acı tatlı anılarıyla baş başa kaldı.

Aşk hakkında bildiği tek şey yalandı. Artık bunları dinlemek istemiyordu. Tek başına daha iyiydi, daha önce bir kez yürümeyi seçtiği bir yoldu bu. Şimdi tek yapması gereken bir adım geri çekilmek ve kendi gücünü kendine hatırlatmaktı. Zor olacaktı ama imkânsız değildi.

Yeni günle birlikte bu keder kuyusundan çıkacağını umarak uykuya daldığı düşünceler bunlardı.

BÖLÜM 32

"

Bir şey yapmış olmalısın, ihtiyar delikanlı," diye başını salladı Harrison, Devlin'in karşısında otururken.

cömertçe dekore edilmiş kasaba evinin çalışma odasında.

Devlin diğer odalar arasında en çok bu odayı sevmiştii çünkü burada entelektüel bir merak duygusu hâkimdi. Sıra sıra dizilmiş kitap rafları, yerden tavana kadar çeşitli tür ve konuları kapsayan geniş bir kitap koleksiyonuyla doluydu. Theresa'nın bu rafine zarafetten ve tüm bu kitapların eski dostlar gibi onu çağırıldığı davetkâr atmosferden anında nasıl etkileneceğini düşünmeden edemiyordu.

"Ama mesele de bu zaten," dedi Devlin, endişeli olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Ben ayrıldım ve -"

Harrison onun sözünü keserek, "Onu terk ettiniz," dedi. "Gecenin bir yarısı, anladığım kadarıyla, tutkulu bir akşamı paylaştıktan sonra... iyi, tutkulu bir akşam diyelim. Bunu yapmaman gerektiğini nasıl göremezsin?"

Şimdi Devlin, Theresa'nın reddinin ağırlığı hâlâ zihninde tazeyken her zamankinden daha endişeliydi. En iyi arkadaşının varlığına ve hem düşüncelerini hem de duygularını paylaşma fırsatına ihtiyacı vardı, ki bunu yapmaya pek alışık değildi.

Devlin kendini açıklamaya çalışarak, "Robert'ın çağrısı üzerine hemen oradan ayrıldım," dedi. "Sabah Theresa uyandığında her şeyi açıklığa kavuşturacağına dair bana güvence verdi."

Harrison Devlin'e daha yakından bakmak istercesine başını biraz eğdi. "Bunu yapmış gibi mi görünüyor?"

"Şey... pek sayılmaz," diye itiraf etmek zorunda kaldı Devlin.

"Burada garip bir şeyler oluyor," diye düşündü Harrison, ayağa kalkıp kalın Axminster'in ayaklarının sesini emdiği odada volta atarken.

"Nasıl garip?" Devlin, bulmacanın bazı parçalarının birbirine uymadığını kabul etmek zorunda kalmasına rağmen sordu. En azından olması gerektiği gibi değillerdi. Önce Robert'ın gecenin bir yarısı gelip Devlin'in hemen gitmesini istemesi, sonra Huntley'nin halledilmesi gereken küçük şeylerle ilgili her zamankinden daha titiz davranması ve son olarak da Theresa'nın Devlin'in neden aniden gittiğine dair hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranması.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Harrison. "Sanırım her şeyi açıklığa kavuşturmanın tek yolu Theresa ile konuşmak."

"Ama beni görmeyi reddederken bunu nasıl yapabilirim ki?" Devlin derin bir iç çekti.

Harrison küçük bir dolaba yöneldi ve zengin kehribar rengi odadaki yumuşak ışığı yakalayan bir şişe yılanmış viskiye uzandı. İki bardağın her birine bol miktarda dökerken meşe ve vanilya aroması havaya yayıldı, sıvı aşağı doğru yumuşak bir şekilde süzüldü, altın rengi akıntıları pencereden sızan güneş ışınlarının parıltısını yansıttı.

Viskinin yoğunluğunu hafifletmek ve karmaşık tatlarını açığa çıkarmak için dikkatlice bir miktar su ekledi. Karışımı hafifçe karıştırarak malzemelerin uyum sağlamasına, dengeli ve davetkâr bir kokteyl yaratmasına izin verdi. Devlin bunu sessizce yapmasını izledi ve kendi zihninin birkaç değerli an için Theresa'dan başka bir şeye odaklanmasına izin verdi.

Harrison iki elinde içkilerle ona yaklaştı ve bir bardak uzattı. Devlin tereddüt etmeden aldı. "Teşekkür ederim."

Bardak şingirtıları havada asılı duran sessiz beklentiye karıştı. Devlin arkadaşının acımasız dürüstlüğüne güvenebileceğini biliyordu. Şu anda ihtiyacı olan şey de buydu çünkü büyük resmi göremiyormuş gibi hissediyordu. Yanlış bir şey yapmadığına inanıyordu ama durumun gerçekliği bundan çok uzaktı. Theresa ona kızgındı ama nedenini söylemeyi reddediyordu.

"Kâhya gitmemi istediğini söyledi," diye devam etti Devlin, şimdi boğazına doğru tırmalayarak ilerleyen likörün tadını çıkararak. "Kendimi kaybolmuş ve kafası karışmış hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Ben... Ben bir şeyimiz olduğunu sanmıştım, uğruna savaşmaya değer bir şey."

Harrison onu dikkatle dinledi ve gerekli gördüğünde başını salladı. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum eski dostum ama kadınlar bizim gibi değildir. Bizim gibi düşünmezler. Bence senden bir şey bekliyordu, söz verdiğin bir şey ve sen bu sözü tutmadın ve şimdi kendini ihanete uğramış hissediyor."

"Yani bana kızgın mı?" Devlin'in kaşları daha da endişeyle çatıldı.

"Hayır," diye başını salladı Harrison.

"Hayır mı?" Devlin birden umutlandığını hissetti. "O zaman hâlâ bir şansım var."

"Bilmiyorum," diye açıklık getirmeye çalıştı Harrison ama bu o kadar kolay değildi. "Bir kadın öfkелendiğinde bağırır, çağırır, çığlık atar. Size ne kadar kızgın olduğunu belli eder çünkü kendisini daha iyi hissetmesini sağlamanızı ister."

Devlin bir an için bunu düşündü. "Ama o bunların hiçbirini yapmadı."

"Kesinlikle," diye başını salladı Harrison ve devam etmeden önce içkisinden bir yudum daha aldı. "Bu da kızgın olmadığı anlamına geliyor. Ya da en azından burada daha fazla duygu söz konusu. Bir nedenden ötürü hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Belki kalbi bile kırılmıştır. Çünkü kalbi kırılan bir kadın yaralı bir hayvan gibi saklanır. Konuşmayı reddeder çünkü durumu düzeltmek için yapılabilecek bir şey olduğuna inanmaz."

Harrison'ın sözlerinin gerçekliği onu şimşek gibi çarptı. "Bu onu o kadar incittim ki artık bize inanmıyor demek. Harrison, onu kaybetme düşüncesine katlanamam. Bir daha olmaz."

Harrison Devlin'in omzuna güven verici bir el koydu. "Hepimiz hata yaparız, Devlin. Bu şekilde öğrenir ve büyürüz. Ama şu anda yapabileceğin şey Theresa'nın isteklerine saygı göstermek. Ona ihtiyacı olan boşluğu ver ve bu zamanı kendi davranışların ve nasıl daha iyi bir insan olabileceğin üzerine düşünmek için kullan. Bazen birini önemsediğimizi göstermenin en iyi yolu ona kendi yolunu bulma özgürlüğü vermektir."

Devlin yavaşça başını salladı ve Harrison'ın bilgeliğini özümsemişti. Önündeki yol belirsiz görünüyordu ama kendi üzerine düşünmenin ve kişisel gelişimin şart olduğunu anlamıştı. Derin bir nefes aldı ve acının ortasında bir umut ışığı buldu. Tek istediği onu görmek, yanağını okşamak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyen melodik sesini duymaktı.

"Ya beni bir daha görmemeye karar verirse?" Devlin'in sorduğu soru onu felç etmişti. Bu, bir olasılık olarak düşünmek bile istemediği bir şeydi ama istese de istemese de bunun gerçekleşebileceğini biliyordu.

"Hâlâ evlisiniz," diye hatırlattı Harrison ona. "Senden istediği kadar saklanabilir ama eninde sonunda yollarınız öyle ya da böyle tekrar kesişecek. Yani birbirinizi bir daha hiç görmemeniz gibi bir ihtimal yok. Yine de ona biraz zaman tanımanı tavsiye ederim."

"Ona istediği kadar zaman vermek istiyorum, ama bana neyi yanlış yaptığımı söyledikten sonra!" Devlin kendini daha fazla kontrol edemeyerek haykırdı. "Oraya gitmek, kapıdan içeri dalmak, uşağı kenara itmek ve ondan bir açıklama talep etmek istiyorum!"

Harrison başını salladı. "Biliyorum, Devlin. Nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim ama bunu yaparak işleri daha da kötüleştireceğini biliyorsun. Çok daha kötü."

Devlin iç geçirdi, sanki kontrolün zayıf bir görüntüsü ile tamamen yokluğu arasında ince bir çizgide yürüyormuş gibi hissediyordu. Ve terazi sürekli bir tarafa doğru devriliyordu ama o hâlâ ortada bir yerde, tutunmaya çalışıyordu. Sadece bu dengeyi daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu.

Harrison bilerek, "Önce ona yazmayı deneyebilirsin," diye önerdi. "Mektubun sana okunmadan geri dönme ihtimali yüksek ama aynı zamanda mektubu okuyacak ve hatta cevap verecek kadar meraklı olabilir."

"Ona karşı hissettiklerimi iki cümleyle yazmayı hayal bile edemiyorum," diye itiraf etti Devlin. "Ayrıca, yazmak istemiyorum. O lanet uşak gibi başkalarının benim ya da onun adına konuşmasını istemiyorum. Birbirimizle konuşmamızı ve onun da beni sevmediğini yüzüme karşı söylemesini istiyorum."

Harrison eğlenerek, "Ama öyle," diye güldü. "Öyle olmasaydı, bütün bunları yapıyor olmazdı. Ve mesele de tam olarak bu. Sevdiğimiz biri bizi incittiğinde, ne yapacağımızı ya da nasıl davranacağımızı bilemediğimiz için kafa karıştırıcı şeyler yaparız."

Devlin başını salladı. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

"Sabırlı olmalısın, eski dostum," diye yineledi Harrison. "Her şey buna bağlı."

Devlin bundan hoşlanmamıştı ama Harrison'ın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Oraya girip

açıklama istemek

onu hiçbir yere götürmezdi. Sabırlı olmak zorundaydı.

"Haklısın Harrison. Benim için yapması en zor şey olsa bile Theresa'ya istediği alanı tanımalıyım. Hatalarımdan ders almak ve birbirimize geri dönmenin yolunu bulsak da bulmasak da onun sevgisine layık biri olmak istiyorum."

Harrison arkadaşının kararlılığıyla gurur duyarak gülümsedi. "İşte ruh budur, Devlin. Unutma, hayat dönemeçlerle doludur ve bazen en beklenmedik yollar en büyük büyümeye yol açar. Yol zorlu ve belirsiz olsa da, Theresa'yla aranızdaki bağ güçlü ve samimiyse, birbirinize geri dönmenin yolunu bulacağınıza inanıyorum."

Devlin de öyle umuyordu. Yine de Theresa'yı tek kelime etmeden onu görmeyi reddedecek kadar kızdıran şeyin ne olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Bunun için Harrison'ın sözüne güvenmek zorundaydı. Kadınlar her şeyi farklı görürdü. Belki de Theresa'nın, Devlin'in gece ortadan kaybolmasını, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, onu terk etmesinin bir başka örneği olarak gördüğünü ve bu yüzden geri çekilip onu kendinden uzaklaştırdığını düşünmekte haklıydı.

"Teşekkür ederim Harrison," diye gülümsedi Devlin arkadaşına takdirle. "Görüşlerine gerçekten değer veriyorum ve dürüst olmak gerekirse, kadınlar hakkında tanıdığım diğer tüm erkeklerden, hatta yıllardır evli olanlardan bile daha fazla şey biliyorsun."

Harrison bu sözler üzerine kıkırdadı. "Sana söyledim Devlin. Kadınlar hakkında çok şey biliyorum, bu yüzden onların her hareketini tahmin edebiliyor ve benim için kurdukları tuzaklara düşmüyorum."

"Tuzaklar hazırlandı mı?" Devlin merakla sordu, bu ani konu değişikliğinin tadını çıkarıyordu. Theresa'dan başka bir şey düşünmek istiyordu ama bu oldukça zordu.

"Kaç tane olduğuna inanamazsın," dedi Harrison inanamayarak başını sallayarak. "Ama beni

bilirsin. Hayatımın geri kalanını mutlu bir bekâr olarak geçirmeyi planlıyorum."

"Şimdi böyle söylüyorsun," diye alay etti Devlin, "ama kaderin en iyi planları bile mahvetmek gibi bir huyunuz vardır."

"Hiç de değil," dedi Harrison kararlılıkla. "Temmuz ortasında dolu yağması ihtimali, bir kadının pençelerini bana dolamasından daha yüksek."

Devlin kıkırdamaktan kendini alamadı. En iyi arkadaşı böyleydi ve yine de onu böyle seviyordu. Onun düşünce tarzına gelince, bu gerçekten farklıydı. Herkes istikrar ve aile hayatının özlemini çekerken, Harrison bekâr olmaktan ve bunun getirdiği her şeyden keyif alıyordu.

İki arkadaş sonraki iki saati Devlin'in yine memnuniyetle karşıladığı daha önemsiz konular hakkında sohbet ederek geçirdiler. Başına gelen kalp acısı zihnini biraz olsun rahatlatmıştı ve ancak arabayla eve dönerken Theresa'yı yeniden düşündü. Ancak bu kez, onun anısı her zamankinden daha rahatsız edici bir şekilde geri geldi. Bu onu düşünülemez olanı yapmaya itti.

Arabanın tavanına vurarak uşağa farklı talimatlar verdi. Araba aniden durdu ve sonra yön değiştirdi. Artık eve gitmiyordu. Eve gidemezdi. Henüz gidemezdi. Söylenecek, açıklığa kavuşturulacak bu kadar çok şey varken olmazdı. İçini dökmesi gerektiğini biliyordu. Theresa bunu ona karşı kullanmayı seçerse, öyle olsun.

BÖLÜM 33

Varlığının en mantıklı kısmı onu bunu yapmamaya çağırıyordu. En azından, bunu şimdi yapmamasını.

Akşam bütün ev yatmaya hazırlanırken. Ama ne kadar uğraşsa da kendini durduramadı.

Devlin'in parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve kapıyı birkaç kez çalmak için kullandı. Sabırsızlıkla bekledi, içinde öfke ve kafa karışıklığının bir gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissetti. Şu anda Theresa'yı görmekten başka hiçbir şeyin onu yatıştıramayacağını biliyordu ve onunla görüşmesine izin verilene kadar oradan ayrılmayacaktı.

Tam elini kaldırıp kapıya tekrar vurmak üzereyken kapı açıldı. Theresa'nın uşağı orada durmuş, kuşkuyla Devlin'e bakıyordu. Devlin'in kaba görünüşüne rağmen uşak durumu kibarca idare etmeye çalıştı.

"İyi akşamlar, Majesteleri," diyerek onu içtenlikle selamladı.

Devlin sanki bir yarışta koşuyormuş gibi nefes nefese, "Theresa," dedi.

Uşak başını salladı. "Eminim siz de bunun bir ziyaret için oldukça uygunsuz bir zaman olduğunu görebiliyorsunuzdur. Majesteleri akşam için emekliye ayrıldı. Ve sadece bu da değil, aynı zamanda -"

Devlin onun sözünü keserek, "Geçen sefer buraya geldiğimde bana ne söylediğini biliyorum," dedi. Adam aslında

korkunç derecede kibar davranarak durumu daha da kötüleştirdi. Dürüst olmak gerekirse, Devlin onun saygısız ve kaba olmasını tercih ederdi, bu durumda Devlin ona bir tane patlatıp yanından geçerek Theresa'yı bulmaktan büyük mutluluk duyardı.

Ancak adamın son derece kibar davranışı Devlin'in böyle kaba bir şekilde hareket etmesini engelledi. Kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin, medeni kalmak istiyordu.

Kâhya özür dileyerek, "O zaman Majesteleri burada olmanız konusunda ne hissettiğini biliyor," dedi ve ayaklarına baktı.

"Biliyorum," diye tekrar başını salladı Devlin. "Her şeyi biliyorum. Ama aynı zamanda beni birkaç dakikalığına bile olsa görmeyi kabul edene kadar buradan ayrılmayacağımı da biliyorum. Gerekirse günlerce burada kalacağım ve bu süre zarfında o da aynı kapılardan geçmek zorunda kalacak. Eninde sonunda beni görmek zorunda kalacak."

Uşak neredeyse babacan bir tavırla içini çekti. "Majestelerini bu saatte rahatsız edemem."

"Yapmak zorundasın!" Devlin haykırdı. "Bu çok acil. Hiçbir şey bu kadar acil olmamıştı, inanın bana! Bu bekleyemez! Bekleyemem!"

Kâhya ona bir kez daha baktı ve Devlin'in sesindeki ısrarı hemen fark etti. Derin bir nefes aldı ve Devlin'in söylediklerinin her kelimesinde ciddi olduğunu anladı.

"Pekâlâ, Majesteleri," diye kabul etti uşak sonunda. "Ben Ekselansları ile konuşurken lütfen biraz burada bekleyin. Sizinle kısa bir görüşme yapmasının mümkün olup olmadığına bakacağım."

Kâhya izin isteyip Theresa'yı bulmaya gitti. Kapılar kapalıydı, dolayısıyla Devlin içeride olup biten hiçbir şeyi duyamıyordu. Kapının önünde endişeyle bekledi, zihni konuşmak istediğı konunun aciliyetiyle doluydu. Kâhyanın dönüşünü beklerken zaman sonsuza dek uzuyor gibiydi. Sonsuzluk gibi gelen bir

sürenin ardından kapı açıldı ve uşak yeniden göründü.

"Majesteleri," dedi sakince, Devlin'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çılgınca atarken. "Majesteleri sizinle görüşmeyi kabul etti ama lütfen bunun sadece kısa bir ziyaret olacağını aklınızda bulundurun. Saat zaten oldukça geç oldu."

"Onunla sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi Devlin endişeyle, hâlâ sahip olduğu umuda tutunarak.

"Lütfen beni takip edin," diye başını salladı uşak ve arkasını döndü.

Theresa'nın her şeye rağmen kendisiyle görüşmeyi kabul ettiğini duyunca rahatlayan Devlin, uşağı içeri kadar takip etti ve Theresa'nın kendisiyle buluşacağı yere doğru ilerlediler. Uşak onu iki misafir odasından birine götürdü ve orada bıraktı.

Uşak, "Majesteleri birazdan sizinle olacak," dedi ve onu yalnız bıraktı.

Devlin hayatı boyunca herhangi bir konuda bu kadar endişeli hissettiğinden şüpheliydi. Geleneklere göre oturup onun gelmesini beklemesi gerektiğini biliyordu ama yerinde duramıyordu. Bunun yerine, kafese kapatılmış bir hayvan gibi odanın içinde volta atıyor, ona söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Aslında ona soracağı tek bir soru vardı. Onun cevaplarına ve açıklamalarına ihtiyacı vardı. Onun konuşmasını duymak istiyordu, kendisinin değil.

Duvardaki eski dede saatine baktı. Saniyeler, parmaklarının arasından kayıp giden ince kum taneleri gibi acı verici bir yavaşlıkla akıp gidiyordu. Soğuk bir korku pençesi omzunu okşadı.

Belki de sana burada beklemeni söylemiştir ama gelmeye niyeti yoktur? İçinden hain bir ses bunu önerdi.

İçgüdüsel olarak başını salladı. Bu doğru değildi. Theresa asla yalan söylemezdi. Eğer görmek istemiyorsa

Şimdi olsa ona söylerdi. Onu o kadar iyi tanıyordu.

Kapıya baktı ve o anda nihayet kadın görüldü.

Theresa kapı aralığında durmuş, kapıdan geçemiyordu. Gözleri Devlin'e sabitlenmişti, kalbi insanoğlunun bildiği tüm duyguların karışımıyla çarpıyordu. İlk başta bunu kabul etmek istemedi. Neden kabul etsin ki? Ona hiçbir şey borçlu değildi. Aslında *ona* bir açıklama borçluydu ama bunu duymak için çok az isteği vardı. Ona güvenmeye değmediğini kanıtladıktan sonra bile ona güvendiği için çok incinmiş ve çok utanmıştı.

Yine de burada, onun önünde duruyordu, kalbi çıplaktı ve düşünceleri ortadaydı. Adamın şu anda onun zihnini okuyabildiğinden neredeyse emindi. Ne söyleyeceğinden ya da nasıl tepki vereceğinden emin olamadan derin bir nefes aldı ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı.

Devlin onun kapı aralığındaki varlığını fark edince adımlarının ortasında durdu. Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Göz göze geldiklerinde kısa bir sessizlik oldu, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Theresa'nın kalbi çılgınca atıyor, adamın her nefesini sanki dudaklarında hissedecek kadar yakınmış gibi fark ediyordu. Onlar orada dururken zaman yavaşlıyor gibiydi, aralarındaki bağ neredeyse havada hissediliyordu. Sanki dış dünya yok olmuş ve o anda sadece ikisi kalmış gibiydi.

Ona doğru koşma ve kollarını boynuna dolama dürtüsüyle savaştı. Bu dürtüye karşı koymak, Robert'ın ona söylediklerini kendine hatırlatmak zordu. Başka bir kadın vardı ve Devlin buraya gelip ondan açıklama talep etme cüretini göstermişti.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi ona, gözlerini ondan ayırmak istemeyerek. Onun sadece durumu değil, kendi duygularını da kontrol ettiğini görmesini istiyordu. "Hanımınız akşamın bu saatinde nerede olduğunuzu sormayacak mı?"

"Hanımefendi mi?" Devlin, onun yorumu karşısında afallamış görünerek sordu. "Ne metresi?"

Ona inanma! Kalbi onu zorluyordu. Onu zaten bir kez kırmıştı. Bunu tekrar tekrar yapmasını engelleyecek ne vardı?

"Benim hatırım için rol yapma," diye alay etti, olabildiğince mesafeli ve soğuk görünmeye çalışıyordu ki bu da tüm bilinçli çabasını gerektiriyordu. "Ben her şeyi biliyorum." Sesi titriyordu. İçine düştüğü acı ve öfke yüzünden kırılmak üzereydi. Ancak bu çelişkili duyguların karışımı sakinleşmek yerine acısını daha da körüklüyordu.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Eğer rol yapıyorsa, çok iyi bir iş çıkarıyordu, bunu ona vermek zorundaydı. Ama kararlı olmak zorundaydı. Onun açıklamalarına ya da tatlı konuşmalarına kanamazdı.

"Metres falan yok, Theresa. Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu, hâlâ şaşkıındı ama sakin ve soğukkanlıydı, bu da Theresa'nın daha da öfkelenmesine neden oldu.

"Sakin inkâr etmeye kalkma," diye hırladı parmağıyla onu göstererek. "Robert bana her şeyi anlattı!"

"Robert!?" Kuzeninin adını duyunca hiç beklemediği bir şekilde nefesi kesildi. Ellerini kalçalarına dayayarak başını sallayarak ondan uzaklaştı. Ne yaptığını anlayamamıştı. Daha fazla açıklama bulmaya mı çalışıyordu?

"Evet," diye başını salladı, önüne çıkan her şeyi yok etmekle tehdit eden bu acı seline devam ediyordu. Madem başlatmıştı, artık bitirmesi gerekiyordu. "Senin aksine, o gördüklerini yüzüme söyleme nezaketini gösterdi. Ama sen tek kelime etmeden gecenin bir yarısı ortadan kayboldun!"

Muhtemelen *onu*, o diğer kadını görmeye gittiğini de eklemek istedi ama tam zamanında dilini ısırdı. Bundan bahsetmenin bir anlamı yoktu. Ne de olsa bu diğer kadının konuyla ilgisi yoktu. Eğer

Onunla ilgili en ufak bir şey, en ufak bir saygı bile olsa, ona her şeyi anlatırdı. Bu acı verici olurdu ama tüm bunlar kadar değil.

"Bu çok saçma, Theresa." Devlin inanamayarak başını sallamaya devam etti. Ona bir adım daha yaklaştı ama Theresa bu yakınlığı reddetti ve bunun yerine ondan uzaklaştı. Bu ona durması için bir işaretti. "Bunların hepsi Robert'ın işi, görmüyor musun? Benim hakkımda yalanlar yayıyor! Her şeyden sonra böyle temelsiz suçlamalarda bulunmana inanamıyorum!"

Theresa'nın öfkesi yoğunlaştı, hayal kırıklığı her geçen saniye daha da arttı. "Sakın bunu bana karşı kullanmaya kalkma! Robert bana her şeyi anlattı - ikinizi nasıl birlikte gördüğünü! Bunu nasıl görmezden gelebilirim?"

Kendini savunmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken Devlin'in savunma cephesi bir an için dalgalandı. Bağırarak istemiyordu ve açıkçası o da istemiyordu. Bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

"Theresa..." diye konuştu yumuşakça, şefkatle, daha önce olduğu gibi. Theresa'nın onu dinlemekten başka seçeneği yoktu. "Sana yemin ederim ki Robert'ın iddialarında doğruluk payı yok. Evlendiğimiz andan itibaren, hatta ayrı kaldığımız süre boyunca bile sana sadık kaldım. Ve sana verdiğim onca sözden sonra, güvenine asla böyle bir şekilde ihanet etmem. Bana inanmak zorundasın!"

Tereddüt etti ama zihnine çoktan yerleşmiş olan şüpheden kurtulamadı. "Gecenin bir yarısı tek kelime etmeden ortadan kaybolmuşken sana nasıl inanabilirim?"

"Tek kelime etmeden mi?" diye yankılandı inanamayarak. "Mesele son derece acil olduğu için bir an önce gitmemi isteyen Robert'tı ve ne olduğunu gecikmeden size bildireceğine dair bana güvence verdi."

Dudakları aralandı ama buna ne diyeceğini bilemedi. Bu cevabı beklemiyordu. Sözlerinin ağırlığı havada asılı dururken oda gerginlikle doldu. Hem Theresa hem de Devlin bir duygu savaşına kilitlenmişlerdi,

ikisi de geri adım atmak istemiyordu. Theresa ona inanmak istiyordu ama

Güvenin yıpranmış kenarları o kadar kolay onarılamazdı. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

"Ne yapacağımı biliyorum," dedi aniden, ona yaklaşarak.

Bu sefer geri çekilmedi. Titreyen ellerinin onun elleri tarafından sarılmasına izin verdi. Dokunuşunun sıcaklığı ona, onun için ne kadar önemli olduğunu, onu ne kadar sevdiğini hatırlattı.

"Kendimi sana ve sadece sana adadım, Theresa," diye güvence verdi ona. "Robert'ın bunu neden yaptığını bilmiyorum ama öğreneceğim!"

Onun bir şey söylemesini ya da yapmasını beklemeden ellerini dudaklarına götürdü ve şefkatli bir öpücük kondurdu. Bir süre sonra da hışımla salondan çıktı ve ön kapıyı arkasından çarptı. Theresa çalkantılı düşünceleri ve Robert'ın sözlerinin doğru olduğuna inanmayı reddeden kalbiyle baş başa kaldı.

Kapıya uzun uzun baktı, başka bir adamın oyununda sadece kukla olduklarını umuyordu. Robert'ın neden böylesine korkunç bir yalan söylediğine dair hiçbir fikri yoktu ama eğer gerçekten yalansa, bunu tüm kalbiyle memnuniyetle karşıladı. Gerçek, bu çelişkili ifadelerin ardında hâlâ karanlıkta kalmaya devam ederken ve aşkının kaderi belirsizliğini korurken, merdivenlerden yatak odasına doğru yürüdü.

BÖLÜM 34

Gece geç saatti ve Devlin'in arabası yoluna devam ederken etraf karanlıktı. Londra'nın sessiz, Arnavut kaldırımli sokaklarında. Ama zihninde her şey gün ışığı kadar açıktı. Robert tüm bu kargaşayı yaratmıştı ama ne amaçla? Devlin'in hâlâ anlayamadığı şey buydu.

Adını temize çıkarmaya ve gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıydı, bir an bile kaybetmeden Robert'la yüzleşmeye karar verdi. Devlin arabanın içinde kararlı bir tavırla oturuyor, zihni Robert'a mümkün olduğunca çabuk ulaşmaya odaklanmıştı. Dışarıda uğuldayan rüzgâr, tedirginliğini daha da artıran bir önsezi duygusu taşıyordu.

Araba bir köşeyi döndüğünde, loş ışıklı evler ve dükkânlar yanıp sönüyor, cepheleri arabanın fenerleri tarafından bir anlığına aydınlatılıyordu. Londra'nın tanıdık sokakları gizem ve belirsizlikle örtülü bir gölgeler labirentine dönüştü. Araba ilerledikçe toynak sesleri ıssız sokaklarda yankılanıyor, sesler bir kararlılık senfonisi gibi yankılanıyordu. Devlin'in kalbi, atların dörtmala koşan adımlarıyla aynı ritimde atıyor, işleri yoluna koyma konusundaki sarsılmaz kararlılığını yansıtıyordu.

Araba yolculuğu sanki sonsuza dek sürmüş gibi hissetti ve sonunda aniden durdu. Devlin öfke ve kararlılık karışımı bir duyguyla arabadan atladı. Bu korkunç suçlamaların ağırlığına dayanamayarak Robert'ın evine doğru fırladı. Her adımda kararlılığının arttığını ve gerçeği öğrenme arzusunun körüklendiğini hissediyordu.

Kapının önünde durduğunda, sessiz odada yankılanan bir güçle kapıya vurdu.

sokakta. İçeriden bir yanıt beklerken sabırsızlığı ve hayal kırıklığı hissediliyordu. Yine dakikalar saatler gibi geldi beklerken, sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve karşısında ürkmüş bir uşak belirdi. Devlin bir akşam için uşaklarla yeterince uğraşmıştı.

"İyi akşamlar, nasılsınız-" diye başladı uşak her zamanki selamlayla, ama sözünü bitirmesine izin verilmedi.

"Çekil!" Devlin elini umursamaz bir şekilde sallayarak emretti ve sersemlemiş uşağın tek yapabildiği bu kesin emre uymak oldu.

Devlin kapıdan içeri daldı ve etrafına bakındı. Robert'ı evinde birkaç kez ziyaret etmişti, bu yüzden odaların çoğunun nerede olduğunu biliyordu. Robert'ın yatak odası merdivenlerin yukarısındaydı ve Devlin hemen oraya yöneldi.

"Majesteleri!" diye seslendi uşak arkasından ama Devlin aldırmadı. Başkalarının onun hakkında yaptığı hatalar ve söylediği yalanlar için kendini açıklamaktan bıkmıştı. Artık ne olursa olsun gerçeği öğrenecekti. "Bu şekilde içeri dalmazsınız, lütfen!"

Devlin merdivenleri tırmanmaya devam etti, sola döndü ve karanlık bir koridorda ilerledi. O anda bir kapı açıldı ve karşısında şaşkınlık ve endişeyle irileşmiş gözleriyle Robert'ı gördü.

"Devlin?" diye nefes nefese kaldı, kuzenini orada görmeyi beklemiyordu. "Bu da ne..."

Devlin, Robert'ın düşüncesini bitirmesine izin vermeden, sesi öfke ve güvensizlikle dolu bir şekilde ona doğru atıldı.

"Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun! Benimle aptalı oynama!" Devlin bağırdı. Bütün evi uyandıracak olması umurunda değildi. Buraya tek bir şey için gelmişti ve o da gerçektir. Öyle ya da böyle bunu elde edecekti.

Robert, Devlin'in beklenmedik ve güçlü girişi karşısında afallamış görünüyordu ve soğukkanlılığını yeniden kazanmak ve en azından durumu kontrol altına almak için elinden geleni yaptı.

"Devlin, sakin ol," diye durumu yumuşatmaya çalıştı Robert ama Devlin buna izin vermedi. "Sadece şu konuyu konuşalım -"

"Konuşmak mı?" Devlin haykırdı, Robert'ı yakasından tutup sarsarak gerçeği söylemesini engellemek için kendini zor tutuyordu. "Bana öyle geliyor ki yapabileceğin tüm konuşmayı yaptın! Adımı lekeledin ve yalanlar yaydın! Sen, kuzenim, onca insan arasından! Sana güvendim ve sen gidip Theresa'ya bir metresim olduğunu söyledin!"

Sesi evin içinde yankılanarak havayı gerginlikle doldurdu. Devlin'in gözleri Robert'ınkilere dikilmiş, bir açıklama bekliyordu. İşte o anda Robert'ın yüzü meydan okuma ve kızgınlıkla buruştu, Devlin'in daha önce hiç fark etmediği bir şeydi bu. Kuzeninin gözlerine baktığında kesin olan bir şey vardı. Bu kızgınlık uzun zamandır oradaydı, büyüyor ve iltihaplanıyordu.

"Mutluluğu hak ettiğini mi sanıyorsun?" Robert zehirli bir şekilde karşılık verdi. "Sen ve değerli Theresa'nın birlikte olmanız gerektiğini mi düşünüyorsun? Bunun olmasına izin veremezdim. Soyunu devam ettirmene ve sonunda benim olması gereken her şeyi miras alacak bir varise sahip olmana izin veremezdim."

Devlin'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. şu anda karşısında duran bu adamı tanıyamıyordu. Bunca zamandır tanıdığı Robert bu değildi. Ya da belki de aynı adamdı ama olmadığı biri gibi davranmakta çok iyiydi.

"Nasıl bu kadar aşağılık bir şey yapabildin?" Devlin soluk soluğa kalmış, parmaklarını güçlükle kontrol edebildiği bir yumruk haline getirmişti. Öfke her şeyi ele geçiriyordu. "Bu affedilemez!"

Robert, Devlin'in hayatını neredeyse mahvetmiş olmasının kendisi için hiçbir anlamı yokmuş gibi omuzlarını silkti.

ona. "Affedilemez mi?" diye sordu sanki lanet olası havayı soruyormuş gibi. "Bu doğru olabilir. Ama bu gerekliydi. Sen ve Theresa ayrıken, bir varis doğurma tehlikeniz yoktu. Sonra o Londra'ya taşınmak gibi aptalca bir fikre kapıldı ve sen de onun peşinden koşup sana dönmesi için yalvardın. İşte o zaman anladım ki, eğer bir oğlun olursa, bana ait olan her şey ona miras kalacaktı! Çıkarlarımı korumak zorundaydım, Devlin. Bu kadar basit. Kişisel bir şey değil. Sadece bir amaç için araç."

İşte o anda Devlin kontrolünü tamamen kaybetti. Yumruğu Robert'ın çenesine doğru uçarken öfkesinin onu yönlendirmesine izin verdi ve parmaklarının baskısı altında hafif bir çatlak hissetti. Robert tökezleyerek yere düştü, eli çenesindeydi.

"Seni bencil, çıkarıcı piç!" Devlin olabildiğince yüksek sesle bağırdı. Sesleri evin içinde yankılanırken onları kimin duyacağı hiç umurunda değildi. "Hayatımıza karışmaya, bencil amaçların uğruna mutluluğumuzu sabote etmeye hakkın yoktu!"

Devlin kuzenine olan güvenini tamamen kaybetmişti ve bir zamanlar bu adama duyduğu ilginin yerinde şimdi ezici bir ihanet duygusu vardı.

"Ayağa kalk!" Devlin Robert'a hırladı, onu üst kolundan yakaladı ve ayağa kalkmaya zorladı.

"Nereye... nereye gidiyoruz?" Robert sordu, kalan azıcık cesareti de bu noktada tamamen dağılmıştı.

"Benimle Theresa'nın evine geri geliyorsun," dedi Devlin, onu gece kıyafetleriyle merdivenlerden aşağı sürükleyerek. "Ona her şeyi açıklayacaksın çünkü benim bir yalancı ve dolandırıcı olduğumu düşünmesi senin suçun!"

Bu düşünce zihninde yankılanıyor, onu Robert'ı kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmeye teşvik ediyordu, ama bu hiçbir şeyi çözmeyecekti. Onu evden çıkarıp arabasına doğru sürüklemeye devam etti.

uşıağı başlaması için ısrar etti.

"Benim bilmediğim başka ne yaptın?" Devlin, sesi saldırmak üzere olan vahşi bir hayvanın boğuk hırıltısına dñnuřerek sordu. İşte o anda kafasına dank etti. "Kır malikanesindeyken Huntley'nin bana yapacaklarımın listesini vermesini sağladın, değil mi?"

Robert ağır ağır yutkunarak başını salladı. Yapması gereken tek şey buydu.

Devlin başını salladı. "Sana inanamıyorum. Ve Huntley... Ona gñvenmiřtim."

"Onun bir suçu yok," diye açıkladı Robert. "Bana yardım etmezse kız kardeşi hakkında yalanlar yayacağımı sñyledim."

Devlin bunu duyunca rahatladı. En azından gñvenilir kâhyası kuzeni gibi ona ihanet etmemişti. Bu ihaneti daha az acı verici kılmıyordu ama aynı zamanda bunun Theresa'yla arasındaki her şeyi açıklığa kavuşturacağını umuyordu. Robert ona her şeyin kendi suçu olduğunu sñyleyecek ve Theresa da Devlin'in hiçbir suçu olmadığını bilecekti. şu anda en önemli şey buydu.

"Ve mektup..." Robert fısıltıyla ekledi.

"Ne mektubu?" Devlin yankılandı, sonra hatırladı. "Theresa'nın aylar önce yazdığı ve Londra'ya taşındığını bildiren mektup mu?"

"İşte o," diye başını salladı Robert. "Onun peşinden gideceğini biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdim."

Devlin başını salladı. "Kaderin önñnde durmaman gerektiğini bilmeliydin. Theresa ve benim birlikte olmamız gerekiyordu."

Robert buna hiçbir şey söylemedi. Sadece elini kaldırdı ve Devlin'in yarım saat önce ona yumruk attığı çenesine bastırdı. Daha önce Devlin bunu tekrar yapmak için can atıyordu ama şimdi o öfkenin çoğu onu terk etmişti. Enerjisinin bir gramını bile hak etmeyen birine daha fazla enerji harcamak istemiyordu. Theresa olmasaydı ve ona her şeyi kanıtlamasaydı, Devlin Robert'ı gönderir, onu bir daha görürse suratına indireceği yumruktan çok daha kötü bir intikam almaktan kaçınmayacağı tehdidinde bulunurdu.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti ve Devlin buna hiç aldırmadı. Araba durduğunda Devlin Robert'ı dışarıya, Theresa'nın kapısına kadar sürükledi. Bu kez kapıyı çalmasına gerek kalmaması onu çok şaşırtmıştı. Kapı kendiliğinden açılarak onları karşıladı ve Theresa tam karşılarında duruyordu.

Devlin ağır ağır nefes alıyor, kendini ona kanıtlamak için sabırsızlanıyordu. Tek kelime etmesine gerek kalmadan kenara çekilerek ikisinin de içeri girmesine izin verdi. En yakın salona girdiklerinde ilk olarak Devlin konuştu.

Robert'a doğru tükürerek, "Her şeyi bizi ayrı tutmak için planladı," dedi. "Bu adam, benim öz kuzenim, dünyadaki herkesten daha fazla yardım ettiğim kişi, ve bana borcunu böyle ödemeyi seçiyor!"

Devlin o öfkenin kendisini yeniden ele geçirdiğini hissediyordu ama sonra Theresa'nın nazik eli omzuna dokundu. Bu, nasıl kontrol edeceğini bilmediği duygu kasırgasını sakinleştirmeye yetti de arttı bile. Şimdi o buradaydı. Onun yanındaydı ve bir şekilde, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini biliyordu.

BÖLÜM 35

"Gerçeğin zirvesi!" Devlin yüksek sesle haykırdı.

Titreyen eli hâlâ adamın omzundayken, dokunuşunun altında adamın tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. Bu adamı gecenin bu saatinde buraya getirip gerçeği söylemeye zorlamak için neler yapmış olabileceğini hayal bile edemiyordu. Hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Tek yapabildiği, gerçekler önünde çözülürken onu dinlemektir.

Robert garip bir şekilde ona doğru baktı. Robert'ın hâlâ uyku kıyafetleri içinde olduğunu fark etti. Muhtemelen Devlin onu uykusundan uyandırmış ve giyinmesine izin vermemişti. Sonra, her şeyin birbirini izlediğini ve sonunda hepsinin burada bir araya geldiğini düşündü.

Asıl gerçeğin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Bu gergin ve yüklü atmosferde Devlin'le birlikte Robert'ın cesaretini toplamasını ve sonunda gerçeğin ortaya çıkmasına izin vermesini beklediler. Robert'ın pişmanlıktan titrediğini görebiliyordu ama ona sempati duyamıyordu. Ne de olsa Devlin'i başka bir kadınla gördüğünü kendi gözleriyle anlattığında da ona sempati duymamıştı. O anda onun önünde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. Devlin bunu görmüş olmalıydı ama bu, başlarına bunca bela açma konusunda fikrini değiştirmesine neden olmamıştı. Ona hiç sempati duymuyordu ve karşılığında o da ona sempati duyamazdı.

"Theresa, ben..." Robert kelimeleri bulmaya çalışarak başladı. Çenesinin sağ tarafının hafifçe şişmiş olduğunu fark etti. Ara sıra ovalıyordu ve Devlin'in yumruğunun gazabını hissettiğini tahmin edebiliyordu. Hiçbir zaman fiziksel kavgaları seven biri olmamıştı ama Devlin ona vurduysa bunun için iyi bir nedeni olduğuna inanıyordu.

"Bunların hepsi benim hatam. Suçlamalar, yalanlar, her şey. Londra'ya taşındığınızı öğrenmesin diye Devlin'e yazdığınız mektubu ben ele geçirdim. Ayrıca onu taşradaki malikâneye gönderdim ve kâhya onu gereksiz yere üç gün boyunca orada tuttu. Nerede olduğunu sana söyleyeceğime söz verdim ama söylemedim. Bunun yerine... onun ve metresi hakkında bir hikâye uydurdum, tüm bunlar sizin yeniden bir araya gelmenizi ve bir varis olasılığını engellemek içindi."

Robert'ın itirafı havada asılı kalmış, odayı inançsızlık ve öfke karışımı bir duyguyla doldurmuştu. Theresa konuşma yetisini kaybetmişti. Birinin bir başkasının mutluluğunu mahvetmek için bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Bunu bir türlü anlayamıyordu. Ona hiçbir şey yapmamışlardı, bu kadar nefreti hak edecek hiçbir şey yapmamışlardı.

Devlin'in bakışlarının sertleştiğini, yumruklarının içgüdüsel olarak sıkıldığını fark etti ve ona yalnız olmadığını hatırlatmak için omzunu hafifçe sıktı. Şimdi birlikteydiler ve gerçeğin önünde duruyorlardı. Hâlâ o şok ve ihanet karışımını hisseden Theresa'nın zihni umutla ykanıyordu. Hâlâ başladıkları yola geri dönebilirlerdi... birlikte. Birbirlerini affetmeyi yüreklerinde bulurlarsa, belki de aşkları bu fırtınayı atlatacak kadar güçlüydü.

"Ama... neden?" Theresa dayanamayıp Robert'a sordu. "Devlin senin kuzenin, Tanrı aşkına! Sana her zaman nezaket ve saygıyla davranmadı mı?"

Robert yere baktı, gözleri pişmanlıkla doluydu. Elinin eklemlerini diğer elinin parmaklarıyla kırıyordu. Sesler etraflarındaki sessiz, gergin odada patladı. Hepsi de onun yanlış yönlendirilmiş güdülerini için bir mazeret olmadığını biliyordu ama o yine de bir tür açıklama sunabilecek doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. Gerçi Theresa'nın zihninde hiçbir açıklama yoktu. Hiçbir mazeret yoktu.

Robert sonunda, "Kendi bencil arzularım tarafından tüketildim," diye itiraf etti. "Kendi itibarımı, kendi mirasımı kaybetmekten korktum. Kıskançlık ve açgözlülüğün muhakeme yeteneğimi gölgelemesine izin verdim. Şimdi pişmanlık duyduğum ve asla haklı gösteremeyeceğimi bildiğim tüm

o şeyleri işte bu yüzden yaptım."

Sesi incinmişlik ve hayal kırıklığının karışımıyla titreyen Theresa duygularını daha fazla dizginleyemedi. Bağırarak ve çığlık atmak istiyordu ama onun yerine sesi kırılmak üzere olan bir fısıltıya dönüştü ve sordu: "Nasıl yapabildin Robert? İkimize de çok acı çektirdin."

Robert Theresa'ya yaklaşmaya çalıştı ama Devlin onu her şekilde korumaya kararlı bir şekilde aralarında durdu.

"Yapma," diye uyardı Devlin, sesi alçak, tehditkâr bir hırıltıya dönüşmüştü. Theresa tehlikede olmadığını biliyordu ama yine de Devlin'in korumasını takdir ediyordu. Sanki onun yanında olduğu sürece kendisine bir daha asla zarar gelmeyecekmiş gibi hissediyordu. Bu düşünce onu sakinleştirdi ve rahatlattı.

Robert'a gelince, böyle bir emri sorgulamaktan daha iyisini biliyordu. Başını sallayarak bir adım geri çekildi ve ikisiyle arasında güvenli bir mesafe bıraktı. Belli ki Devlin'in yumruğuyla yeni bir münakaşa riskine girmek istemiyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm. Yapılanları geri alamam ama umarım suçluluğumu kabul etmem iyileşmenin yolunu açabilir. Beni asla affedemezseniz anlarım," dedi Robert her ikisine de, ancak bu noktada Theresa bu sözlerin tüm anlamını yitirdiğini hissetti.

Ne de olsa, zarar çoktan verilmişken üzgün olduğunu söylemek çok kolaydı. Devlin'in ısrarı olmasaydı, zararın geri döndürülemez olacağından korkuyordu, çünkü yanlış adama inanacaktı ve bu hem kendisinin hem de Devlin'in hayatını mahvedecekti. Bu düşünce onu ürperti.

"Affetmekten bahsetmek için henüz çok erken," dedi Devlin ona ve onu şimdiki ana geri getirdi. "Güvenimize olabilecek en kötü şekilde ihanet ettin. Bu güveni yeniden inşa etmenin mümkün olduğundan bile şüpheliyim."

Robert buna bir şey söylemedi. Önce Devlin'e, sonra da Theresa'ya baktı. Odada hüküm süren sessizlik sadece ağır iç çekişlerin sesi ve paramparça olmuş ilişkilerin yankısıyla bölündü. Başka bir şey için ona

ihtiyaçları olmadığını anlayan Robert kapıya yöneldi. Theresa acaba Devlin

her ne sebeple olursa olsun onu durduracaktı ama durdurmadı. Bunun yerine, ikisi de Robert'ın gidişini izledi, bir yol ayrımında durdular, duygularıyla boğuştu ve ileriye doğru bir yol bulmaya çalıştılar. İyileşme yolunda çok şey yapmaları, iletişim yollarını açmaları, iç gözlem yapmaları ve başkasının neden olduğu bu acıyla yüzleşmeye istekli olmaları gerekecekti.

Devlin ona döndü, gözleri sevgi ve bağlılıkla doluydu. Şimdi ona en başından beri güvenmesi gerektiğini anlıyordu. O sözünün eriydi ve o, kalbinin tekrar kırılmasından korktuğu için onun yerine başkasına inanmayı seçmişti. Bu ani suçluluk duygusu ve ondan şüphe ettiği için duyduğu vicdan azabından bunalmış bir halde, konuşacak cesareti buldu.

"Devlin... Sana güvenmediğim için çok özür dilerim," dedi titreyen bir sesle elini onun omzundan çekerken, ama sözlerine devam edemeden Devlin'in eli onunkini buldu ve bırakmayı reddetti. "Daha iyi bilmem gerekirken, şüphenin senin hakkındaki yargılarımı etkilemesine izin verdim. Seni başından beri tanıyorken Robert'ın sözlerinin seni algılayışımı lekelemesine izin verdim. Böyle bir hata yaptığım için beni affedebilecek cesareti kalbinde bulabilecek misin?"

Onun gözlerinin içine derin derin baktı. Sadece özrünün samimiyetini ve hissettiği gerçek pişmanlığı göreceğini umabilirdi.

"Theresa, sevgilim, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. İkimiz de Robert'ın manipölasyonunun kurbanlarıydık ve böyle durumlarda şüphelerin ortaya çıkması çok doğal. Kalbini kaplayan kafa karışıklığını ve korkuyu anlıyorum. Seni tamamen ve koşulsuz olarak affediyorum."

Theresa onun sözlerini dinlerken içini bir rahatlama duygusu kapladı. "Teşekkür ederim. Bağışlamanız benim için dünyalara bedel."

Adam ona gülümsedi, sesi güvence doluydu. "Beni affetmesi gereken kişi de sensin."

Bu, her ikisinin de birbirlerine tam olarak ne hissettiklerini söylemeleri gereken andı. Kırılgnlık ve samimiyetten bunalmış hissededen Devlin, Theresa'ya her şeyi ifade etme cesaretini topladı. Nazik bir dokunuşla Theresa'nın gözlerinin içine baktı ve kalbinin derinliklerinden gelen bir sesle konuştu.

"Eğer o iki yılı kastediyorsan, belki de bunun için ikimiz de suçluyuz," dedi ona.

"Hayır, hayır," diye başını salladı. "Bu tamamen benim hatam. Bunun için suçu üstlenmene izin vermeyeceğim. Hepsi benim suçum. Kendi duygularımdan, hayatıma girmene izin verirsem benim için ne olacağından korkan bendim. Ve tam da tahmin ettiğim gibi, sen benim için en önemli kişi haline geldin."

"Öyle mi?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

"Kesinlikle," diye gülümsedi, eli hafifçe yanağını okşuyordu. Başını biraz yana eğdi, böylece avucunun tamamı ipeksi tenine bastırılmış oldu. "Ve tüm bu çileler boyunca sana olan hislerim aynı kalmadı. Aksine, daha da yoğunlaştı. Seni sonsuza dek kaybetme korkusu, istediğim tek şeyin, gerçekten mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şeyin sen olduğunu fark etmemi sağladı."

Nefes nefese kaldı, elini dudaklarına bastırdı. "Bu sözleri duymak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun."

"Sen hayatımdaki en önemli insansın Theresa," diye devam etti. "Sensiz bir gelecek düşünemiyorum."

Gözlerini ondan ayıramadan onu izledi. Konuşmaya devam etmek için mücadele ederken ikisinin de içinde duygular dönüyordu. Yine de kelimeler gereksizdi. Etraflarındaki havada o ezici aşk duygusu vardı ve bu fazlasıyla yeterliydi.

"Ben de seni seviyorum Devlin," diye cevap verdi, sonunda onun duymayı çok istediği sözleri söylemişti. "Çok korkuyordum

kalbimi tekrar kıracağından korkuyorum ve ben sadece-"

"Biliyorum aşkım," diye nazikçe sözünü kesti. "Yaptığım şey affedilemezdi ama bunu yaptım çünkü ben de kendi duygularımın büyüklüğünden korkuyordum. Seni ilk gördüğümde özel olduğunu biliyordum ve haklıydım. Şimdi biliyorum ki aşktan kaçmamalıydım. Ve söz veriyorum, hayatımın geri kalanını seni ne kadar sevdiğimi ve benim için ne ifade ettiğini sana kanıtlayarak geçireceğim."

"İsteyebileceğim tek şey bu Devlin," diye haykırdı Devlin onu kollarının arasına alırken.

Paylaştıkları duyguların ağırlığı onları sararken, Devlin ve Theresa aşklarının güçlü çekimine teslim oldular. Kucaklaşmaları sıkılaşıp onları birbirlerine yaklaştırdı ve dudakları şefkatli ve tutkulu bir öpücükle buluştu. O anda etraflarındaki dünya yok oldu ve geriye sadece aralarındaki bağın sıcaklığı ve aşklarının onaylanması kaldı. Onlar kalplerini öpücüğe dökerken, en derin arzularını ifade ederken ve birbirlerine olan bağlılıklarını mühürlerken zaman durmuş gibiydi.

Öpücük, söylenmemiş birçok sözü ve mutluluk ve birlik dolu bir geleceğe dair ortak bir vizyonu ifade ediyordu. Saf bir mutluluk anıydı, bağlarının gücünün ve aşklarının direncinin bir kanıtıydı. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, alınları nazikçe birbirlerinin alınlarına yaslandı ve nefesleri uyumlu bir ritimle birbirine karıştı. Bu samimi yakınlıkta, aşklarının her türlü engeli aşabilecek bir güç, karanlıkta onlara yol gösteren bir ışık feneri olduğuna dair sessiz bir anlayış alışverişinde bulundular.

"Eh, şimdi yapacak tek bir şeyimiz kaldı," dedi aniden ona eğlenerek.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Öyle mi?" diye yineledi, her şeyin nihayet tatmin edici bir şekilde sona ermesini bekliyordu. Ama öyle olmadı.

"Elbette," diye başını salladı. "Bir düğün kutlaması yapmalıyız. Bu sefer gerçek bir düğün."

"Ah," diye kıkırdadı melodik bir şekilde, kolları hâlâ onun boynundayken, sesini içine çekerek, hayatlarının geri kalanında sabahları duyduğu ilk şey olması için sabırsızlanıyordu. "Ama biz zaten evliyiz. Bunu tekrar yapmamıza gerek yok."

"Var," diye güvence verdi ona. "Bu başlangıcın farklı olmasını istiyorum. Herkese bu karışıklık sisi ve diğer insanların müdahaleleri arasında birbirimizi bulduğumuzu ve birbirimizi sevmeye ve değer vermeye yemin ettiğimizi göstermek istiyorum."

"Bunu sadece benim yüzümden yapmak zorunda değilsin," diye gülümsedi, gözleri gece gökyüzündeki iki yıldızdan daha parlaktı, ona sonsuza dek yol gösterecek ışıklar.

"İşleri doğru yapmak istiyorum," diye açıkladı şefkatle.

"O zaman şu düğünü tekrar yapalım," diye güldü ve adam dayanamayıp onu havaya kaldırarak etrafında döndürdü. Hayatta ihtiyaç duyduğu başka hiçbir şey yoktu, ona bu kadar mutluluk getirebilecek başka hiçbir şey yoktu. O, herkesin ortaya çıkarma şansına sahip olmadığı, kendisinde eksik olan o parçayı nihayet bulmuş bir adamdı.

Ayakları tekrar yere değdiğinde sevgiyle, "Benimle eve gel," diye fısıldadı.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok," diyerek gülümsedi ve onu elinden tutarak bir daha asla bırakmayacağını biliyordu.

BÖLÜM 36

*T*heresa kendini yine aynı yerde bulduğuna inanamıyordu. Sanki Bütün bir daire çizmişti, sadece başladığı yere, şimdi kelimenin tam anlamıyla kocası olan adamla evlendiği yere dönmek için. Ama her şey eskisi gibi değildi. Aksine, her şey farklıydı. Daha iyiydi.

Büyük, oval bir aynanın önünde durmuş, yansımasına bakıyordu. Üç yıl önce burada durduğunu hatırlıyordu. Karnını dolduran, dışarı çıkmak için yanıp tutuşan kelebekler gibi çırpınan hisleri hatırlıyordu. Tanımadığı, hakkında henüz her şeyi öğrenemediği bu adamla hayatının nasıl olacağını merak ettiğini de hatırlıyordu. Artık onu tanıyordu.

Kendi kendine gülümsedi ve o anda kapı çalındı.

"Evet?" diye seslendi, kimi beklediğini bilmeden. Kutlama bir saat içinde başlayacaktı, bu yüzden herkes kendi kişisel hazırlıklarıyla meşguldü.

Kapı açıldı ve Helen yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle odaya girdi. Gözleri kapıdaki mesafeyi kat etti ve yansımasında Theresa'nın kilerle kilitlendi.

"Theresa..." Helen neredeyse sessizliğe gömülmüş bir halde konuştu. "Kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyorsun."

Theresa arkasını döndü, gözleri sevinçle parlıyordu. Önceki sefer olduğu gibi, en ufak bir gerginlik belirtisi bile yoktu.

"Teşekkür ederim, sevgili kardeşim," diye haykırdı Theresa. "Burada olabildiğin için çok mutluyum... tekrar." Son kelime üzerine ikisi de kıkırdadı.

Helen ona, "Biliyorsun ki bunu hayatta kaçırmazdım," diye güvence verdi. "Babam da özlemezdi."

Theresa şu anda onu düşünmek istemiyordu. Burada olup olmaması ona bağlıydı. Ama onun mutluluğu üzerinde herhangi bir etkisi olmasına izin vermeyecekti. Bir daha asla kimsenin neye inanıp inanmaması gerektiğini ya da hayatını nasıl sürdürmesi gerektiğini dikte etmesine izin vermeyeceğini öğrenmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" Helen, Theresa'ya bir bakışından bile belli olmasına rağmen sordu. Theresa parlıyordu.

"Tüm bunlar bir rüya gibi geliyor," diye yanıtladı Theresa. "Ama daha da iyi çünkü gerçek. Devlin gibi birini, beni anlayacak, beni onun gibi sevecek birini bulacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Biliyor musunuz, düğününüz sırasında birbirinize nasıl baktığınızı gördüm," diye açıkladı Helen. "Ve ikinizin birbirinizi kasıtlı olarak ittiğinizi, kendi duygularınızdan korktuğunuzu öğrenince çok şaşırdım."

"Evet, aynen öyle oldu," diye kabul etti Theresa. "Ama şimdi, bana en çılgın hayallerimin ötesine geçen bir sevgi gösterdi. Beni gerçekte olduğum gibi görüyor ve onunla birlikteyken kendimden başkası olmak zorunda değilim. Bu çok özgürleştirici. Ve yaşananlar boyunca, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir gücü keşfettim, başkaları ne düşünürse düşünsün beni istediğim şey için savaşılmaya zorlayan bir gücü."

Helen'in gözleri hayranlık ve kardeş sevgisiyle parlıyordu.

"Dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsun," diye gülümsedi Helen. "Bunu Devlin'le bulduğuna çok sevindim."

"Teşekkür ederim Helen. Sevdiklerimin desteği olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Sen ve Mary-Jane bu zorlu süreçte her adımda yanımda oldunuz ve bugün Devlin'le bu kez gerçek olan birlikteliğimi kutlarken, sevgi ve ortak hayallerle dolu yepyeni bir yolculuğa çıktığımı biliyorum. Beni bu ana getiren her şey için minnettarım."

Helen kız kardeşinin elini tuttu ve sevgiyle sıktı.

"Bu yolculuğun her adımına değer verin. Hayat öngörülemez. Sizin de şahit olduğunuz gibi her şey olabilir. Ama o özel kişiyi bulduğunuzda, her şeye birlikte göğüs gerebilirsiniz. Sen ve Devlin'in sonunda birbirinize geri döndüğünüzü gördüğüm için çok mutluyum," dedi Helen.

Birbirlerini içtenlikle kucakladıklarında, Theresa içine bir huzur duygusunun yerleştiğini hissetti. Helen'in sözlerinde güven, cesaret ve gerçek aşkın her riske ve her inanç sıçramasına değer olduğunu hatırlatan bir şeyler buldu.

Theresa, yenilenmiş bir neşe ve beklenti duygusuyla aynaya son bir kez baktı; kalbi, onun kayası, sırdaşı ve en gerçek yoldaşı haline gelen adama duyduğu sevgiyle dolup taşıyordu. Devlin'le el ele geleceğine adım atmaya hazırdı ve yollarını sonsuza dek aydınlatacak bir aşkla birbirlerine bağlı olarak karşılırlarına ne çıkarsa çıksın birlikte göğüs gereceklerini biliyordu.

Theresa dalgın bir ifadeyle, "Şimdi tek bir şey eksik," dedi.

"O da ne?" Helen şaşırarak merak etti.

"Senin için özel birini bulmalıyız!" Theresa haykırdı ve iki kız kardeş yüksek sesle kıkırdadı.

"Her seferinde bir şey," diye takıldı Helen. "Biraz da senin gecikmiş düğün kutlamalarının tadını çıkaralım, sonra böyle şeyler düşünürüz."

Theresa derin bir nefes alarak, "Pekâlâ," diye gülümsedi.

"Hazır mısın?" Helen parmaklarını Theresa'nın kollarıyla kenetleyerek sordu.

İki kız kardeş kapıya doğru dönüp herkesin onları beklediği Büyük Salon'a doğru yürürken Theresa, "Daha önce hiç olmadığım kadar," diye gülümsedi.

"Hayır, hayır ve hayır!" Theresa, Devlin'le birlikte yanlarından geçerken Mary-Jane'in Harrison'la tartıştığını duydu.

Şenlik iki saatten uzun bir süredir devam ediyordu ve herkes eğleniyor gibi görünüyordu. Orkestra harika bir şekilde müzik çalıyordu ve insanlar yemek yemedikleri ya da Mary-Jane ve Harrison gibi sohbet etmekle meşgul olmadıkları sürece yerlerinde duramıyorlardı.

"Siz ikiniz şimdi ne hakkında tartışıyorsunuz?" Masalarına uğradıklarında Theresa eğlenerek sordu.

Harrison önce onlara döndü. "Bu çekilmez kadına cribbage kurallarını anlatmaya çalışıyorum ve o bunları benden daha iyi bildiğini sanıyor!"

"Ben biliyorum!" Mary-Jane bıkkınlıkla haykırdı ve inanamayarak başını salladı.

"Ona sürekli olarak amacın kartların değerinin tam olarak on beş ya da otuza ulaşması için oynamak olduğunu söylüyorum."

"Gördün mü?" Mary-Jane zafer kazanmış bir edayla işaret etti, gözleri onun yine aynı hatayı yapmasından duyduğu sevinçle parlıyordu. "Otuz değil, aslında bir ve otuz."

"Saçmalık!" Harrison kendinden kesinlikle emin bir şekilde alay etti.

Theresa Devlin'e döndü. "Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Bana neyi anlatacaksın?" Harrison kaşlarını çattı, bu Mary-Jane'in çok hoşuna gitti.

Devlin devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Üzgünüm, eski dostum, ama kurallar bir ve otuz diyor."

"Ne!?" Harrison nefes nefese kaldı, gözleri inançsızlıkla irileşmişti. "Bunu kastetmiş olamazsın!"

"Ha!" diye bağırdı Mary-Jane yüksek sesle. "Haklıymışım!"

"Korkarım öyle, ihtiyar delikanlı," diye kıkırdadı Devlin. "O haklı."

Harrison kendi alnına bir tokat atarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. Başta Mary-Jane olmak üzere herkesi çok eğlendiren bir hayal kırıklığıyla çenesini sıktı.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var," dedi ve arkasını dönüp içecek masasına doğru hışımla ilerleyerek üçünü kalabalıkta yalnız bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi Mary-Jane. "Neden her zaman benim hatalı olduğumu düşündüğünü anlamıyorum."

"Belki de onun yanıldığını kanıtlamayı biraz fazla sevdiğin içindir?" Theresa hafif bir kıkırdamayla alay etti.

Mary-Jane şakacı bir tavırla, "Eğer kastettiğiniz buysa, kendini beğenmiş beyefendileri haksız çıkarmayı seviyorum," diye cevap verdi.

"Elbette," diye kıkırdadı Theresa tekrar, ona doğru eğilip yanağından öptü. "Eğleniyor musun canım?"

Mary-Jane gülerek, "Şimdi eskisinden daha da fazla," dedi. "Ama o kendini beğenmiş beyefendi yanıliyordu. Ben de bir içki daha alabilirim."

Bu sözlerle birlikte aynı yöne doğru gözden kayboldu. Theresa tam başka bir şey söyleyecekken birinin omzuna hafifçe vurduğunu hissetti. Arkasını döndüğünde babasını gördü; artık hem gurur hem de biraz melankoli saçan seçkin bir figürdü. Ona elini uzattı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

O ve Helen geldiklerinde, her zamanki gibi soğuk ama kibar bir şekilde selamlaştılar. Şenlikler sırasında adamın kalabalığın içinde kaybolacağını, fırsatını bulur bulmaz çekilmeyi tercih edeceğini tahmin ediyordu. Onun karşısında durup elini uzatarak kendisini dansa davet edeceğini hayal bile edemezdi.

İlk başta ne diyeceğini bilemedi. Ne olduğunu hemen anlayan Devlin, Theresa'nın elini nazikçe kendi elinin içine aldı ve ayrı düşen baba-kızı birbirine bağladı. Bu jest karşısında uygulanan Theresa nazikçe başını sallayarak sessizce kabul etti. Devlin'in kendisini balo salonunun ortasına doğru

götürmesine izin verdi, adımlarına ömür boyu konuşulmamış bir anlayış rehberlik ediyordu.

Müzik çoktan başlamıştı, bu yüzden kendilerini ayarladılar ve hemen ritmin içine daldılar. Theresa daha önce hiç dans ettiğini görmediği babasının dans etmekte ne kadar yetenekli olduğuna hemen şaşırdı. Doğrudan ona bakmamaya çalıştı. Nedense bu onu garip hissettiriyordu ama odada ilgisiz bakışlar fırlatmaya da devam edemezdi.

"Çok güzel görünüyorsun," dediğini duydu - onun açısından bir başka şaşırtıcı şey daha. O da iltifat konusunda pek cömert değildi. "Bana anneni çok hatırlatıyorsun."

Theresa'nın içinde bir şeyler, taparcasına sevdiği annesinden söz edilince sıkıştı. Gözleri minnettarlık ve merak karışımıyla doldu. Neden şimdi böyle davranıyordu?

"Teşekkür ederim baba, ben... ben onu sık sık düşünüyorum," diye itiraf etti ve bir anlığına hüznün kendisini ele geçirmesine izin verdi. Kederli anıların yüzeye çıkması için doğru zaman değildi ama bazen insan böyle şeyleri kontrol edemezdi.

"Ben de öyle," diyerek onunla daha önce hiç yaşanmamış derin ve samimi bir şey paylaştı. Adamın sesi yumuşadığında bir parça pişmanlık duyabildi.

Onu etrafında döndürdü ve tekrar yüz yüze geldiklerinde devam etti.

"Theresa, hayatta insanın yaptığı hataları, geri almak istediği seçimleri fark ettiği anlar vardır. Benim de kendi pişmanlıklarım var, geri alamayacağım şeyler. Ama seni burada Devlin'le birlikte mutluluğu bulurken görmek kalbimi teselli ediyor."

Theresa babasından böyle şeyler duyabileceğini hayal bile edemezdi. Yine de, işte buradaydılar. Sevgi ve anlayış dolu kalbi içtenlikle konuşuyordu çünkü eğer babası gerçekten değişirse, bunun hem kendisinin hem de kız kardeşinin hayatını daha neşeli hale getireceğini biliyordu.

"Hepimiz hata yaparız," diyerek kendisinin de acı bir şekilde farkında olduğu bir konuda ona güvence

verdi. "Ben hata yapmamaya çalışıyorum.

Çünkü ben de kendi hatalarımı yaptım ve bunları elimden geldiğince düzeltmeye çalıştım. Ancak geçmişin geçmişte kalması gerektiğini unutmaya meyilliyiz. Asıl önemli olan şu anda birbirimize sunabileceğimiz sevgi ve destektir."

Babası başını salladı, dudakları gülümseyerek genişledi. "Çok olağanüstü bir kadın oldun. Ve bunun benim yüzümden olmadığını biliyorum. İhtiyacın olan baba olamadım, kız kardeşinin ihtiyacı olan baba olamadım ama ikinizin de dönüştüğü harika kadınlar için minnettarım."

Theresa'nın babasının elini sıkıca kavraması, sözlerinin verimli bir zemine düştüğüne dair sessiz bir güvenceydi. Theresa onu dinliyordu ve hayatına geri dönmesini istiyordu.

"Annem bizimle geçirmesine izin verilen kısa sürede bize çok şey öğretti," dedi Theresa, kalbi yine sıkıştı ama bu acıyı, bu anıyı, Theresa ve Helen'e her şeyini veren kadına duyduğu bu ölümsüz sevgiyi istiyordu. "Onun sayesinde bu haldeyiz."

Babası devam etti. "Annenin hayattaki en önemli şey olarak gördüğü aşkın içinde geliştiğini görüyorum. Ben... ben hiç öyle görmedim. O benim hediyeimdi, asla hak etmediğim bir hediye ve karşılığında bana seni ve kız kardeşini verdi, asla hak etmediğim diğer iki hediye. Bilmeni isterim ki senin mutluluğun benim için dünyalara bedel Theresa. Senin ve Helen'in. Ve eğer izin verirsen senin için burada olmaya çalışacağım."

Theresa gülümseyerek başını salladı. Adımları kalplerinin ritmiyle senkronize olarak dans etmeye devam ettiler. O anda Theresa aralarında dile getirilmemiş bir anlayış ve bağışlama bağı olduğunu hissetti; bu bağ sevgi, büyüme ve hayatın sunduğu her değerli anın değerini bilme arzusuyla dolu bir geleceğin yolunu açtı.

Müzik durduğunda babası elini öptü ve onu Devlin'e geri getirdi.

"Ona iyi bakmayı unutma," diye ısrar etti.

"Devlin başını sallayarak Theresa'nın elini kendi elinin içine aldı ve Theresa onun bu konuda ciddi olduğunu anladı.

Etraflarına bakındılar ve gülümseyen yüzlerin tadını çıkardılar. Sonra birden orada olmayan birini hatırladı, eskiden Devlin'in hayatının önemli bir parçası olan birini.

"Olanlardan sonra Robert'la konuştun mu?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak ona döndü. "Neden yapayım ki?"

"Üzgün olduğunu söyledi, belki-"

"Hayır, Theresa," diye sözünü kesti. "Beni senden, hayatımı mutlu bir şekilde yaşamaktan uzak tutmaya çalıştı, çünkü benim, senin ve çocuklarımızın hakkı olan şeyleri hak ettiğini düşünüyordu. Böyle bir şey için onu nasıl affedebilirim ki?"

Onu daha fazla sorgulamaması gerektiğini bilecek kadar kararlıydı. Başını onun omuzlarına yasladı ve adam alnından öptü. Gözlerini kapadı, neşenin sesini dinledi, çünkü bu aynı zamanda kendi hayatının da sesiydi. Gerçek mutluluk böyle bir şeydi işte.

37. BÖLÜM

Gecenin ilerleyen saatlerinde son konuklar da kendi misafir odalarına çekilmişlerdi. Odalar. Müzik kesilmişti ve her şeyi temizlemekle meşgul hizmetkârların telaşlı kargaşasından başka bir şey duyulmuyordu.

Birden pencereye bir tıkırtı geldi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"Yağmur mu yağıyor?" Theresa, Devlin'in elinden tutarak pencereye doğru yürüdü.

"Sanırım öyle," diye başını salladı ve hemen kapıya dönüp onu da yanına alarak koşmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye haykırdı, sözcüklerin arasından kıkırdarak.

"Seninle yağmurda dans etmek istiyorum," dedi ona, Büyük Salon'un kapısından çıkarken sırtarak.

"Ama güzel elbisem sırlıklam olacak," diye yakındı, ama gönülden takip etti.

Giriş kapısına giden koridorun sonunda durdu. Ona daha iyi bakmak istercesine başını eğdi.

"Sakın bana biraz sudan korktuğunu söyleme?" diye alay etti.

"Ben mi? Asla!" diye teatral bir şekilde cevap verdi.

Ona geri adım atmayacağını göstermek için, şimdi onu giriş kapısına doğru çekiyordu ve birlikte yağmura doğru adım attılar. İlk damlacıklar yüzüne düştü. Serinletici bir serinlikti. Yağmur yavaş yavaş şiddetlenirken, üzerlerine düşen yeni bir damlacık seli onları hazırlıksız yakaladı.

Adam ona dönüp kollarıyla sardığında ve sadece ikisinin duyabildiği müziğin sesini takip ederek onu etrafında döndürdüğünde zevkle ciyakladı. Neredeyse anında iliklerine kadar ıslanmışlardı ama ikisi de bunu umursamıyor gibiydi.

Elbisesinin kumaşı vücudunun hatlarına baskı yapıyor, onu kendisine dokunmaya, tadına bakmaya çağırıyordu. Hiçbir şey onu bundan daha fazla memnun edemezdi ama bahçenin ortasında bunu yapamayacaklarını biliyordu. Bunun yerine onu kendine iyice bastırdı ve vücudu anında arzusunu uyandırdı. Onun kendisine süründüğünü hissedebildiğini biliyordu. Gözleri kilitlendiğinde kızardı. Ondaki bu tepkiyi başka ne şekilde alabileceğini merak etti.

Elini yüzüne doğru kaldırdı ve parmaklarıyla dudaklarını hafifçe sıyırdı. İçinde bir şeyler koptu. Tüm kontrolünü kaybetti. Tek vücut olmalarının şehvetli vaadi katlanılamayacak kadar fazla gelmişti. O ana kadar onu ne kadar çok istediğini bile bilmiyordu, ta ki onun gözlerine bakıp kendi özleminin, kendi arzusunun yansımasını görene kadar.

Şimdi, nihayet ulaşabileceği bir yerdeydi. Güzel ve sırlıydı. Saçlarının telleri güzel yüzünün kenarlarından aşağıya doğru kayıyordu. Onları bu şekilde, birbirlerinin önünde titreyerek beklerken hayal ettiği onca zamanı sayamıyordu. Ama şimdi, o artık hayali değildi. O gerçektir. Bir dakika daha bekleyemezdi.

Onu kollarının arasına aldı ve ıslak giysilerinin ağırlaştırdığı narin bedenini hissetti. O

kalbi deli gibi çarparak eve geri döndü.

"Bu benim kazandığım anlamına mı geliyor?" diye alay etti.

"Hayır," diye sırtıttı. "Bu, dansımıza başka bir yerde devam edeceğimiz anlamına geliyor."

Yine yüzü kızararak kıkırdadı. Onun kahkaha sesini duymayı ne kadar da severdi. Durduğunda ona baktı, nefesi kesilmişti. Onu daha da nefessiz bırakmak istiyordu ve bunu yapmanın en doğru yolunu biliyordu. İçeri koşmak istedi ama yapamadı. Yere damlıyorlardı ve kayarak ikisinin de düşmesine neden olmak istemiyordu, özellikle de merdivenlerde.

"Beni yere bırakabilirsin, biliyorsun," dedi şakacı bir şekilde, onun bir iniltiyi bastırdığını duydu.

"Kesinlikle hayır," diye başını salladı. "Seni kollarıma almak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?"

"Öyle mi?" diye sordu, aynı derecede nefessiz.

"Sadece günleri değil, saatleri ve dakikaları da saydım," dedi, sonunda kollarında ait olduğu yerde olduğunu ve yakında onun yatağında da olacağını biliyordu.

"Ben de bu anı bekliyordum Devlin," dedi ve bu sözler üzerine adımlarını hızlandırdı.

Yatak odasına çabucak ulaştı ve kapıyı ayağıyla tekmeleyerek açtı.

"Çalışanlar ne yaptığımızı düşünecek?" Theresa kıkırdayarak yüzünü onun omzuna gömdü.

"Evi yıktığımızı mı?"

"Ne isterlerse düşünebilirler," diye güldü. "Ben bütün akşam ne düşündüğümü biliyorum."

"Ve ne duası -" diye başladı, ama bitirmesine izin verilmedi, çünkü adamın dudakları bir anda onunkilerin üzerindeydi.

Kapıyı aynı şekilde tekmeleyerek kapattı ve onun dudaklarında yeniden kıkırdadığını hissetti. Yüzünü ellerinin arasına alarak onu kendine yaklaştırdı. Tüm gecenin kendilerine ait olduğunu bilerek, ilk kez doğru dürüst onun tadını içine çekti. Kimse bu anı onlardan çalamazdı.

Onu yavaşça, saygıyla öptü, tamamen ona ait olan esansı, uzaktayken ona her zaman onu hatırlatan o tanıdık, çiçeksi notaları içine çekti. Kadın kollarını onun boynuna doladı ve muhtaç bir şekilde ona sarıldı. Bunun üzerine inledi ve onu daha da sert öptü. Her tadın, her ısırığın, dudaklarının ve dilinin her yalayışının tadını çıkarıyordu.

Ağızları ve dilleri birleştiğinde kadının vahşiliği onu şaşırttı. Bu anı çok uzun zamandır beklediği için onunla tatlı bir zaman geçirmek istedi. Ama geri çekildiğinde dehşete kapıldı. Bir öpücüğün onu en son ne zaman bu kadar çaresiz, bir kadının dokunuşuna bu kadar hasret bıraktığını hatırlayamıyordu. *Onun dokunuşunu.*

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldandı ona.

Gözleri kilitlendi. Ağır ağır yutkundu, nefes alamıyordu. Bir şehvet dalgası kafasını karıştırdı.

"Belki... soyunmama yardım edebilirsin..." diye önerdi, sesi alçak ve boğucuydu. O anda ondan daha baştan çıkarıcı görünen birini hayal bile edemezdi.

Cevap vermesini beklemek yerine arkasını döndü ve sonsuz bir düğme sırası gibi görünen şeyi ortaya çıkardı. Titreyen parmaklarıyla düğmeleri teker teker çözmeye başladı. Kadının görüntüsünü seyre daldı,

zarif, sofistike, büyüleyici. Ve hepsi onun.

İkisinin de beklediği bu anın kutsal bir yanı vardı. Bu sadece şehvetten çok daha fazlasıydı. Onu seviyordu. Ona tapıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Duygularının muazzam gücü karşısında titreyerek ona yaklaştı ve ıslak saçlarının kokusunu içine çekti. Düğmeler teker teker çözülüyor, o da onlarla birlikte çözülüyordu.

Devlin elbisesini çıkarırken hareketsiz durmaya çalıştı. İçten içe alev alev yanıyor, arkasını dönüp onu tekrar öpmeyi bekliyordu. Tam gözlerini kapatıp Devlin'in parmaklarının sırtında yarattığı hissin tadını çıkarırken, onun dilini boynunda hissetti.

"Ah..." diye yüksek sesle inledi, dili boynundan kulak memesine doğru ilerleyip hafifçe üzerinden geçerken.

Birkaç dakika sonra elbisesi ıslak vücudundan aşağı kaymış, nemden ağırlaşmıştı. Gözlerini açtığında adamın ellerini belinde, onu kendine doğru çekerken buldu. Sanki bir rüyanın içinde kaybolmuşlardı ve her an uyanabileceğinden korkuyordu.

Kulak memesini hafifçe ısırduğında, bu onu şimdiki ana geri getirdi. Bu bitmeyecekti. Neden bitsin ki? Bundan sonraki hayatları buydu. Birbirlerine değer vermek, sarılmak, sevmek ve onurlandırmak için burada olacaklardı, iyi ya da kötü. Isı, içinde bir yerde patlayarak vücudundan aşağıya, kalçalarının arasındaki gizli noktaya doğru yayıldı. Daha önce hiç hissetmediği kadar acı veren bir titreşim vardı.

Onu yatağa götürdü ve yüzünü kendisine dönmesi için çevirdi. Adamın onu yavaşça yatağa itmek istediğini hissetti ama o bunu reddetti.

"Kıyafetlerin," diye gülümsedi ve parmaklarının ucuyla adamın kaslı göğsünün üzerinde bir çizgi çizdi.

"Beni soymak ister misin?" diye sordu.

"Daha fazlasını istemezdin."

"O zaman öyle yap," diye mırıldandı baştan çıkarıcı bir şekilde.

Anında yüzü kızardı. Bu kelimeleri yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi. Onları zihninin sınırları içinde güvenli bir şekilde kilitlediğini sanıyordu ama kaçmayı başarmışlardı. Belki de böylesi daha iyiydi.

Yeleğini aşağı itti ve gömleğinden ayırdı. Sonra parmakları pantolonunu buldu. Önce kemerini çözdüğünde dudağını ısırarak hafifçe inledi. Metalik ses etraflarındaki odada yankılandı. Bununla ilgili her şey onun beklediğinden çok farklıydı ama yine de saf mükemmellikti.

Adam pantolonunu çıkardı ve birkaç dakika sonra birbirlerinin önünde çıplak durdular.

Parmaklarıyla çenesini kavrayarak ona "Nefes kesicisin," dedi.

Kız ona ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyemeden, adam onu kollarına aldı ve şefkatle yatağın ortasına yerleştirdi. Çıplak ve hâlâ hafif ıslak vücudunun altındaki serin çarşafların verdiği hissin tadını çıkardı. Onun önünde kendini mahcup hissedebileceğinden korkuyordu ama böyle bir şey yoktu. Kendisiyle ilgili hiçbir şeyi saklamadan, olduğu gibi ona ait olmak istiyordu.

Bacaklarının arasına yerleşti, bakışları onunkilere sabitlenmişti, bir an bile gözlerini ayırmak istemiyordu. Elini bacaklarının arasına kaydırды. Parmağının onu nazikçe ayırdığını, girişini dürttüğünü hissetti. Aynı parmağı tekrar dudaklarına götürdüğünde, göz temaslarını kesmeden günahkârca yaladı. Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Bununla ilgili her şey lezzetli ve şehvetliydi. Onu hissetmek, tekrar tatmak için sabırsızlanıyordu.

"Sen benimsin Theresa," diye mırıldandı ona, kendini alçaltarak. "Tamamen benimsin."

"Hepsi senin," diye başını salladı, sesi fısıltıdan ibaretti.

Parmakları adamın sırtına doğru hamle yaparak onu kavradı ve aynı anda adamın ağzı kadınıninkine çarptı. Erkekliğinin ucu ıslak, şişmiş boncuğuna bastırdı. Yumuşakça, kedi yavrusu gibi mırıldandı, onu bekledi, vücudunun onunkine tapınmasının tadını çıkardı.

Kadının zihni o an dışında bir hiçliğe doğru patlarken, adam yavaş yavaş baskıyı dengeledi. Bu, birazcık acıyla iç içe geçmiş acımasız bir zevk kavrayışıydı. Her ikisinin de mükemmel miktarı. Parmakları adamın tenine saplanıp onu yerinde tutarken arzu onu tamamen ele geçirdi.

Ona daha fazla girdi, zahmetsizce içine kaydı. O küçük rahatsızlık kalıntılarını dudaklarıyla yatıştırdı.

"Al beni," diye ısrar etti, onu içinde daha fazla hissetmek için çırpınıyordu.

Bacaklarını onun beline doladı ve bırakmayı reddetti. Her zamankinden daha cesur olan dili ağzına daldı ve onu kararlı bir tutkuyla öptü.

Adam tamamen içine girdiğinde, zihni bir boşluğa dönüştü. Hiçbir şey kalmamıştı. Mantık gitmiş, sönmüştü. Geriye sadece içgüdü kalmıştı ve bu içgüdü ikisini de devam etmeye zorluyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın kurtulamadığı tüm o bastırılmış arzu ve özlemi kullanarak ona hararetle, hararetle sarıldı. Her şeyini ona vermeye hazırdı ve ondan da aynısını talep ediyordu.

Ritmi hızlandırarak daha sert pompalamaya devam etti. Hiçbir şey onu bu duyguya hazırlayamazdı çünkü kendini uçurumun kenarında yürüyormuş gibi hissediyordu ve tek bir itiş onu uçuruma

düşürecekti

coşku. Onu daha derin, daha uzun öptü, saçlarından tuttu, başını eğdi, böylece birbirlerine mümkün olduğunca yakın oldular. Şimdi sabit bir tempoyla kızın içine girip çıkıyordu, kızın ıslaklığı ikisini de içine çekiyordu.

O anda ona sıkıca sarıldı ve kendini ona sürttü. Zevk tamamen kontrolü ele geçirmişti. Adam, kadının aldığı zevkle ona sokulmaya devam etti; kadının vücudu kasılıyor, çarpıyor, iç organları adamın etrafında kenetleniyor, bu da onu aynı mutluluk durumuna sokuyordu. Vücudu sertleşti ve boğuk bir iniltiyle ona her zamankinden daha sert ve daha derin bir şekilde çarptı. Bu hareketi birkaç kez tekrarladı, ağır bir şekilde nefes aldı, sonra yana yuvarlandı ve kolunu onun etrafına sararak onu kendine yaklaştırdı.

Kalpleri hep bir ağızdan gümbürdeyerek tavana baktılar ve bu gelgitli arzu dalgasının kalıntılarının yatışmasına izin verdiler. Theresa'nın ne zaman uykuya daldığına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, gecenin bir yarısı uyandığında adamın hâlâ yanında, usulca nefes alıyor olduğuydu.

Gülümsedi, onu alnından şefkatle öptü ve sonra uyumaya devam etti çünkü o yanındayken dünyada her şey yolundaydı.

EPİLOG

İki ay sonra Devlin ve Theresa kendilerini huzurlu bahçelerinde buldular, hem çiçeklerin hem de ikindi çaylarının tadını çıkarıyorlardı. Bu kez Devlin'in büyükannesi de onlara katılmıştı ama o geniş kenarlı şapkasının altında güneşten saklanmayı ve cıvıl cıvıl kuş seslerini dinlemeyi tercih etmişti. Herkes için keyifli bir öğleden sonraydı.

Hem Devlin hem de Theresa'nın ellerinde birer kitap vardı, ara sıra bakışlarını kaldırıp birbirlerini sevgiyle selamlıyorlardı ama bu kez Devlin ona baktığında Theresa solgun ve hasta görünüyordu, elini karnına bastırmıştı. Devlin hemen sandalyesinden fırlayarak Theresa'nın yanına geldi ve neye ihtiyacı varsa yardım teklif etti.

"Theresa, aşkım sorun nedir?" diye sordu endişeli bir tavırla, sanki gözleri tam olarak neyin yanlış olduğunu tespit edebilecekmiş gibi onu yakından inceliyordu. "Kendini iyi hissetmiyor musun? Doktor çağırayım mı?"

Theresa bir şey söyleyemeden yüzünün rengi soldu ve elini dudaklarına götürerek çenesini sıkıca kavradı. Bir an bile tereddüt etmeden ayağa kalktı ve Devlin'i şaşkınlık içinde bırakarak özür bile dilemeden aceleyle eve geri döndü.

Aklına milyonlarca soru üşüşmeye başladı. Hastalanmış mıydı? İyi olacak mıydı? Bu karanlık düşünceleri zihninden kovmaya çalıştı ama korku onu sıkıca pençesine almıştı ve şimdi her zamankinden daha fazla güvenceye ihtiyacı vardı. Gidip onun iyi olduğundan, bir şey olmadığından emin olmalıydı.

Arkasından koşmak için döndü, kaşları endişeyle çatılmıştı ama sonra annesinin durmasını söyleyen sesini duydu. "Onu rahat bırak, Devlin."

Endişeden aklını kaçırmış bir halde neler olduğunu ve daha da ötesi, Theresa kendini iyi hissetmezken büyükannesinin neden bu kadar sakin ve güven verici olduğunu anlamaya çalışıyordu. İki kadın her zaman harika anlaşmışlardı, Theresa yanlarına taşındıktan sonra daha da iyi anlaşmışlardı. İkisini bahçede birlikte ya da sadece gezinirken görmeye bayılıyordu. Theresa'nın burada olması büyükannesini kimsenin tahmin edemeyeceği kadar gençleştirmiş görünüyordu. şimdi Theresa'nın durumuyla ilgili hiçbir endişe duymuyordu ve bunun nedenini anlayamıyordu.

"Gidip Theresa'nın nesi varmış bakmam lazım büyükanne," demeye çalıştı ama büyükanne tüm durumu kontrol edebilen birinin bakışıyla başını salladı.

"Gerek yok," diye gülümsedi yardımseverce, sesi sakin ve güven vericiydi. "Theresa iyi. Ona biraz zaman verin."

Kaşlarını çattı. Büyükannesinin sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Theresa'nın eve geri dönmeden önce neredeyse kustuğunu görmüştü. Bu hiçbir koşulda iyi bir şey olamazdı.

"Aynı fikirde değilim, Büyükanne. Belli ki iyi değil ve bir şeye ihtiyaçı var mı, ona yardım edebilmemin bir yolu var mı diye gidip bakmam gerekiyor."

"Ah, siz erkekler," diye kıkırdayarak elini küçümsercesine salladı büyükannesi. "Bir şey gözünüzün içine bakarken bile ne olduğunu anlayamıyorsunuz."

Devlin büyükannesinin sözlerini anlamamıştı ve bu onu zaten olduğundan daha da sinirli yapıyordu.

"Ama bir şeylerin ters gittiği açık. Hasta olmasından korkuyorum," dedi ve ruhuna ağır bir şeyin çöktüğünü hissetti. Theresa'da bir sorun olduğunu kabul etmeyi reddediyordu.

Bilge ve anlayışlı bir kadın olan büyükannesi nazıkçe gülümsedi, sesi anlayışla doluydu. "Canım, kesinlikle telaşlanacak bir durum yok. Gördüğün gibi bu ilk kez olmuyor. Theresa'nın birkaç kez aniden rahatsızlandığını fark etmiştim."

"Birkaç kez mi?" diye haykırdı, şok olmuştu. "Nasıl oluyor da bunu en son öğrenen ben oluyorum?"

Sanki endişelenecek tek bir şey yokmuş gibi ona tekrar gülümsedi. "Şey... bunu bir düşün. Kendini iyi hissetmiyor ama başka türlü hasta değil. Aniden ve beklenmedik bir şekilde gelip gidiyor."

Devlin'in gözleri şaşkınlık ve sevinç karışımıyla açıldı, endişesi yerini hayrete bıraktı.

Gerçekten öyle miydi?

"Büyükanne... bana Theresa'nın... hamile olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye soludu, içinde her türlü duygunun döndüğünü hissediyordu.

Büyükannesi başını salladı, bakışları sıcaklık ve destekle doluydu. "Sanırım öyle, evet. Son bir aydır gördüğüm belirtiler hamileliğin ilk aşamalarına işaret ediyor. Görünüşe göre Theresa'yla birlikte güzel bir ebeveynlik yolculuğuna çıkmak üzeresiniz. Ve ben... Ben de büyük-büyükanne olmak üzereyim!" diye haykırdı, ellerini sevinçle çırparak. Büyükannesini daha önce hiçbir şey için bu kadar sevinçli görmemişti.

Devlin'in kalbinde sevinç, heyecan ve endişe karışımı bir duygu kabardı. Gülümsemekten kendini alamadı, sesi huşu ve şefkatle doluydu. Yerinde duramayarak ayağa kalktı ve bahçeyi çevreleyen küçük patikaları adımlamaya başladı.

"Theresa'nın çocuğumuzu taşıyor olabileceğini düşünmek... Bu inanılmaz ötesi bir şey, Büyükanne. Bu bir

hediye.

Bu beni ölçülemez bir sevinçle dolduruyor."

Büyükannesi ayağa kalktı ve koluna güven verici bir el koydu. "Devlin, canım, bu senin hayatında çok değerli bir an. Bunu tüm kalbinle kucakla. Bu yolculukta birlikte yol alırken Theresa'yı destekle ve ona değer ver. Ebeveynlik, sevginizi henüz hayal bile edemeyeceğiniz şekillerde sınayacak ve güçlendirecek harika bir deneyimdir."

Devlin başını salladı, gözleri kararlılık ve bağlılıkla parlıyordu.

"Büyükanne, Theresa'nın refahını ve büyüyen ailemizin mutluluğunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Birlikte, bu yeni dönemi sarsılmaz bir sevgi ve destekle karşılayacağız."

"Biliyorum," diye başını salladı. "Ve şimdi, bildiklerini bildiğine göre, onun peşinden gidip nasıl olduğuna bakabilirsin. Ama bırak haberleri sana o söylesin. Dürüst olmak gerekirse, belki kendisi bile bilmiyordur. Bazen bedenlerimiz bize bir şeyler anlatmaya çalışır ama biz başka şeylerle o kadar meşgul oluruz ki gerçekten dinleyemeyiz."

"Ben gidiyorum," diye başını salladı, büyükannesinin yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu ve Theresa'yı bulma hevesiyle içeri koştu.

Theresa odasında yatağının kenarında oturuyordu, vücudu hâlâ ani mide bulantısının verdiği yorgunluğu hissediyordu. Kapı yavaşça açıldı ve yüzü endişeyle kaplı Devlin içeri girdi.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," diye zayıf bir gülümsemeyle karşıladı onu.

İçeri girdi ve onun yanına oturdu. Kadının elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "İyi misin?" diye sordu şefkatle. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı, aşkım?"

Theresa ona baktı, derin gözlerinde yorgunluk ve sevinç karışımı bir ifade vardı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi aniden, ayaklarına bakarak.

Bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, çocuk fikrini ve ne zaman çocuk sahibi olmak istediklerini tartışmak için çok az zamanları olmuştu. Buna vereceği cevabı biliyordu. Onları hemen istiyordu ve sevdiği adamla çocuk sahibi olma düşüncesi içini muazzam bir sevinçle dolduruyordu. Ama onun da aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini bilmiyordu, ya da belki de evliliklerinin tadını çıkarırken bir süre daha çocuksuz kalmak istiyordu, sadece ikisi.

Bu yüzden bu konuyu açma konusunda bu kadar çekingendi çünkü onun bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Ama şimdi bunun için mükemmel bir an gibi görünüyordu. En az diğerleri kadar mükemmel.

"Ne oldu aşkım?" diye sordu, sevgiyle gözlerinin içine bakarak. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"Sanırım... Aslında, biliyorum ki... Ben... Ben hamileyim, Devlin."

Onun tepkisini bekledi ve uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Gözleri büyüdü, nefesi boğazında düğümlendi. Genişçe gülümsedi, gözleri yeni keşfedilmiş bir sevinçle parlıyordu.

"Çocuk mu?" diye yankılandı. "İkimizin küçük bir kızı olacak, tıpkı sana benzeyecek, öyle mi?"

Gözlerinden yaşlar aktığını hissederek gülümsedi. Gözyaşlarının yüzünden aşağı akmaması için kendini

zor tuttu. Ağlamak için uygun bir an değildi.

"Ya da tıpkı sana benzeyen küçük bir çocuk," diye ekledi onun yorumuna.

Şimdi daha da sevinçle gülümsüyordu. "Bu inanılmaz bir haber Theresa. Bir çocuğumuz olacak!"

Theresa'nın yüzüne ısıltılı bir gülümseme yayıldı, yorgunluğu bir anlığına unutuldu ve yerini katıksız bir neşeye bıraktı. Devlin onun önünde diz çöktü, elleri nazikçe Theresa'nın ellerini kavradı. Sesi ezici bir duyguyla titriyordu.

"Sevincimin derinliğini ifade edemem," diye konuştu sadece sevgiyi değil, en derin bağlılığı da ifade eden bir sesle. "Bana sadece aşkımız için değil, hayat için de ikinci bir şans verdin ve şimdi bana her zaman istediğim hediye verdin. Aşkımızın bir hayat yarattığını bilmek, sonsuza dek ölümsüz aşkımızın bir kanıtı olacak bir çocuk... Bunun gerçekleştiğine neredeyse inanamıyorum."

Theresa gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Öne doğru eğilip hayattan daha çok sevdiği bu adama sarılırken gözlerinden yaşlar süzüldü. Kalpleri paylaştıkları mutluluğun ağırlığıyla dolup taşıyordu. Devlin Theresa'ya sıkıca sarıldı, kalpleri birlikte atıyor, ruhları sevgi, bağlılık ve çocuklarını birlikte büyütme sevinciyle dolu bir gelecek vaadiyle iç içe geçiyordu.

Onu kucağından bıraktı ama sadece iki elini elbisesinin sınırları içinde gizlenmiş karnına bastırmak için.

"Aptal, henüz hiçbir şey hissedemiyorsun," diye kıkırdadı eğlenerek.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. "Bu bebeğin benim sesimi bilmesini istiyorum. Ona ne kadar çok sevildiğini ve içine girmesi için sevgi, sıcaklık ve sarsılmaz destekle dolu bir yuva sağlayacağımızı söylemeye devam etmek istiyorum. İster kız ister erkek olsun, dünyanın en sevilen çocuğu olacak, çünkü o bizim çocuğumuz."

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Theresa ve Devlin'in ilişkisinin nasıl geliştiğini öğrenmek ister misiniz? O zaman sevgili çiftin yer aldığı bu ücretsiz kısa öykünün tadını çıkarın.

Şimdi ÜCRETSİZ olarak okumak için BURAYA

DOKUNUN! veya bu bağlantıyı kullanın:

<https://go.daphnebyrne.com/0b2fb1ht> doğrudan tarayıcınızda.

Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim ♥

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.